C:\Users\Plazma\Desktop\310\Laureyová_Joy-Prostopášná_Joy.pdb

PDB Name: Prostopasna Joy
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.11.2005
Modification Date: 20.11.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

==========

Title: PROSTOPÁŠNÁ JOY
Author: Joy Laureyová
Version: 1.0.final
OCR: N/A
Corrections: 2+
ISBN: ISBN 80-7118-024-6
Note: PalmBookZ

==========

Láska je plná rozporů…

Nikdy jsem mužům nerozuměla. Všechno jsem měla popletené, jako když jsem ve škole špatně pochopila nějakou látku, protože jsem nedávala při vyučování pozor a ani jsem nad tím nepřemýšlela. Všechno jsem pokazila, zhudlařila. Byla jsem známa jako veselá kopa, já, Pierrot Gourmand, superžena, Julietta, vždy jednička, které všichni nadržovali, které se vše dařilo, ohnivá perla ve studené vodě, necitlivá k bolesti působené mučivou láskou, nemilosrdná ničitelka, ocukrovaná patetickými nebo perverzními démony jihu, krásná a nanejvýš pitomá, vždy na prvním místě, ale šťastná. Prázdná a šťastná.
Nyní žiji pozpátku, v hrůze, že musím opustit vlahou a štědrou dobu dospívání. Ještě mám v ústech jahodovou příchuť těch dob s přimíšením nekonečných sladkohořkých slz. Zavírám oči a sním o tom, že jsem opět se svou matkou, s nosem zabořeným do jejího angorového svetru, v růžovém oblaku světla filtrovaného stínidlem, které mému pokoji pro¬půjčovalo barvu nakyslého lízátka. Byla to epocha vanilky, čokolády a broskvového sirupu, vypadlého zubu, karamel a vůně zavařenin v ručně malovaných porcelánových nádobách. Hodiny tehdy plynuly s majestátní pomalostí odpočítávanou masivním měděným kyvadlem, které se lesklo v pološeru letního odpoledne, kdy byly zavřeny žaluziové okenice, aby z pokoje neunikl zbytek svěžesti - a možná, abych neunikla ani já, která jsem malátně trávila siestu na měkkých polštářích květované pohovky.
Celé století mi to trvalo, než jsem dosáhla dvaceti let. Byla to celá hora pocitů, sevřených a vysušených mezi stránkami mého intimního deníku. Vzpomínky běží za mnou, dohánějí mne, jakmile jsem sama. Slovo, několik akordů - a já se ohlížím přes rameno dozadu. Někdy mne znepokojí a ohrožuje připomínka neznámého, záhadného jména, nesnesitelná jistota, že jsem to vše již jednou prožila. Na několik hodin to vzruší nudný pasiáns, ve který se proměnil můj život. Proplouvám svými záchvaty deprese tak jako se námořník probojovává bouří á neustále se znovu nacházím v domě svého dětství, kde na můj návrat čekají věci, které mají svou duši. Mé panenky stále nosí své škrobené taftové šatičky, krysy stále pobíhají po stodole, zvonek ve vratech klinká, když vane vítr, vrabčáci si brousí zobáčky na okapním žlabu, kohout stále chraptí; nic se tam nikdy nezastaví, leda já je vyruším, když tamtudy náhodou projíždím. A to na mne stejně hned zase zapomenou. Přijde pošta a já nemám ani čas rozbalit zavazadla.
Je mi dvaadvacet let, jedenáct a jedenáct, šla jsem příliš rychle, dala jsem se špatnou cestou a to byla osudová chyba. Raději jsem měla být měšťačkou, věnovat se výchově potomstva, tak zdravého jako otec, který by všemu vládl. Zaskvěla bych se při nekonečně dlouhých večeřích, kde by si mne hosté pokradmo pečlivě prohlíželi. Ochutnala bych kouzlo domcích prací v den, kdy by naše služebná měla volno. S láskou bych ohřívala - pochopitelně jen výhradně v tyto dny - polévku ze zeleniny z naší zahrady, po které mají dobře vychovávané děti ruměnce na tvářích. Odpovídala bych na pozdravy sousedů s provokativností spokojených elegantních žen. Bydlela bych v nějakém provinčním městě, na procházkách stinnými alejemi bych byla povznesená, vlažná a mlčenlivá, protože tam by se ještě slušnost a dobré chování přetřásely ve všech pádech. Poznala bych opojná dobrodružství cest podnikaných jednou ročně do Paříže, kde by na mne čekal zavrženíhodný milenec, který by dokázal zhanobit mé pokrytecké tělo ochromující rozkoší. Měla bych. Mohla bych.
Místo toho všeho mne udělali krásnou. Mám vše potřebné: strhující půvab, chůzi, pohled i vše to ostatní, co způsobuje, že se muži poblázní, zamilují, stanou se nesmělými, galantními nebo brutálními, výhružnými, trapnými. Kolikrát jsem jenom prosila svatého Antonína Padovského, kterého uctívám, aby mi udělil křivý nos, bradu jako špičku přezůvky, příliš vysoké čelo, méně jemnou pleť, aby mne proměnil tak, abych již nikdy nebyla jen tou lákavou třešničkou, vyzdobenou pouze jednoduchým ústrojem své krásy, kterou si může každý podle chuti ve spánku

utrhnout. Nemusela bych snad být docela ošklivá, ale alespoň ne tak krásná, zkrátka taková, jako bývají podrobené manželky a popudlivé staré panny. Odkdy si pamatuji, přiznávali mi vždycky jen nic neříkající přídavná jména a přízviska. Byla jsem postupně malá taškářka, uličnice, předčasně vyspělá, perverzní. Potom říkali, že jsem „plná příslibů", že „nemám chladné oči". Stala jsem se „svůdnou", „půvabnou", „zápalnou", „provokující". A nedávno mne pozvedli do třídy „exhibicionistek". Velmi brzo jsem pochopila, že stačí jediné gesto, jediný pohled, abych uvedla do zmatku dospělé muže, kteří vzbudili můj zájem a abych je učinila zranitelnými. Naučila jsem se smát tak, abych upozornila na svá ňadra, dívat se s přivřenými víčky, něžně vzdychat. Po celé hodiny jsem v růžovém tichu svého pokoje nacvičovala svůdné pohledy, pohyby boků, učila jsem se otáčet velmi pomalu hlavou, nechávala jsem zasněně bloudit zrak v nekonečnu. Nacvičovala jsem náhlé zachvění, těžké vzdychání, jak mám lehce pokládat ruku na ňadra, jak se mi mají chvět prsty, jak mám delikátně svraštit obočí a utápět v melancholii něžnou modř svých očí. Když jsem si byla jista, že jsem objevila působivou pózu, hned jsem ji běžela vyzkoušet na ostýchavých mladých bíle oblečených mužích, kteří denně přicházeli na návštěvu k mé matce v šalebné naději, že mne zaujmou. Studovala jsem své trumfy a vychutnávala svá vítězství. Ráda jsem se dívala, jak rudne čelo úslužného sportovce, koulícího se rozpaky na nepohodlné židli. Nelítostně jsem zmatek své oběti zvyšovala tím, že jsem upírala nevinný pohled na její zmatenou tvář. Nikdy jsem nesnášela sportovce a zamilovaný sportovec je pro mne biologickým protismyslem! Stala jsem se ne-o-do-la-tel-nou a muži padali k mým nohám. Koketní a kapricióní, egoistická a lhostejná, cynická a opovrhující, perverzní a nelítostná, prolhaná a nevěrná, tak jsem se jim předváděla. Potvora, říkáte? Ještě něco horšího. Stydím se za to vše, stydím se, když dnes pohlédnu nazpět. Ale mezi tímto vrcholem neplodné sobeckosti a truchlivou propastí, ve které se dnes s nářkem potácím, se odehrálo něco, co jsem si nemohla nechat jen pro sebe. Příliš mnoho vysvětlení jsem poskytovala přátelům, falešným přátelům, žurnalistům z velkých týdeníků vycházejících velkým nákladem, abych přehlušila a umlčela tu neblahou věc, která mne, nejdokonalejší a nejvyhledávanější modelku, proměnila ve vzlykající malou ubožačku se zestárlým obličejem plným vrásek. Ale raději se přiznám, že kecám.

Nepatřím k těm, kdo předstírají, že umějí psát knihy a kdo mluví p svých kalhotách jako o svatém rubáši. Nevím, jak se začíná při zpovědi a tak to zkusím takto: Je mi dvaadvacet let a jmenuji se Joy. Joy se nevyslovuje jako francouzské slovo „joie", tedy žua, radost. To nesnáším. Vyslovuje se to anglicky „Džoj", protože je to americké jméno. Můj otec byl Američan a matka, která je velmi útlocitná, mi chtěla dát jméno používá ne v jeho zemi. To jméno, které nosím a které mi komplikuje život, je skutečně jediná věc, kterou mi můj otec kdy zanechal. On totiž hned odjel a víckrát jsme ho neviděly. Já ho neznám a má matka neměla ani čas si ho vyfotografovat polaroidem: stalo se to za jednoho deštivého velikonočního víkendu v Croix-de-Vie a otec jí nechal na památku jenom mne. Když jsem tedy byla zrozena neznámým otcem, vymyslela jsem si otce podle své fantasie: opravdového kovboje, plavovlasého, silného, mstitele všech křivd, který vlastníma rukama dokázal postavit srub, zkrotit divokého koně a jediným slovem uklidnit mou úzkost a strach z čehokoliv. Dlouho jsem věřila, že jednou pro mne přijede před školu a unese mne v zeleném Cadillacu s elektrickými anténami na zadních křídlech karoserie, nikdy však nepřišel. Jsem si jista, že žije někde nedaleko, ve Francii, možná dokonce v Paříži, v mé čtvrti, za rohem mé ulice, aniž ví o malém zázraku, který tehdy o velikonocích za deště v Croix-de-Vie zplodil. Často, když potkám velkého plavovlasého muže, otočím se za ním s bušícím srdcem a málem zavolám „tatínku". Velcí plavovlasí muži však vždy jdou dál bez ohlédnutí. Maminka říká, že byl velmi hezký, ale ona vždy trochu přehání. Moje matka, kterou zbožňuji, mi věnovala všechnu lásku světa - a možná ještě víc. Náš vzájemný vztah je velmi vášnivý, milujeme se horoucností nejméně dvou set watů, s řadou nekonečně dlouhých trapných odmlčení. Šest měsíců bez jediného zavolání telefonem a potom v nás převládne pocit nahromaděné nespokojenosti a zanese nás na špagety k Italovi, spíme společně, mamka mi fouká na mé bolístky, houpá mne, já si cucám paleček a dokonce mi zpívá písničku a tehdy se podobá Romy Schneiderové, dívá se jako ona, směje se stejně, zcela jinak než já, která jsem blond do zrzavá, s příliš velkými ústy a se zuby králíka. Já opravdu mám zuby jako králík, trochu od sebe a velmi bílé. Říkají mi vždycky: „Máš krásné zuby!" Mně se zdá, že jsou příliš veliké, chtěla bych mít zuby jako děťátko, maličké jako perličky. No co se dá dělat, mám zuby králičí.

Moje matka žije s jedním Švýcarem, který má rezavé vlasy a nosí brýle s dvojím ohniskem. Nesnáším ho. Je přísný, trochu praštěný, pravý opak plavovlasého silného kovboje, ale je přecpán šeky a kreditními kartami. Je smutný, oči mu rády sklouznou pod mou sukni a má ústa plná slin, když se mnou náhodou zůstane sám. Vyhýbáme se jeden druhému od onoho večera, kdy mne - opit vlažným šampaňským - se smíchem zatlačil k pohovce, zatímco matka v kuchyni připravovala pracné savojské „fondue". Vyhrnul mi sukni a hladil mi stehna. Pak mne ohnul přes opěradlo. Mamka nás překvapila, jak jsem stála ohnutá kupředu se sukní vykasanou až na boky, on přitlačen odzadu ke mně s třesoucí se rukou na bílém trojúhelníku mých kalhotek. Jako dnes ji vidím, jak ohleduplně a důstojně stojí s kouřící pánví v ruce a se smíchem volá:

- Ale, ale, buďte rozumní, už nemáte věk na to, abyste si hráli jako děti!

Mně se udělalo nevolno, Albert se bouřlivě rozesmál, skla brýlí měl zapocená a mamka jakoby mi chtěla říci: to víš, Joy, všichni jsou stejní. Nesmíš mu to zazlívat, ty jsi krásná a on nemohl odolat. To vlažné šampaňské mu stouplo do hlavy. Mezi mnou a tebou to přece nic neznamená...

Od té doby nemohu savojské fondue ani cítit. A mamku v jejím truchlivém bytě na Avenue de Breteuil navštěvuji, jen když je Albert v Lausanne.

Je mi dvaadvacet let, jsem plavovláska, oči mám modré -jako miliony jiných děvčat. Mé oči, o kterých říkají, že jsou perverzní, jsou ve skutečnosti krátkozraké, koukám jako krtek. Když si zapomenu své kulaté okuláry učitelky, nevidím na dvacet metrů autobus a pletu si své sny se skutečností. Není to snadné mluvit o sobě, ale je to součást mého skládání účtů. Takže jestliže vás to zajímá, tedy zkrátka a stručně: jsem velká a štíhlá. Mám pěkná prsa, těžká a kulatá, to nepochybně z americké strany. Vypila jsem milióny litrů mléka, to mi tak prsa nafouklo. Přece víte, že Američanky mají velká prsa, protože pijí příliš mnoho mléka. Má prsa jsou pevná a zvedají své hroty vzhůru, mám je ráda a často se s

nimi mazlím. Jsou citlivá, snadno se vzruší, je to opravdový radar. Jsem přirozená plavovláska - nevím, proč brunetky tak žárlí na blondýnky. Pravda, blondýnky nikdy nemluví o tom, že si dají vlasy obarvit na havraní černě, zatímco většina brunet sní o švédské plavovlasosti. Nechápu je! Brunetky jsou vznešené, jen se podívejte na mamku. Náhoda tomu chtěla, že všechny mé soupeřky byly brunetky, ale nikdy jsem se jimi nedala zatlačit. Má plavovlasost muže fascinuje, ale ne ty dobré. Když mne poprvé muž vysvlékne, upadne do extáze, obdivuje mne, srovnává a pronáší chvalozpěvy. Jednoho dne mi jeden padl k nohám a volal se skelným pohledem: „Ty jsi růžová a zlatá!" Byla jsem jako pěkné umělecké dílo, které si zasluhuje okolky a pozornou péči. S požitkem jsem se podrobovala poctám, které prokazovali mé kráse, já ubohá, nezkušená, hloupá holka, rozplývající se v nesnášenlivé nesmírnosti nicoty.
Najednou jsem pak ztratila chuť, smích a blažený pocit spokojenosti, přestala jsem vyprávět nevhodné vtipy při oficiálních večeřích, již jsem za límec svých vzdychajících uchazečů nestrkala tající kostky ledu, již jsem nekřičela „pomóóc" v temných předváděcích sálech. Rázem mi přibylo tisíc let, najednou jsem měla vrásky, kruhy pod očima, byla jsem zestárlá, pomačkaná, truchlivá jako kostelník u Nejsvětějšího srdce. Miluji. Jako sražená bleskem, zdeptána pohromou zlověstných sil. Již po dlouhá neúprosná čtyři léta miluji téhož muže. Stačilo by, aby mi jen pokynul a hned bych k němu běžela, podlézala mu, jsem odhodlána vzdát se všeho, aniž bych požadovala nejmenší slib, aniž bych si činila nárok na sebemenší naději. Může se mnou dělat, co se mu zlíbí, přijmu od něj všechno, již předem mu podepisuji naprostou důvěru, vzdávám se všech práv, daruji mu sebe samu, vzdám se svobody. Moje láska není srovnatelná s žádnou jinou, je krásnější, silnější, čistší. To proto, že je tak vznešená, byla jsem schopna převzít tento úděl. Zcela a definitivně se mu oddávám. Je to surealistická, fantastická láska a dík jí vstoupím do legend jako Julie, jako Héloisa a další opojné plody mého druhu.
Marku Charrouxi, ve jménu utlačovaných milenek, hlídaček nájemných židlí na náměstích, které již viděly tolik zamilo¬vaných párků tulit se na veřejných lavicích, ve jménu jeptišek, které v bolestech umírají, aniž vyzradí své tajemství, jménem alkoholu propadlých mužatek, sklouzávajících na dráhu zloči¬nu, ve jménu všech múz a našeptávaček, náměsíčných a ně¬mých, povstávám před tebou, zahrazuji ti cestu, odřezávám ti ústup. Je konec klidu. Ať budeš kdekoliv, žíravina mých vzpo¬mínek tě všude zasáhne do srdce, nikdy nezapomeneš na tu, kterou jsem mohla být, ty špinavý lháři, který se nedokážeš povznést nad všednost. Jsi ženatý, máš dvě děti, zajištěné postavení. Směšný náhrobní nápis, dosvědčující neužitečný osud. A mamka mne přece výstražně upozorňovala:
- Nedotýkej se ženatých mužů. Všichni jsou lháři a egoisté. Marně jim obětuješ svůj život, neposkytnou ti nic jiného, než dočasný odklad a pokaždé, když už budeš myslet, že jsi vyhrála, spatříš, že již zase odcházejí. Ženatí muži jsou muži bez víkendů, uprostřed noci odcházejí domů, utíkají když spíš a ani tě nepolíbí ze strachu, že by tě mohli probudit. Až otevřeš oči, zjistíš, že jsi sama s přetrvávajícím pocitem rozkoše, který na tobě leží jako můra a zdá se, že tě zadusí. Ženatí muži, Joy, má lásko, znamenají neustálý útěk, utajované telefonní rozhovory, restaurace, kterým se musíš vyhýbat, neustále odkládané cesty, vánoce o samotě, ledový Silvestr, možná osm dnů mimo školních prázdnin, předměstský pension a to ještě pod cizím jménem. Ženatí muži, to jsou eskamotéři, kteří vždy chtějí být na dvou místech současně, svůj trik však nedokážou dotáhnout do konce a nikdy se jim nepodaří vysvobodit se z kufru převázaného řetězy. V jejich nejistém pohledu spatřuješ úzkost, že zapomněli na nějaký detail, fixní myšlenku, že nějaké zrnko písku zablokuje jejich skvělou organizaci. Nikdy neřeknou „ano", nýbrž „možná", kladou všude „jestliže" a stávají se tak gramatiky nejisté budoucnosti, jsou virtuosy podmínečných vět, geniálními architekty lží. Pěstují téměř vědecky nejistotu: „To není možné, že jsi mne viděla, nebyl jsem tam, nebyl jsem tam s ní, nikdy, to přísahám, přísahám na kříž, a jestliže lžu, nechť se hned propadnu do pekla." Čestné slovo, přísahy, pobouřené protesty, nechť je mi nebe svědkem, přísahám na hlavu svého syna, zejména je-li starší osmnácti let, a když vyčerpají všechny argumenty, šeptají vášnivě, když tě položí do postele: „A tohle, což to není důkaz lásky?" Všichni tě budou milovat, má drahá Joy, velmi upřímně, pokud nezajdeš příliš daleko. Nikdy nepřekroč meze, budeš mít právo vždy jen na druhořadou roli, nikdy nebudeš první, oni nikdy neopustí tu, která na ně čeká doma, v domě, kde spí jeho děti...
Pokrčila jsem rameny, vždyť ty přeháníš, drahá; můj králík se do toho vmísí: Atyvěříšvšemutomucoříkáš?
- Joy, ty nejsi z těch, se kterými se muži žení! Joy-má-lásko...
Tedy, od srdce řečeno, to bolí, to sladké přízvisko, kterým mne matka obdarovává. Joy-má-lásko, tato tři slova zavěšená za sebe byla tolikrát pronášená šeptem, počínaly jimi dopisy, byla jsem jimi probouzena. Byla pronášena prosebně, výhružně, ironicky, hořce, byla vykřičena v rozkoši, šeptána do zkrouceného drátu černého telefonu. Joy-má-lásko, tato tři slova mi tancují před očima, napsána červeným inkoustem, fixovou tužkou na zmačkaných telegramech, na dopisech na rozloučenou, které se třesou v rukou, smáčené slzami. Tři slovíčka, která uniknou tomu, jehož dar odmítám, a zdobí pentlemi dary, o nichž sním a které nikdy nedostávám. Potřebovala bych velký kufr, abych tam naskládala všechna ta „Joy-má-lásko", kterými jsem byla obdařena. To zavazadlo bych mohla tahat stále s sebou a horečně jako beze smyslů prohrabávat ve snaze nalézt to jediné „Joy-má-lásko", které jsem skutečně postrádala, od toho, kdo mi to nikdy neřekl, ani nenapsal, ani nevyzpíval, ani nevykřičel. Nikdy mne neoslovil „Joy, má lásko" a to mne ubíjí, tím jsem posedlá. Pro něj jsem vždy byla pouze Joy, a dnes již nejsem nic.
Nechala jsem se trpně unášet dny a nocemi, podrobujíc si bytosti a věci, neustále unikajíc, stále na něco čekajíc, na otevřené dveře, na hlas, na noční taxi, unášená přílivem přátel, milenců, lásek, hořkostí, uprchlých kamarádek, mládenců v garážích: něco mi tluče v motoru, podívejte se na to, prosím vás. Objímána, unášena, obstoupena, líbána ustupovala jsem požadavkům, podrobovala jsem se rozkoši, neřesti, která ubíjí čas. Vstupte, kudy chcete, ubohé opuštěné děvče se zakrváceným srdcem. Jsi tak krásná, Joy. Nudím se a běžím si prohlédnout dekorace své tragédie: černou lesknoucí se deštivou ulici, prší tam v Nantes, kde svítí jeho okno do noci, zadní místnost v místní restauraci, růžový neon na hotelu, komora, která v případě nutnosti poslouží jako pokoj pro hosty, bílé oznámení za oknem bytu k pronajmutí, do kterého se nikdy nenastěhujeme.
Zůstanu doma a zavřu se na dva západy. Vrhnu se na postel s hlavou zachumlanou do polštáře, abych již neslyšela

jeho hlas, abych již neviděla jeho gesta, když náhle přestane mluvit, aby mne k sobě přitáhl, aby se přitiskl na mé tělo a donutil mne sténat, když pustoší mé břicho. Působil mi bolest a ustoupil ze mne, aniž řekl jediné slovo. Mor, hrůza! Bij se, Marku Charrouxi, jsi-li muž! Nikdy nic neřekl, ani slůvko, ani žádnou banalitu, ani sebemenší „Joy, má lásko".

Vše pomíjí, vše omrzí, vše se znechutí. Za onoho času pravila Joy svým učedníkům: „Vezměte a jezte, toto je tělo mé!" Obracela jsem stránky své bible, diáře, pokrytého svatým písmem, jména a telefonní čísla, která odvál vítr, opakující se krátké žalmy, při kterých zamrazí srdce jako za lednového rána, kdy se zachumlám do pokrývek a ani se neodvažuji otevřít oči. Opovrhovala jsem svými nočními společníky, byly to jen ztracené výkřiky, rozchod bez lítosti. Za oněch časů postačilo odvést Joy na bílou pláž, s palmami a vším ostatním, a mohli jste od ní dostat vše, co vám byla schopna dát: druh vášně vystupňované klimatickými podmínkami a tím, že ani neexistovaly žádné jiné možnosti zábavy než slunce ve dne a láska v noci. Návraty byly smuteční, zavazadla těžká, naplněná špinavým prádlem a brakovými suvenýry. Potom „nashledanou", které znamenalo „sbohem" a mé opálení se na stanovišti taxíků za deště měnilo do šedá. Konec dobrodružství, i toho nejubožejšího, se podobá obrácenému chodu hodin: vždy vyhrává ten, kdo odchází první, ale já, blbec, zůstávám vždy o čtvrt hodiny zbytečně déle a tím prohrávám, protože ten druhý, zlý, bude mít čas, aby mi řekl: „Tak již jdi!" A vše může začít znovu. Zahanbený útěk se zavazadly nacpanými neuspořádanými vzpomínkami, zpěv na rozloučenou, hledání útulku a čekání, nekonečné čekání.
Prohlížím si pozdního chodce, žádostivý pohled, úsměv, důkaz, že ještě existuji pro všechny ty bezcitné muže, protivné, pro všechny ty mužské, které bych nejraději chtěla poznat společně všechny najednou, abych ve svém hledání postupovala rychleji, abych neztrácela zbytečně čas a abych HO konečně našla. Vyzkoušela jsem všechno. Potulovala jsem se podle módně naaranžovaných výkladních skříní bulvárů středu města. Navštěvovala jsem musea a výstavy. Jezdila jsem metrem v hodinách, kdy tam nebyl nával. Posedávala jsem v předzahrádkách proslulých cukráren. S nedočkavým chvěním jsem pročítala inzeráty v Liberation a Nouvel Observateur. Chodila jsem na Sorbonu a do Alliance Francaise, byla jsem jako doma v uměleckých salónech. Poznala jsem kinematéku, chodila na bleší trh v sobotu ráno. Řeka nesoucí jméno Láska ve mně probudila příliv vášně. Dýchala jsem nervózně jako honicí pes při zahájení lovu. Při nejmenším poplachu jsem si na nos nasazovala své učitelské brýle, na svých hedvábných rtech jsem vykreslovala nejvábnější úsměv. Potřebovala jsem milovat. Byla jsem ochotna ke všemu. Dala bych život za jednoho jediného muže - ale stále přicházeli jenom ti druzí, ti nepravi. Točili se kolem mne jenom ti mlčenliví, příliš uctiví, záludní, kteří si sedají k mému stolu a drze si mne prohlížejí. Naučili mne, že žena, která je k dispozici, se prostituuje: očekává klienta a přitom ví, že bude muset dát hodně, aby jí bylo za odměnu zaplaceno troškou něhy. Jejich bezostyšnost mne pobuřovala.
Obraceli se na mne jako na debilní dítě a chamtivým okem odhadovali, co mohu v sobě skrývat. Zkoumali zaoblení mých boků, odhadovali tuhost mých prsů. Proklouzávala jsem pod těmito výpady, nestydatá, nabízejíc se, pobouřená, pak jsem sbalila svůj pytel s iluzemi a rychle jsem odcházela daleko od tohoto davu, který se kolem mne hemžil a ohrožoval mne. Zahnána neustálým opakováním váhavého odmítání do kouta své samoty, izolována do povzneseného hledání absolutna, odcizila jsem se pomalu městu a jeho hluku. Zůstávala jsem uzavřena v pokoji, vonícím jasmínovým čajem, a po celé hodiny jsem se sama laskala, v bolestném vypětí jsem se snažila vyvolat orgasmus, který by zlomil mou posedlost, jež mne tížila jako litinová deska. Podle pohybu stínů na stropě jsem sledovala, jak běží hodiny. Bedra jsem měla zlomená přes okraj lůžka, hlavu zahrabanou v polštářích, posedle jsem týrala své tělo. Znala jsem všechny jeho slabosti, jeho citlivá místa. Krutě jsem se zmítala. Dovedla jsem vydráždit hroty svých prsů k nesnesitelnosti, třela jsem vnitřní stranu stehen od kolen vzhůru, až jsem konečky svých prstů pocítila horkost pohlaví. Opájela jsem se jeho sladkým nektarem, tou těžkou vůní, která lepkavě přilnula k mým prstům jako esence z vzácných bylin, omamný olej vášně, po kapkách stékající na vyšívanou pokrývku, do které jsem se ve šťastném pláči zamotala.
Touto dvojitou honbou za mužem a za vlastním ukojením jsem byla posedlá po celá léta. Zvykla jsem se masturbovat již tak dávno, že se to pro mne stalo něčím nepostradatelným, tak naléhavou potřebou, že mne ani nenapadlo nějak jí odporovat. Chuť dotýkat se svého těla jsem pociťovala tak brutálně, že jsem nedokázala vzdorovat a musela jsem se okamžitě ukojit. Rozepla jsem halenku a nedočkavě vsunula ruku na prsa, nebo jsem přes sukni přitiskla dva prsty na jizvu svého klínu a tím nenápadným a přirozeným dotekem jsem vyvolala ve svém nitru stejně strhující vzrušení, jaké by vyvolala cizí ruka, která by se mne hrubě zmocňovala. Byla jsem do sebe zamilovaná. Večer jsem co nejvíce oddalovala okamžik, kdy sama sobě podlehnu. Bojovala jsem proti touze, abych si uchovala schopnost kontrolovat návaly rozkoše, které mé tělo vypínaly do oblouku. Vyhledávala jsem místa, kde mne dotek nejvíce rozechvíval a nekonečně jsem je hladila a třela, lehce zarývala nehty do citlivých bodů. Zkroutila jsem údy tak, aby mé tělo zaujímalo co nejnecudnější polohy, otevírala jsem se až k bolesti, aniž jsem sama mohla obdivovat, co tak nabízím k pohledu. V deliriu představ svého mozku jsem vystupňovala nestydatost svého odevzdání, lesknoucí se důkaz mého vzrušení mi stékal po stehnech. Ve své fantazii jsem si zobrazovala neřestné podrobnosti, kterým jsem nedokázala vzdorovat. Uchopila jsem své pohlaví oběma rukama a hledala jsem vysvobození, obávajíc se současně, že bouřlivá peřej rozkoše, kterou tak rozpoutám, mne zcela zbaví rozumu.
Každého dne jsem z touhy po sobě samé vyhledávala samotu. Ty okamžiky byly v mém životě nejsladší, nikdy mi nepřinesly zklamání.
Bylo to za jednoho takového mého období zvýšené smyslné citlivosti, kdy jsem ho potkala. Od té doby již uplynuly čtyři roky, vzpomínám si však na to setkání tak přesně, že bych je mohla vylíčit do nejmenšího detailu. Bylo to 18. srpna a pohřbívali jsme v odlehlé aleji hřbitova Pere-Lachaise jednoho strýce z venkova. Slunce jako z roztaveného olova sráželo k zemi těch několik známých, kteří si zkrátili prázdniny nebo se jednoduše odvážili vystavit se úmornému vedru, aby vzdali poslední poctu Gaspardovi Tulardovi. Byl to strýc mé matky, kterého jsem sice nikdy neviděla, jehož přízrak mne však pronásledoval po celé mé mládí. Pokud si jen pamatuji, mávali nad mými plavými kučerami hrozbou,

která mne děsila:
- Když budeš zlobit, odvezu tě ke strýcovi Gaspardovi!
V mých očích byl strýc Gaspard něčím jako zlým vlkem, v mé úzkostí sevřené dušičce vyrostl v ohyzdné, kruté monstrum. Tu zlomyslnou lest jsem odhalila až mnohem později. Jednou při úklidu vytáhla mamka album fotografií, listovala jeho stránkami a pojednou zvolala:
- Tak tohle je strýc Gaspard!
Ubohý Gaspard Tulard! Po celá léta jsem si ho představovala s rohy, hrbem, s pazoury vyzbrojenými ostrými drápy, jak požírá malé děti a celé rodiny uvrhuje do beznadějného zoufalství. Strýc Gaspard však vůbec nebyl takový. Měl široké čelo pod řídkými vlasy, břicho hrdě vystrčené kupředu, jak ho uměli nosit ctihodní hodnostáři v minulosti. Na zažloutlé fotografii mi připadal patetický a záhadný. Černý žaket mu bezvadně padl á splýval na proužkované kalhoty, střevíce na perském koberci se leskly.
Měl fascinující pohled, směřující někam do nedohledna, kam jsem jej ani ve svých představách nedokázala sledovat. Byl to pohled tolik slibující, že se mi z toho až zatočila hlava. Když jsem si neustále upřeně prohlížela jen tu jedinou fotografii, přistoupila mamka ke mně a přes rameno mi šeptala:
- Je to podivín, ten strýc Gaspard. Byl hanbou i hrdostí naší rodiny. Hrdostí, protože byl první v našem departementu, kdo měl automobil a že všichni se závistí sledovali, jak rodina v neděli ráno vyráží tím autem na projížďku. A hanbou proto, že prováděl pěkné hlouposti, když se vracel z baru, kam chodíval se svými kamarády z dětství na aperitiv. A pak, otevřel si podnik pro galantní schůzky. Byl sice svobodný, ale přece jenom...
Tak vida. Gaspard Tulard měl bordel. Sice se tím sám nezabýval, ale nalezl tak možnost, jak zajistit budoucnost své společnice, „tety" Germainy, a tak jí dům ve výhodné poloze při výjezdu z Limoges nabídl. Rozdělil svůj život mezi Limoges a Paříž, kde se zabýval velmi počestným a výnosným obchodováním s textilem. Zemřel jednoho rána ve své posteli. Volal ještě Germainu - v posledních měsících trpěl ztrátou paměti a zapomněl chudák, že Germaina již dávno zemřela a že je od její smrti jeho bordel v Limoges zavřený. Nikdy jej však nechtěl prodat a hotel se tak pomalu měnil v ruinu uprostřed pavilónů s prodejnami, které kolem něj vyrůstaly jako houby po dešti. Jednou, když jsem šla kolem do našeho domu, zastavila jsem se tam. Otevřela jsem dveře a vstoupila do tmavého salónu, kde visely se stěn cáry purpurových tapet zdobených zlatem. Odstěhovaný nábytek zanechal na stěnách svůj stín, takže jsem si mohla docela dobře představit impozantní příborníky, pečlivě vyleštěné stoly, hluboká lože, kde spaly strýčkovy schovanky. Zaprášený toaletní stolek, který zde zapomněli, skrýval pod oprýskávajícím amalgámem velkého zrcadla vzpomínky na dávné skotačení. V myšlenkách jsem si představovala kulaté boky venkovského děvčete, na které ohnivě útočí rozdováděný vážený občan. Zavřela jsem za tímto ztraceným světem dveře, za tímto nočním rájem, kde ženy čekaly na muže, kteří se zatím bavili v salóně. Ženy byly zahaleny do hedvábných šálů, které zpola zakrývaly jejich bujné formy. Pocítila jsem lítost, že jsem se nemohla alespoň jednou mezi ně přimíchat a čekat, až si mne někdo vybere. Rakev klesala do vyschlé země. Mamka nabrala do dlaně hrst hlíny. Obrátila jsem hlavu k tichým siluetám a uviděla jsem ho. Upřeně se na mne díval s rukama v kapsách letního obleku. Nezdálo se, že by se snažil nějak se mi zalíbit. Nehnutě mne sledoval a já jsem se pod tím pronikavým pohledem necítila příliš dobře. Naklonila jsem se nenápadně kupředu a předstírala jsem, že si prohlížím otevřený hrob. Pak jsem se k němu znovu pomalu otočila. Díval se na mne stále a já jsem si pomyslila, že má opravdu podivné chování. Měla jsem chuť říci mu, aby nás nechal na pokoji při našem rozjímání, že pohřeb není žádné divadlo. Shledala jsem, že je docela hezký, opálený. Mamka se ke mně naklonila a šeptala:
- Joy, dívají se na nás.
Nevěděla jsem, zda tím myslí jeho nebo členy rodiny, kteří kolem posmrkávali a otírali si oči. Kněz se obrátil k nám. I on se na mne zadíval. Všichni se na mne nyní dívali. Dolehlo ke mně šeptání modlitby. Hanbou mi bylo až nevolno. Neodolatelná síla mne nutila jít k tomu muži a promluvit na něj. Zmatené myšlenky zaplavily mou mysl, přičítala jsem to tomu nesnesitelnému vedru. Pocítila jsem touhu mazlit se sama se sebou, pomalu stáhnout kalhotky až na kolena a provokovat tak toho zločeného neznámého. Nohy se mi třásly.
- Je ti špatně? šeptala mamka.
- Půjdu na chvíli do stínu, odpověděla jsem jí. Opustila jsem skupinu truchlících pozůstalých a opřela jsem se o strom. Když jsem se obrátila, ten muž byl pryč. Hledala jsem ho ve změti křížů a pomníků. Konečně jsem ho spatřila, jak pomalu odchází k východu. Bez rozmyšlení jsem se dala týmž směrem a mamku i strýce Gasparda jsem zanechala jejich osudu. Chtěla jsem toho muže, potřebovala jsem ho.
Vedro bylo k nedýcháni. Potila jsem se, černé šaty se mi přilepily na tělo. Rozběhla jsem se. Nějaká žena, která držela v ruce vázu s bílými květy, se na mne dívala s němou výčitkou. Před vstupem na hřbitov jsem viděla jen neznámé chodce. Nevšímala jsem si významných pohledů, které na mne někteří vrhali. Spatřila jsem „svého" muže, jak se zastavil u černého auta. Nastoupil do něj dříve, než jsem k němu mohla dojít. Když mne uviděl, přeběhl mu po obličeji zlomyslný úsměv a uštěpačně se ke mně obrátil. Když jsem viděla, jak se mi vysmívá, zalil mne ledový pocit hanby. Pochopil, co chci a vychutnával své vítězství. Pomalu se rozjížděl a pohlížel mi s tím svým zlomyslným úsměvem do očí. Poselství jeho pohledu bylo jasné:
- Nemám rád ženy, které si samy vybírají.
Nikdy jsem doposud nezažila takovou potupu. Černý automobil proklouzl mezi dvěma autobusy a zmizel. Vrátila jsem se na hřbitov, ponížená, vzteklá, hrozící se toho, že se s ním již nikdy nesetkám. Zapletla jsem se v bludišti pravoúhlých alejí, kde bylo tísnivé vedro prosyceno morbidní vůní vadnoucích květin. Zajednou honosnou hrobkou jsem zahlédla jakýsi stín, skrývající se za černým mramorovým křížem. Zpomalila jsem chůzi. Když jsem se přibližovala, viděla jsem, že je to vysoký chlapík, roztomilý, pečlivě učesaný. Díval se na mne trochu zmateně. A já jsem byla tak pitomá, že jsem uvěřila, že mu něco je a že je to tím vedrem. Snad utrpěl úžeh. Přistoupila jsem k němu s laskavou úslužností. Na nos

jsem si nasadila své kulaté okuláry.
- Je vám špatně? Potřebujete něco?
Chlapík se na mne překvapeně podíval a sklopil oči. Sledovala jsem jeho pohled a objevila jsem jeho pohlaví, vytažené z poklopce kalhot: s úpornou horlivostí masturboval. Ustoupila jsem krůček nazpět, aniž však jsem spustila oči s toho, co mi předváděl. Zrychlil jenom rytmus pohybu a já jsem smutně potřásla hlavou. On se však na mne podíval tak prosebně, že jsem nevolky vydržela až do konce, až dosáhl vysvobození. Počal sténat jako dítě a vystříkl tak prudce, že pocta jeho rozkoše zasáhla spodní okraj mých černých šatů. Zůstal stát přede mnou s rukou svírající ochabující pohlaví. Zřejmě se snažil pochopit, jak na mne jeho exhibice zapůsobila. Byla bych si s ním ráda promluvila, byla bych mu vysvětlila, že pociťuji stejnou chuť jako on, že mám stejnou neodolatelnou touhu nechat se při tom pozorovat, že o tom snívám v autobusech, plných mlčenlivých mužů, kteří by byli donuceni dívat se na mne bez jediného pohybu. Byla bych mu mohla doznat, že si každého večera sama vyvolávám rozkoš a že mu dobře rozumím. Nic z toho jsem však nedokázala říci a zmohla jsem se jenom na to, že jsem zašeptala:
- To je škoda...
Věnovala jsem mu ještě smutný úsměv nemohoucího spoluviníka a odešla jsem. Zůstal opřený o svůj náhrobek, ruku stále přitisknutou k podbřišku, nešťastný a zklamaný.
Strýc Gaspard byl již přikryt zemí. Představila jsem si, že se asi tam dole obrací na známé adresy a možná se také již setkal se spřízněnou, přívětivou duší, která jej s sebou odvede do prostorů bez hranic.
Nastoupila jsem s mamkou do černé limuzíny, která nás odvezla domů. Gaspard Tulard předvídal vše. Svůj pohřeb naplánoval do nejmenších podrobností, včetně jídelního lístku oběda, aut pro odvoz smutečních hostů i dárků na rozloučenou pro každého z nich. Každý z těch, kdo ho doprovodil na hřbitov, obdržel černý balíček, převázaný černou stuhou. Můj balíček obsahoval lístek a klíč: „Má malá holčičko, vím, že jsi krásná a již dávno jsem si tě zamiloval. Neztrať tento klíč, otevře ti nedocenitelný poklad, s jehož tajemstvím jsem se nikomu nesvěřil a který vyhrazuji jen pro tebe."
Uložila jsem ten pohádkový klíč do své pěkné peněženky z krokodýlí kůže, kterou jsem dostala k biřmování a do které nikdy nic nedávám ze strachu, abych ji moc neopotřebovala. Strýček Gaspard si tedy se mnou dal schůzku, ale předvídal také kde a kdy?
Večer odjela mamka do Ženevy.
Šla jsem na večeři s Irinou a s Margopierrou, dívkami, které zbožňuji a které mne nade vše milují. Spolykala jsem spoustu neznámých věcí a sladkostí, vypila několik vlažných nápojů, schroupala nějaké záhadné plody. Již se mi točila hlava, ale Margopierra mne násilím zatáhla do baru „78" na Champs Elysées, kde se měla setkat s celou hordou chlapíků, kteří usilovali o její přízeň. Margopierra je nádherná, vysoká, plavovlasá, nervní a svalnatá jako mladé hříbě, má dlouhé nohy. malá prsa, kulatý zadeček, je krásná, ví to a nechává si vše draze platit od těch, kteří se ji snaží uhnat. Když se hodně napije, je do mne zamilovaná a tráví celé hodiny tím, že mi olizuje lalůčky uší a šeptá mi strašlivé věci, které mne rozechvívají i rozesmějí. Příklad:
- Mé sluníčko, mé obilíčko, sním o tom, že zavlažím tvé tělo, chci být tvým přílivem, chci, aby ses po mně převalovala, Joy, řekni ano, vzdej se mi, budeš mým vězněm, potrestám tě co nejkrutěji, vyvztekám se na tobě, budeš prosit o milost, ale já s tebou nebudu mít slitování, nechám tě umřít, umřít, slyšíš, Joy, mé slunce, Joy má lásko...
Políbila mne na rty, její žhavé rty spalovaly mé. Ten její polibek se mi zalíbil. Měla jsem pocit, že nás pozorují, to mne ještě více vzrušilo a vášnivě jsem Margopieře její polibek vrátila. Když jsem otevřela oči, uviděla jsem HO před sebou. Stál tam, ruce v kapsách a svým pohrdavým pohledem se mi vysmíval. Margopierra sevřela prudce mou ruku ve své. Nastal čas. Musela jsem se pustit do boje a zemřít.
Nepřítel, před kterým jsem tolik let prchala, mi stál tváří v tvář se zbraní v ruce. Uvědomila jsem si v celé hrůze, že je to ten okamžik, kterého jsem se tak obávala. Rozvášněný dav ze „78" se vlnil kolem mne. Margopierra se nahnula k Irině a dlouze s ní mluvila. On přistoupil a podal mi ruku.
- Jmenuji se Mark. Vím o vás vše. Pojďte se mnou.
Můj ubohý vystrašený pohled hledal nějaké východisko. Ne¬znatelně jsem zavrtěla hlavou, abych naznačila: „Ale vždyť já vás vůbec neznám!"
- Joy, od dnešního rána myslím jenom na vás. Hledal jsem vás po celé Paříži, věděl jsem, že vás najdu. Pojďte!
Když jsem ucítila dotek jeho ruky, vzdala jsem se veškerého odporu a nechala jsem se vést k východu. Ve vlažném vzdu¬chu, který vanul po Champs Elysées, jsme se na okamžik zastavili. Mark na mne upřeně pohlížel:
- Vy nejste krásná, vy jste horší. Ale to není ode mne. Škoda!
Sebrala jsem všechny síly a podařilo se mi usmát se. Očeká¬vala jsem věty, které měly nevyhnutelně následovat, což by byla osudová chyba, která by mne zcela rozčarovala.
- Co tady v tom baru děláš? Vždyť se zde každý večer odehrávají stejná dramata, lidé se setkávají a zase rozcházejí. Co hledáš? Nemyslel jsem si, že tě najdu tady v tom davu. Připadala jsi mi spíše jako samotářka, stranící se světa. A pak tě najdu tady, v té nejhorší vřavě.
Neodpověděla jsem a zatvářila jsem se, že mne jeho výtky nebaví.
- Promiň mi to, měl jsem chuť si s tebou promluvit, ale teď nevím, co mám říkat. Tak tě aspoň doprovodím.
Zřejmě v nevalné náladě odešel ke svému černému vozu a otevřel dvířka.
- Nastup.
Posadila jsem se. Obávala jsem se nějaké léčky, byla jsem jako na jehlách, necítila jsem se moc dobře, náhle jsem zcela vystřízlivěla. Spustil motor a rozjel se za hvízdotu pneumatik jako uličník. Pevně svíral čelisti a upřeně se díval před sebe, jako kdybych vůbec neexistovala. S ustrnutím jsem pozorovala, že jede nejkratší cestou k mému domovu.
- Jak to, že znáte mou adresu? zeptala jsem se hlasem, který jako by zněl ze záhrobí.

Usmál se, aniž mi odpověděl, a nepřenesl již jediné slovo, dokud nezastavil před vchodem do mého domu. Sehnul se a políbil mi ruku. Vážně se na mne zadíval:
- Budu na tebe čekat.
Otevřel mi dvířka vozu, doprovodil mne až za dveře, ihned nalezl tlačítko osvětlení a odešel. Viděla jsem, jak se posadil do vozu a zapálil si cigaretu.
S pocitem podivné lítosti jsem vyjela výtahem nahoru až ke své garsoniéře, za jejímiž dveřmi jsem prožívala svá fantastická snění. Kabelku jsem odhodila na křeslo a počala jsem se svlékat. Nedokázala jsem se překonat a vrhla jsem se k oknu. Černý automobil stál pořád na svém místě, z okénka vystupovala spirála namodralého cigaretového dýmu a rozplývala se v nočním vánku. Trochu mne to vylekalo, ale současně jsem měla pocit radostné rozkoše. Zašla jsem do koupelny, napustila si do vany vlažnou vodu, kterou jsem navoněla tak, jako nikdy doposud a dlouho, dlouho jsem se v ní koupala. Pak jsem si upravila vlasy, s obličeje jsem pomalu a pečlivě setřela zbytky večerního mejkapu. Znovu jsem běžela k oknu. Byl stále na témže místě. Vklouzla jsem do svěží čerstvě povlečené postele. Nekonečně dlouho jsem se vrtěla, než jsem nalezla nejpohodlnější polohu a s úlekem jsem na hodinách zjistila, že se ručičky již počínají přibližovat k ránu. Byly tři hodiny a on byl stále tam, malý černý vůz se nehýbal a to jsem si přece nezasluhovala. Natáhla jsem si džínsy, košili, trochu jsem musela zarumplovat dveřmi výtahu, které se nějak zasekly, nakráčela jsem k němu krokem dopravní policistky, která nikdy nikomu nic neodpustí a prudce jsem otevřela dvířka jeho auta.
- Tak tedy dost, to snad stačí. Buďto hned odjedete nebo půjdete nahoru.
Zvedl své načervenalé melancholické oči (jako oči křepeláka, pomyslela jsem si).
- Děkuji, Joy.
Pomalu šel za mnou a v zádech jsem cítila jeho probodávající pohled. Nyní jsem se počínala bát, že to nedopadne tak, jak bych si přála.
V srdci mi zněla Bachova Toccata a do toho duněly obří varhany chrámu svatého Eustacha. Z čeho jsem měla největší obavy, to byla první půlhodina váhání, náhodných doteků, uhýbavých pohledů, nedokončovaných frází, všech těch tísnivých omezení, vnucených dvaceti stoletími vlády dekadentního měšťáctva. Nechtěla jsem, aby mi zhudlařil můj sen nějakou nejapností, která by zchladila mé vzrušení, aby zmařil ten okamžik, na jehož příchod jsem tak zoufale čekala po tisíc let. Jestliže nebudu jednat hned, začne mi vychvalovat barvu mého kovralu a vkusné zařízení mého pokoje. Tak jsem odložila své hodinky, protože je nesnáším na zápěstí, když to dělám, a shodila jsem své věci na jedno z křesel: košili jsem si stáhla přes hlavu, čímž jsem rozmetala tak pečlivě upravený účes, rozepnula jsem džíny a srolovala je s nohou i s kalhotkami. Zůstala jsem stát, nehybná, jako by pro mne ani neexistoval. Jeho pohled mi naháněl husí kůži. Prohlížel si mne odshora dolů a šeptal: „Můj bože, jak ty jsi krásná!" Přistoupil ke mně a jeho ruce to trvalo hodinu, než se položila na má prsa. Ale teď, když se mne dotkla, jsem věděla, že zažiji velký okamžik. A abych zkrátila jeho výlevy, položila jsem se na postel a doširoka jsem roztáhla stehna, aby dobře viděl spodek mého břicha. Dal si na čas a já jsem se ze všech sil snažila nedat najevo svou netrpělivost, když ze sebe strhával šaty. Svlékající se muž je málokdy půvabný, obvykle bývá neobratný, nemotorný. Položil mi ruku na kříž, na místo, kde to nedokážu snést - neudržela jsem se a musela jsem vykřiknout. Zlomyslné nehty po mně počaly jemně přejíždět. Laskal mne špičkami prstů, s nekonečnou pomalostí mi projížděl rýhou mezi hýžděmi, po celé délce až na hranici mého pohlaví. Se zřejmou vypočítavou krutostí se zastavil na samotném okraji, nedbal na to, jak jsem se mu vypnula vstříc, a po krátkém otálení se pak zase vzdálil daleko od toho místa, kde jsem ho očekávala. Dráždivým, tápavým hlazením dospěl až na má ramena, opatrně se však vyhýbal všem citlivým bodům, při jejichž doteku bych se neubránila otřesu. Pak znovu sestoupil k mému břichu, navštívil kyčle a zapletl se do okraje mého rouna, kde způsobil pustošivý požár. Stejný postup opakoval snad dvacetkrát, já jsem úporně svírala rty, aby mi z nich neunikl ani jediný výkřik. Potom se jeho druhá ruka usadila na mých ňadrech. Nehty se zarývaly do jejich bradavek a špičky prstů je citelně štípaly.
Cítila jsem, jak mi po kříži běhá mráz a obrátila jsem se tak, aby se nemohl vyhnout mému žíznícímu klínu. Pronikl do něj prsty. Měla jsem pocit, jakoby se uvnitř ve mně hemžili jacísi malí tvorové s háčky, kterými mne jemně škrábali a burcovali mou citlivost. Pak se mokré prsty proměnily v písty a projížděly střídavým pohybem do hloubky a zpět k okraji, až jsem nedokázala potlačit první hlasitý výkřik. Když se do mne snažila proniknout celá jeho ruka, pokusila jsem se ho odstrčit, jeho ústa se však na mne přisála, umlčela mne a já jsem již neměla sílu dále se bránit. Dělal si se mnou co chtěl. Vyzdvihl mne nad sebe, chvíli mne tak podržel a pak mne nechal prudce poklesnout a přímočaře se do mne zabořil, až mne to téměř nesnesitelně zabolelo. Pak se vypnul a já jsem pocítila nervový otřes. Lapala jsem po dechu, zaplavilo mne něco hrozného, pocit horka současně s mrazením. Neúprosná síla mne vymodelovala a rozepjala podle jeho objemu, pronikl až na samotné dno a tak se zcela zmocnil mého nitra. Pak ustrnul bez pohybu. Sevřel mi vlasy a donutil mne, abych se mu dívala přímo do očí. Teprve potom se začal hýbat. Při každém pohybu jsem zasténala. Jeho pohyby zůstávaly pomalé, já jsem však cítila potřebu sténat v rychlejším tempu. Strhla jsem mu rozepjatou košili s ramen, sevřela jeho tělo a s prsty zarytými do jeho kůže jsem se k němu přimkla, zabořila jsem se do chlupů na hrudi. Jakmile však cítil, že ho začínám předbíhat, znehybněl, vsazený až na dno, pozorně a výsměšně na mne pohlížel. Pak mi nečekaně udělil neobvykle prudký zásah, který jsem pocítila s nevolností až v srdci, a pak další, a ještě jeden. Hryzala jsem si prsty, vytryskly mi slzy a nahromaděný příval vzrušení ve mně explodoval, vyřinul se ze mne, z ubohé pobláznělé holky, křičela jsem, vykřičela jsem slova lásky, jaká jsem doposud nikdy nepoužila, která ode mne žádný muž dosud neslyšel. Nakonec jsem se zhroutila jako bezduchá, zalykajíc se štěstím. Vystoupil ze mne bez jakékoliv něžnosti, své pohlaví otíral o mé chvějící břicho. S hrůzou jsem si uvědomila, co vlastně chce udělat a úpěnlivě jsem ho chraptivým hlasem prosila: - Do mne, prosím tě, pojď dovnitř... Zadíval se mi upřeně do očí - a nastříkal na mne svou rozkoš, tak jako by na mne vyplivl urážku. Neukojil se mnou, nýbrž sám se sebou. Pocítila jsem v tom okamžiku vůči němu nenávist a jeho opovržlivé chování mne zalilo hanbou. Tolik jsem jej chtěla cítit v sobě, mé tělo žíznilo po tom, aby je naplnil. Ve spáncích mi bušilo, měla jsem pocit, že z té urážky se mi srdce musí rozskočit. Když jsem se po

miliónu let konečně dokázala zvednout, rozcuchaná, zpocená, bolavá, pokořená, uviděla jsem, jak odchází bez jediného slova rozloučení. Zavřel za sebou dveře a já jsem tam zůstala s pusou otevřenou překvapením, neschopna promluvit, vykřiknout, abych ho zadržela, polomrtvá hanbou, jako ochromená. Nemohla jsem uvěřit, že by byl schopen odejít, aniž mi podal ruku, beze slova, aniž se alespoň ohlédl na tu náhle zestárlou, ošklivou věc, která se zoufale zmítala na lůžku. Nedokázala jsem snést svou opuštěnost a tak jsem se za svítání ocitla v mokře se lesknoucích ulicích, v mrazivém dešti, který mi stékal za krk. Mé kroky mne vedly k Margopieře. Otevřela jsem dveře, ze kterých se vyvalil hustý cigaretový dým. Byla opilá. Kolem ní stál v polotmě shluk, utápějící se v těžké atmosféře, naplněné pachutí únavy smíšené s vydýchaným vzduchem. Margopierra se mi zavěsila na rty.
- Ty moje pejsinko, vždyť ty se celá chvěješ, je ti zima, pojď, ať tě zahřeji, ať tě zulíbám, pojď do mé noci. Čekala jsem na tebe, má krasavičko, má myško...

Podrážděně jsem ji odstrčila a ponořila jsem se do temnoty, která ji obklopovala. Tiché štěbetání pozdravilo můj vstup do této krajiny stínů. Nedočkavé ruce se po mně vztahovaly, horečné prsty se dotýkaly mých ňader, hladily, hnětly mé rozbouřené břicho. Hlasy, které jsem nedokázala rozeznat, mne oslovovaly:
- Dobrý večer, Joy, koho hledáš, drahoušku? Jsem to já?
Oboupohlavní intonace, horečnatá dotěrnost, sotva slyšitelné narážky, rezavý smích. Někdo mne stáhl do péřové hloubky pohovky, do které jsem se zpomaleně zabořovala, tak jako se ponořuje tělo pod hladinu poklidného moře, když předtím příliš mnoho milovalo. Margopierra vyhledala mou stopu a přivinula se ke mně.
- Pij, má lásko, má sladká Joy, pij a zapomeň na své trápení ...
Margopieřina lyrika mi připadala nesnesitelná. Jediným douškem jsem zhltla těžký hořký likér a slyšela jsem, jak mi někdo do ucha šeptá sotva srozumitelná slova:
- Ty hříšná děvko, já vím, proč jsi přišla, tak pojď... Můj anonymní společník mi počal vyhrnovat pulovr nad prsa. Pečlivě je potěžkával, pokoušel se vzrušit jejich hroty, které nyní pokojně spaly. Nervové spoje mezi mými prsy a pohlavím se však probudily ze své strnulosti a já jsem se proti své vůli prohnula jako luk, abych co nejlépe vychutnala nové vzrušení. Sama jsem si rozepla džínsy nedočkavá na to, abych se již seznámila s prsty, které se chystaly ohmatávat mé intimní tkáně. Temnota vše překrývala a rozlet mé touhy vystřeloval přede mne barevné spektrum. Drsná mužova ruka se položila na mé stále ještě přecitlivělé lůno a pak sestoupila k druhému otvoru, který něžně prozkoumávala. Jeho prst byl lehounký a když jej opatrně a téměř nepozorovaně zasunoval dovnitř, recitoval mi podivnou báseň:

Chuť absintu jsem ve tvém dechu cítil, však polibky tvé hořkou příchuť měly.
Eukalyptový kouř svou omamnou vůní se v těžkém vzduchu o naše těla dělí.

Jeho prst pronikal do hloubky a já jsem se svíjela z boku na bok, abych mu usnadnila to příjemné pronikání.

Na roh pohovky se lehce k nohám našim s výšiny plátek krokusu jak motýl snáší.
Jak zachránit jej? Což možno přilepit jej k té větvi, jež nad lůžkem se naším vznáší?

Prst pronikl již dovnitř celý a nyní se počal pomalu otáčet, aby rozšířil dobytou úžinu.
Jeho ústa mi zavlažují prsa, boky, pak vsákl mezi rty můj vzepjatý klitoris. Prst se ve mně pohyboval stále rychleji a rychleji, k otáčivému pohybu připojil opatrný posun zpět a opět do hloubky. Aniž jsem tomu mohla odolat, oslepily náhle mé oči dva oslnivé záblesky. Jeho ústa, nyní celá mokrá, vystoupila zpět k mému obličeji.

Slastná chvíle našeho splynutí však končí tak jako bleskem a za pekelného rachotu: to náraz umírajícího krokusového lístku tak vzbouřil a ochladil naši nahotu.

Někdo se počal smát. Plamínek zapalovače zahnal stíny. Prudce jsem se zvedla. Margopierra vedle mne tiše plakala. Ve spěchu jsem se oblékla a proklouzla jsem k východu. Za mnou zavládlo ticho a jenom jediný hlas výsměšně prohodil:
- Na shledanou, Joy, ty malá zamilovaná potvoro!
Mamka nechtěla jezdit do našeho velkého a pěkného domu v Dordogne jindy než o letních prázdninách a právě tam, na tom velkolepém místě, kde v sedmnáctém století kněz a filosofický myslitel Fénelon přemítal o problémech lidstva, jsem se i já seznámila s problémem, kterým pro mne byli chlapci. Každoročně po našem příjezdu se elegantní mladíci v bílých oblecích přicházeli předvádět pod naše okna. Seběhla jsem se schodů a vrhla jsem se jim jako starým známým do náruče, pohnuta tím, jak za tu dobu povyrostli, jak jim začínají vyrážet vousy, zkrátka jak zmužněli. Zdálo se, že oni jsou zase zcela fascinováni tím, jak se proti minulému roku rozvinulo mé tělo, skládali mi koktavě komplimenty, zatímco jsem se před nimi točila, aby mohli obdivovat mé nové šaty, bílé a tak krátké, že jsem pod nimi se sebejistotou zkušené vamp ukazovala kostnatá kolena a hubená stehna.
V polovině srpna přicházely pravidelně velké bouřky, které pokazily počasí a znamenaly příchod dlouhých deštivých týdnů. Tehdy jsme organizovali nekonečné karetní partie v salónu, kde poprvé v sezóně planul krb. Naši mladí přátelé přijímali stoicky své prohry, zatímco já jsem za spoluúčasti matky fixlovala. Často jsem ucítila, jak se nějaká noha otírá o mou a tiskne se k mému teplému nahému lýtku, přičemž já jsem předstírala, že jsem zcela zaujata hrou. Vrhala jsem po svém protějšku nevinné pohledy a vykládala jsem si tyto jeho pozornosti jako projevy přátelství. Usmívala jsem se tak, jak jsem se to naučila před zrcadlem, s hlavou předkloněnou trochu kupředu, s prstem přiloženým na rty a na doteky

jsem odpovídala přitisknutím, které nebylo již tak diskrétní. Mamka pak nasadila ironický úsměv nebo se podle okamžité nálady zatvářila podrážděně. Já jsem pak cítila, jak se přátelská noha stahuje nazpět a na obličeji hráče se objevily známky zmatku.
V oněch řídkých dnech, kdy slunce zvítězilo nad mraky, jsme se chodili koupat do řeky Dordogne, mamka, naši přátelé a já. Chodívali jsme po oblázcích kolem řeky až k osamělé zátoce, kde se naši průvodci usadili a my s mamkou jsme si svlékly šaty, pod kterými jsme měly natažené úzké plavky. Musím přiznat, že v takových okamžicích jsem na svou matku žárlila. Mládenci si neomaleně a důkladně prohlíželi její sportovní tělo zralé ženy. Pohledy, které se upíraly na její objemná prsa, se snažily vypadat nezaujatě, ale stačilo, aby se k nim obrátila zády, a chlapci si vyměňovali pohledy dosvědčující jejich spoluvinu. Dívali se na její pevné opálené hýždě, na její pevný kulatý zadek, zdůrazněný plavkami, které vždy byly trochu těsné. Neschopna soutěžit s maminčinou krásou stala jsem se odvážnější a snažila jsem se přilákat pozornost chlapců na mne. Zatvářila jsem se rozmrzele, hluboce jsem si povzdechla a unuděně jsem si lehla na plážové prostěradlo tak, že jsem úmyslně roztáhla nohy, abych umožnila plavému chmýří, které počínalo zdobit mé pohlaví, vykouknout z minikalhotek. Znovu jsem se stala středem světa, házeli po mně kaménky, stříkali studenou vodou a já jsem pevně tiskla k sobě víčka se skvělým pocitem, že trávím nádherné prázdniny. K nejdůležitější události prázdnin došlo v posledních srpnových dnech. V tu dobu vesnice slavívala svou pouť. Každoročně přijížděli titíž trhovci, postavili na náměstí své stánky a zahálčiví prázdninoví hosté zaplavili tuto slavnost, kterou seslala prozřetelnost k zahnání jejich nudy. Domorodci na jejich rozjařenou účast shlíželi s despektem. Huhňavé amplióny a vůně cukrové vaty rušily poklid vesnice, které množství návštěvníků trhu a neobvyklý provoz dodávaly vzhled předměstí nějakého většího města.
Bylo mi patnáct let, když mi mamka poprvé dovolila, abych šla na slavnost sama. Krátce před poutí jsme jednou večer byly spolu v zahradě a řezaly jsme květiny na výzdobu našeho domu. Šeřilo se. Mamka se do mne zavěsila:
- Je ti patnáct. Cítím se letos příliš stará, abych běhala celý večer kolem stánků a atrakcí na pouti. Půjdeš sama, že? Jsi nyní velká, Joy má lásko, už mne nepotřebuješ. Doprovodí tě Christina nebo Sophie, jenom mi slib, že se nevrátíš příliš pozdě. Tak co tomu říkáš?
Mlčela jsem. Již dávno jsem věděla, že v onen slavnostní večer chodí velké dívky tancovat s chlapci a že se po tanci nevracejí přímo domů. Malá děvčata si vyprávěla nesmírně vzrušující historky, ve kterých se jednalo o milování na trávníku za tržištěm. Tak tedy toto na mne čekalo v mých patnácti letech. Políbila jsem matku, slíbila, že se jako Popelka vrátím dříve, než zazní poslední, dvanáctý úder půlnoci, že budu hodná jako dívka před svatým přijímáním, že nebudu mluvit s chlapci, které neznám, že budu pít pouze grenadinu.
Po celé dva dny jsem prohrabávala svá zavazadla a hledala jsem něco, co bych si k takové příležitosti mohla obléknout. Nakonec jsem si vybrala bílé šaty, vpředu se třemi knoflíčky. Pevně jsem byla odhodlána, že si ty knoflíčky rozepnu, jen jak vyjdu z domu. Onoho dne v pět hodin jsem si v rokokové porcelánové vaně připravila koupel a mé koupání se protáhlo jako mše. Ponořena do teplé vody jsem si pohrávala s prsy, které vyčnívaly nad hladinu a připomínaly mi převalující se vlny příboje. Pak jsem vodu vypustila a tak jak voda odtékala, postupně odhalovala mé opálené mokré tělo, lesknoucí se jako skalisko při odlivu. Prohlížela jsem si stehna, zatím ještě hubeňoučká, nervní břicho a nakadeřené hnízdečko, houstnoucí mi mezi stehny. Poprvé jsem se toho dne odvážila přiložit prst na spící pohlaví a prudce jsem sevřela nohy, jako kdybych dostala elektrickou ránu. Vstala jsem a rozechvělá jsem vyšla z koupelny, když jsem se ještě pokropila voňavkou nasládlou jako anglický bonbon.
Večer jsem samozřejmě své sliby nedodržela. Pila jsem chladné bílé víno, kouřila jsem cigarety, políbila jsem Bertranda za stěnou velkého stanu s tanečním parketem. Kolem půlnoci jsem se ocitla s rozmazanou pusou a poblouznělýma očima vedle Bertranda v maličké Renaultce, která kodrcala do nekonečného návrší. Byla temná noc, když náhle Bertrand zastavil u odbočky na úzkou cestu. Stuhla jsem, myslela jsem: „Tak už je to tady, nastal ten očekávaný okamžik." Pochopitelně jsem přesně nevěděla, o co se má v tom „očekávaném okamžiku" vlastně jednat a upřeně jsem se dívala před sebe na klikatící se cestu, jako kdyby se na ní mělo objevit to, čeho jsem se tak obávala. Bertrand se ke mně naklonil, třikrát po sobě zašeptal „Joy, má lásko" a dodal si odvahu k tomu, aby mne políbil. Byl to skutečně příjemný zážitek, zásadně jsem však odmítala pootevřít rty z obavy, že by mi se svým jazykem vsunul do úst i touhu po tom, abych se mu celá oddala. Nekonečně mi ožužlával uši, líbal mne na šíji, na krk a zcela mi pomačkal krásné bílé šaty, když svíral má velká ňadra, která zřejmě vzbuzovala jeho obdiv a úctu. Byl cítit levandulí, potem a bílým vínem. Snažila jsem se myslet na to, že je krásný a sama jsem rozevřela nohy, abych mu usnadnila jeho neobratné laskání. Když překonal nepříznivou překážku, kterou mu postavily do cesty mé nepřívětivé a vzrušením již zvlhlé krajkové kalhotky, vyšel mu ze rtů úpěnlivý povzdech. Třesoucími prsty se zapletl do mého ohromeného, mokrého pohlaví a pokoušel se proniknout dále do přirozeného záhybu, který mu nabízelo mé křečovitě vypjaté břicho. Hlasitě jsem dýchala, napjatě jsem čekala na pocity, které se však nedostavovaly, byla jsem znepokojená, zklamaná a Bertrand toho využil k tomu, aby sevřel mou volnou ruku na svém vzpřímeném údu, který pokradmo vytáhl z bezových plátěných kalhot. Sevřela jsem prsty na té žhavé, dlouhé věci a představovala jsem si, že musí v tom okamžiku udeřit hrom a že již nikdy nebude můj život takový jako předtím. Aniž jsem si to uvědomila, považovala jsem za zcela přirozený pohyb, který jsem se nikdy neučila. S otevřenýma očima jsem si ve skoupém světle přístrojové desky prohlížela roubík, který se objevoval mezi mými bílými prsty a ustrašeně jsem naslouchala Bertrandovu vzdychání, které nabývalo dramatický nádech. Sevřela jsem ho pevněji, zrychlila jsem pohyb a Bertrand počal vyrážet přiškrcené výkřiky: „Joy, má lásko! Joy má lásko!". Nenápadně, jak jsem to jen dokázala, jsem sunula svou druhou ruku pod okraj vyhrnutých bílých šatů a hladila jsem si břicho, které se otřásalo ve stejném rytmu, v jakém jsem druhou rukou po roubíku pohybovala sem a tam. Ve svém pohlaví jsem cítila nezvyklý žár a něco jako krev. Když se mi podařilo zasunout prst do mého otvoru, zdálo se mi, že se na mne snášejí s nebe hvězdy. Téměř v tomtéž okamžiku vykypěl Bertrand nečekaně na mou ruku. Strnula jsem bez pohybu, s divoce bušícím srdcem, s rukou celou mokrou, s očima široce rozevřenými do noci. V úzkosti jsem si

kladla otázku, zda jsem mu neublížila. A hlavně, proboha, co mám dělat teď?
Myslím, že již nikdy jsem nepocítila tak intenzivní rozkoš, jakou mi nechtěně zajistil Bertrand, aniž to sám tušil. Až do konce léta jsme se každý den večer scházeli, vždy jsem ho našla v jeho plátěné Renaultce a on mne trpělivě zaučoval, jak mám laskat jeho pohlaví, jak je líbat a brát do pusy, stále hlouběji a hlouběji, jak při tom lehce pohybovat rty, a pak, ještě mnohem později, jak jej mám laskat jazykem, až jsem poprvé na jazyk přijala jeho výlev. Zvykla jsem si nedočkavě vyčkávat na tento výlev, opojovalo mne to, líbil se mi ten zvláštní pocit, sice trochu nepříjemný, snad i odporný, který však ve mně budil žízeň a nevysvětlitelným způsobem mne dokázal naplnit vrcholnou rozkoší. V poslední den prázdnin mne položil do trávy a zbavil mne panenství. Mne to bolelo, žádnou rozkoš jsem při tom nepocítila a tak jsem si vymohla za odměnu, že jsem mu ho vzala do úst a dostala jsem od něj očekávanou dávku slasti.
Již nikdy potom jsem nepocítila rozkoš tak intenzivně. Sice jsem dosahovala orgasmu se všemi muži, které jsem poznala, ale byla to rozkoš jiného druhu, jejich rozkoš, a nikdy nebyla tak vznešená jako ta, kterou mi bez vlastní vůle poskytoval Bertrand. Mark vše to uvedl v niveč, zpustošil mé první štěstí, mé mládí a vnutil mi rozkoš takovou, o jaké se mi dřívě ani nesnilo.
Od okamžiku, kdy se tento strašný chlap násilím vnutil do mého života, bloudila jsem Paříží, vyprázdněné nyní tak jako vždy o letních prázdninách, jako hříšná duše očistcem, zdeptaná sešlá, zestárlá. Někdy jsem se zastavila na rohu nějaké ulice, sevřela jsem si hlavu do dlaní, nechápala jsem, proč se mnou tak jednal, vždyť jsem od něj nic nežádala, neudělala jsem nic špatného, žila jsem si tak klidně. A pak vše rozbil. Dny se nekonečně vlekly, noci neměly konce. Vyčerpávala jsem se tím, jak jsem na něj neustále myslela, promítala jsem si znovu a znovu ty okamžiky, na které nikdy nezapomenu, ty chvíle rozkoše a bolesti. Mamka odjela do Řecka a já jsem zůstala sama jako sirotek, neměla jsem nikoho, s kým bych mohla promluvit, bez peněz; nevím čím to je, ale nikdy nemám peníze právě když je nejvíc potřebuji, a když je mám, opustí mne právě tak rychle jako Mark. Měla jsem jedině Margopierru, která mi mohla pomoci. Zašla jsem k ní a nalezla jsem ji nenasnídanou, nenamalovanou, krásnou jako broskvička, klidnou, sladkou, zkrátka - byla to opět má malá školní myška, kamarádka, se kterou jsem se dělila o vše, když jsme nic neměly ani jedna, ani druhá. Byl to můj zlý duch, který mne donutil nechat se fotografovat, abych vydělala hromadu peněz. Byla to ona, která mi ukradla několik mužů a představila mi několik nových milenců. Moje Margota, moje Pierra, moje jediná přítelkyně. Vyprávěla jsem jí o Markovi, vzala mne do náruče, šeptala mi, že jsem její pejsánek, náhle byla ostýchavá.
- Řekni mi, tehdy večer, byla jsem opravdu nemožně sťatá?
Odpověděla jsem jí, že ano, opravdu, a že mne tím naštvala. Po tváři se jí koulela velká slza. Prosila mne, abych jí to odpustila.
- Nesmíš se na mne hněvat, v takových okamžicích nevím, co dělám.
Řekla jsem, že se na ni již nehněvám, že jsem na to již zapomněla a že to ostatně nebylo nic světaborného. A taky jsem jí řekla, že potřebuji peníze. Zamračila se.
- Jsem dutá, má drahá. Nemám ani floka a zítra ráno odjíždíme s Davidem do Los Angeles. Ano, s Davidem, vidíš, jak na tom jsem. Odjíždím a budu žít s tím nesnesitelným chlapem a to jen proto, že nemám možnost zaplatit koncem měsíce nájemné. S tebou je to ale jinak, vždyť ty máš vždycky možnost dělat fotografie...
Řekla jsem jí, že potřebuji peníze hned a že to u fotografů trvá vždycky dlouho, než mi zaplat. Zatvářila se zoufale, to bys určitě nikdy - Já bych věděla jak z toho. ale na nepřistoupila...
- Víš, já jsem v situaci, kdy si opravdu nemohu vybírat.
- Já vím, že to není nic zvlášť příjemného, ale pomohla si tak z nesnází již hezká řada holek. Jedná se o fotografa amatéra. Budeš tam dělat jen modelku, jde mu jen o fotografie. Je to velmi příjemný pán, někdy tam není sám, ale nikdy se tě žádný z nich nedotkne. Za jedno stání dává dva tisíce franků.
- No ty ses zbláznila, já přece nemohu pózovat pro takový druh fotografií, moji hlavu přece znají v agenturách a v časopisech a kdyby viděli... Ne, to je bláznovství.
- Ale má lásko, on dělá ty fotky jen pro své potěšení. Nikdy s tím nebyly žádné problémy...
Odešla jsem a řekla jsem jí, že si to musím rozmyslet. Večer mi však nezbylo nic jiného, než abych souhlasila. V podstatě vím docela dobře, co mne vlastně donutilo, abych to přijala. Je to moje neřestná mánie ukazovat se, která mne dokáže vzrušit víc, než cokoliv jiného. Věděla jsem, že je toto dobrodružství dostatečně neslušné, abych dostala chuť snížit se k takové nestydaté komedii. To, co se onoho večera udalo, jsem dosud ještě nikomu nevyprávěla. Nyní to vypisuji ve své knize a tisíce mužů a žen tak pozná mé tajemství. A mně se to v podstatě zamlouvá, je to další způsob, jak se předvádět, ukazovat. Po tomto dobrodružství otiskly četné časopisy mé fotografie, jsem na nich více nebo méně oblečená, ale všichni ti, kdo mi píší, aby mi řekli, že jsem krásná, kdo si představují, že jsem mladá dívka stejně hodná a poslušná jako plavovlasá, šik, že mám dobré vychování, že je těžké se se mnou seznámit, že jsem nedotknutelná, nikdy netušili, že jsem své tělo propůjčila k obscénním fotografiím, že mám ráda takové necudné exhibice, že mne to vzrušuje nechat se tak fotografovat. Po mém setkání s Markem jsem vědomě sestoupila až na hranici toho, že zneucťuji svou sexualitu, která se mnou nemá slitování.
Margopierra se obávala, že v posledním okamžiku změním názor a nepochybně právě proto trvala na tom, že mne doprovodí. Řídila velkou Davidovu limuzínu. David byl slaboch, povrchní, hrubý, neměl šarm a byl ošklivý, při milování nevalný vlastnil však ty hlavní klíče, které otvírají dveře pařížských salónů. David měl pro Margopierru cenu cestovní kanceláře, luxusního klubu, stále otevřeného konta v přepychových butikách na Avenue Victor Hugo a Faubourg Saint Honoře. Spolehlivou smlouvu zajišťující čtrnáct dnů zimních sportů v Alpách, vilu s vlastním bazénem v Ibize, každoroční pobyt v Los Angeles s návratem přes New York. Za tyto různé výhody poskytované in natura a za pravidelné doplňování konta v bance Jordaan dávala se Margopierra Davidovi plně k dispozici.
- To co ty děláš je nejhorší obchod v celé Paříži, nedokázala jsem se ubránit, abych jí to nevytkla, zatímco řídila velkou rychlostí ten velký a ošklivý automobil.

- Měj se mnou smilování, neříkej mi to! Vždyť já to sama taky dobře vím, Joy má lásko, ale bude mi třicet let...
- Za pět let, ty idiotko; máš tedy ještě dost času...
- Třicet let, Joy, je smrt. To je resignace, ústup. Nikam se nechodí, nikdo tě neoslovuje, je to hrůza...
- Myslím, že ses docela zbláznila! skoro jsem křičela a Margopierra pochopila, jak jsem podrážděna a raději tedy mlčela a do konce naší nekonečné cesty již neřekla ani slovo.

Měla jsem úzké upnuté černé šaty, navlečené jako pouzdro a zapnuté jen na dva knoflíky, a pod tím již nic. Po chvíli jsme sjely s dálnice a jely venkovskou krajinou. Projely jsme lesem a zastavily před velkým bílým domem, jaké mívají na okraji našich měst notáři a lékaři. Salóny v přízemí byly osvětleny s špatně zataženými závěsy prosvítala načervenalá záře. Margopierra zazvonila u vchodu. Oči se jí leskly.

- Chci u toho zůstat, abych se podívala, jaké to bude. Mladá blondýna nám otevřela dveře. Chvíli si nás vážně prohlížela a pak nás bez jediného slova nechala vstoupit do salónu s rudými sametovými tapetami. V rozsáhlé místnosti, ve které jak stěny, tak koberce i nábytek zářily stejnou krvavou červení, se vznášela pronikavá kořenná vůně. Na jednom stolku stál kbelík s ledem na chlazení šampaňského. Uprostřed salónu se výhružně lesklo vyšetřovací gynekologické křeslo, ozářené skrytými reflektory.
- Tady je to, zašeptala Margopierra a stiskla mi ruku. Jsi připravena?

Srdce mi bušilo jako splašené, neodvážila jsem se pronést jediné slovo. Bojovala jsem proti touze okamžitě se svléknout a položit na tu stolici, kde bych se mohla docela rozevřít.

- Teď se musíš svléci.

Rozepjala jsem dva knoflíky a šaty mi sjely na koberec. Zůstala jsem stát, vlhká a měkká, až mne Margopierra musela přistrčit k vyšetřovacímu křeslu.

- Polož se tam. On hned přijde.

Když jsem se položila do kovové konstrukce křesla, pocítila jsem závrať. Poloha, kterou mi křeslo vnutilo, byla dobře promyšlena. Byla jsem prohnutá v bedrech a když jsem nohy vsunula do kovových držáků, cítila jsem, jak se mi vypíná břicho kupředu a mé pohlaví se doširoka rozevírá. Byla jsem tak roztažena, že se mi z té nezvyklé polohy chvěla stehna. S očima oslněnýma reflektory jsem zůstala nehybně ležet. V této nestoudné, mé smysly vzrušující poloze jsem cítila, jak se pysky mého pohlaví od sebe oddělují a pomalu se rozevírají. Margopierra mi přitom hladila a vzrušovala prsa.

- Já jsem věděla, že se ti to bude líbit. Bože, povzdechla si, ty jsi tak jemná a křehká, že by člověk uvěřil, že se tvé tělo musí zlomit... Víš, on dává něco do toho šampaňského, proto jsi asi tak mokrá...

V tom okamžiku se otevřely dveře a přiblížil se ke mně muž. Jsem si jista, že bušení mého srdce muselo být slyšet až na druhý konec domu. Ruce se mi chvěly. Studený pot mi stékal po bedrech.

- To je skutečně výborné, řekl muž hlasitě a já jsem cítila, jak se ve mně napětí uvolňuje. Mluvil s Margopierrou.
- Přijměte mou poklonu, drahá, vaše přítelkyně je opravdu nádherná. Můžeme se pustit do práce.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak na mne zamířil kameru, připevněnou na solidním stativu.

- Budete moci kontrolovat kvalitu obrazu, má drahá, a budete se moci vidět tak, jak jste se určitě ještě nikdy neviděla...

Stiskl tlačítko a na stěně se rozzářila obrovská televizní obrazovka. Chvěly se na ní nejasné, mlhavé stíny, pak se rázem přes obrazovku roztáhl v celé nestoudnosti jasný a ostrý obraz mého pohlaví. Nadměrně zvětšený. Zřetelně na něm vystupoval růžový mokvající reliéf, ztrácející se ve fialovém stínu hlubiny. V horní části obrazu se jako živá květina chvěl, lesklý růžový výrůstek... Muž chladně komentoval to, co viděl:

Vagína je velmi rozevřená, pysky jsou trochu naběhlé, to je nádhera, opravdu, je to skvělé.

Pomalu sklopil kameru tak, že ji zamířil na mé hýždě. Roztažená stehna odhalovala zřasenou hvězdu, která se slabě leskla.

- Uvolněte se, prosím, uvolněte sevření svalů.

S údivem jsem spatřila, jak se mé maso pootevírá a jemně se chvěje.

- Nehýbejte se.

Obrazovka zaznamenávala tajnosti mého těla, ale potom jsem podle série rychle po sobě následujících cvaknutí pochopila, že používá také automatický fotoaparát s elektrickým pohonem. Dveře se otevřely a vstoupil další muž.

- Tak vida, zvolal ten, který fotografoval, tady jste. Vidíte drahý, co vytváří krásu dospívajícího pohlaví: je to jemnost zabarvení. Jen se podívejte na tento perleťově růžový odstín, na okrovou bledost sliznice, to můžete spatřit jen mimořádně zřídka. Vše zde je jemné, živé, hebké, sliznice jsou pozoruhodně vypjaté. A v torno případě si všimněte, jak výjimečná je zde vydatnost výměšků.

Pohledy, o kterých jsem věděla, že se do mne ponořují co nejhlouběji, měly na mne stejný účinek jako nejjemnější, nejněžnější laskání, kterému nelze odolat. Můj narcisismus, má sebeláska jásaly a má vynucená nestoudnost ve mne vyprovokovala téměř bolestivé vzrušení. Sexuální vydráždění, které jsem tak intenzivně pociťovala, pocházelo ze mne samotné a zrodilo se prostřednictvím těchto dvou mužů, kteří se mne přitom ani nedotkli.

- Na úvod máte právo na výjimečný kousek. Tato dívka je obdivuhodná a naprosto zdravá, což je relativně vzácné. Za chvíli uvidíte hlavní díla z mé kolekce. Ujišťuji vás, že některá z nich jsou opravdu mimořádná.
- Je to udivující vášeň. Přiznám se, že to, co jsem viděl, mne zcela překvapilo, dodal chraptivým hlasem druhý muž. Ale je tak vaše rozkoš úplná?
- Víte, můj drahý, nejvíce záleží na tom, aby model sám pociťoval touhu ukazovat se. Jen v takovém případě mám dokonalou partnerku. Náš vztah se uskutečňuje prostřednictvím kamery. Ani ona, ani já nepociťujeme jinou touhu. Přicházejí sem ovšem i dívky, které jsou v nouzi a podrobují se této proceduře ze zoufalství. Pro takové, které jsou ve své podstatě oddány exhibicionismu, přináší taková možnost opravdové ulehčení. Umožňuje exhibici v čisté, neosobní formě, to znamená, že musí mít zcela čistou motivaci. Chtít se ukázat a nic jiného. Bohužel tyto čisté případy jsou velmi

vzácné. Znám předváděčky, které sem přicházejí jenom pro peníze, nebo zase jiné, ve kterých sex vzbuzuje takový odpor, že se úplně mentálně zablokují, jakmile jsou překročeny řekněme měšťácké hranice exhibice. Nejzajímavější případ se týkal mladé herečky, kterou určitě znáte a obdivoval jste ji ve filmech. Tato nádherná dívka mne navštěvuje pravidelně a byla až dosud jedinou, která zcela čerpá svou rozkoš jen z toho, že se roztáhne na tomto křesle. Vyžádala si ode mne kopii videofilmů a fotografií pro osobní potřebu. Její případ je jedinečný a odškodňuje mne za mnohá zklamání. Naše dnešní přítelkyně je zajímavá, ale ve své fantasii přikládá ještě mnoho váhy tomu, že se jí muž fyzicky zmocní. To oslabuje můj zájem o ni. Pro vás možná... Půjdu nyní připravit svou kolekci. Dříve než odešel, trochu zaváhal:

- Nechám vás tedy. Jestliže chcete... nedokončil větu a odešel. Margopierra se ke mně přiblížila, muž jí však zastoupil cestu.
- Prosím vás, nechtě nás o samotě.

Pohlédla na mne s obavou. Pokynula jsem jí, aby odešla. Když jsme osaměli, muž se nade mne naklonil.

- Zvedni nohy do výšky!

Poslechla jsem. Nařídil mi pak, abych zaujímala stále akrobatičtější polohy a když usoudil, že jsem se mu již zcela vydala na milost, znehybnil mne tím, že na mne nalehl a počal mi dlouze líbat tu část, kterou jsem mu nabízela. Přes škubavou bolest, kterou mi působilo to, jak jsem strnulá musela ležet pod jeho tíhou, mne jeho jazyk nemusel dlouho dráždit. V hlavě mi explodoval mrazivý otřes. Představila jsem si, že muž, který mne tak vědecky vzrušuje lízáním, je Mark, a tím jsem se zbavila pocitu viny za své vzrušení. Chroptila jsem blahem. On vyčkával, až jsem měla svůj příliv rozkoše na samotném kraji a pak do mne násilně pronikl. Každý jeho náraz zatlačoval mé tělo po křesle nazpět, hlavou jsem narážela na kovovou konstrukci opěradla. Hryzla jsem si rty, abych nekřičela, prorážel mne stále rychleji, zeširoka jsem otevřela ústa, připravena vykřičet svou rozkoš, když se náhle do mne hluboko ponořil a znehybněl. Podle křečovitých stahů jeho údu jsem vycítila, že do mne vyvřel svou vášeň. Podařilo se mi zachytit jeho poslední záchvěvy a ponořila jsem se i já do pohádkového orgasmu. Muž se bezohledně stáhl zpět, otřel mi své pohlaví o mé břicho, upravil si kalhoty a bez jediného slova odešel z místnosti.

Ozvalo se bzučení a na televizní obrazovce se znovu objevil obraz. Videopáska pomalu přehrávala scénu, kterou jsem před chvíli prožívala. Muž, který z kalhot vytáhl svůj tvrdě vztyčený úd a který do mne pronikal tak pomalu, že jsem si hryzla rty; potom dlouhé, mocné pohyby té ďábelské kopulace, které jsem s rostoucím vzrušením napjatě pozorovala a přitom jsem horečně ve svém břichu pátrala po novém záchvatu rozkoše. Podařilo se mi synchronizovat svůj druhý orgasmus a zcela jsem ztratila vědomí v okamžiku, kdy titánský úd mého mučitele vyvrhoval svou mléčnou lávu, rozlévající se v chuchvalcích po mých rozpálených tkáních.

Zůstala jsem doma tisíc let, aniž bych třebas jenom nos vystrčila ven. Myla jsem se v očistné lázni. Modlila jsem se ke Svaté Panně. Prosila jsem za odpuštění. Přiznala jsem své hříchy. Chtěla jsem umřít hanbou a z opuštěnosti, chtěla jsem se odnaučit mluvit. Chtěla jsem zůstat prázdnou a opět najít chuť na jahodové koláče mého dětství, na mamčin pulovr, na chuť polévky, na vše, co dává jistotu, poskytuje teplo a zahání strasti. Zmocnila se mne hrozná jistota: obrátila jsem jednu stránku svého života, snad celou kapitolu, snad celý jeden svazek. Byl to konec jedné epochy. Vzdala jsem se toho, abych rozhodovala sama o sobě tak, jak jsem to dělala po celá léta. Má nechuť, má hanba se staly nesnesitelnými, když mi Margopierra předala čtyři bankovky po pěti stech francích, kterými byla zaplacena má rozkoš i mé ponížení. Vzdala jsem se, dala jsem vše, co jsem měla, abych uspěla. Chtěla jsem zvítězit nad Markem. Pro něj jsem popřela svou svobodu, jemu jsem přinesla v oběť svou samotu, svou trpělivost, svou zdrženlivost. Již nebudu chodit s muži, již nebudu své břicho otevírat rozkoši, kterou mám tak ráda. Chtěla jsem být zcela nová, nevinná, zbavená všech tužeb a nadějí, plně připravená k jeho dispozici. Zamilovaná.

Zhubla jsem, tváře jsem měla bledé. Společníci mého dosavadního veselého a snadného života se mi počali vyhýbat. Již jsem nebyla ani plná legrace, ani plná ochoty. Když zazvonil telefon, zvedla jsem jej, ale neohlásila se.

- Halo, Joy?
- Halo, Joy, slyšíš mne? Tak odpověz! ...
- Joy, tak konečně odpověz! Já vím, že tam jsi! Prosím tě, co se to s tebou děje? Poznáváš mne, že?

Monolog se proměnil v drama. Když to dostalo příliš patetický ráz nebo mne to počalo nudit, zavěsila jsem, aniž jsem pronesla jediné slovo. Prošla jsem údobím velkého úklidu. Pořádala jsem svá alba fotografií a vynasnažila jsem se, abych podle let seřadila snímky mužů, kterým jsem patřila. Pročetla jsem všechny dopisy, spálila lži. Když přicházela noc, snila jsem o tom, že třebas chytnu pořádnou chřipku, že mi poteče z očí, že budu mít ucpaný nos a horečku, aby přijela mamka, jako to dělala dříve, a dala mi zeleninovou polévku, mléko s rumem, aby u mne zůstala, dokud neusnu. Chtěla bych projevovat svéhlavá přání, která by se mi nikdo neodvažoval nesplnit. Představovala jsem si, že by jednoho dne vstoupil do mého ubohého brlohu Mark a zvolal:

- Věděl jsem, že musíš být nemocná a tak tě přicházím ošetřovat!

Bohužel jsem však zůstala sama jako stará panna, se špinavými slepenými vlasy, s děravou šálou kolem krku. Mou stávku přerušila Margopierra.

- Prosím tě, co to děláš? Jsi bledá jako smrt, ztratila jsi dvacet kilo! To je hrůza! Bože, ty jsi nemocná! Přitáhla jsem ji k posteli a dlouho jsem se na ni dívala. Byla opálená, zářila zdravím, nádherně vypadala.
- Vracím se z Los Angeles. Bylo to skvělé.
- A David? zeptala jsem se slabounkým hláskem.
- Hotová kalvárie, má drahá. Je stále pitomější, ješitnější úzkostlivější. Pravé peklo. Raději mi o něm ani nemluv, vždyť jsem se ho sotva zbavila. A ty?

Poprvé po dlouhé době jsem se rozpovídala. Tak, jak jsem jí vykládala o svém neštěstí, viděla jsem, jak se její velké oči do kulatá rozevírají, velká ústa stahují nevolí. A potom na mne náhle vyjela:

- Ale... ale to jsi tedy zamilovaná? Ach ne, zvolala s odporem, to snad ne, ty přece ne!
- Ano. Já, odpověděla jsem jí truchlivě.
- Ale Joy, ty si neuvědomuješ, jak je to NEBEZPEČNÉ, a pak, to se přece nedělá! Zamilovat se! Děvčata jako jsme my již nebudou mít vůbec nic, když začnou být zamilovaná. Je třeba jenom, abychom byly krásné, abychom se uměly usmívat, je třeba, abychom našly rovnováhu a blahobyt. Ale zamilovat se, Joy, proboha, to je hrůza. Chápeš vůbec OPRAVDU, co to znamená? Když se někdo zamiluje, nemůže již být sobecký, musí myslet na toho druhého, uhádnout, co by mu udělalo radost. Přitom se ztrácí tolik příležitostí, nejezdí se již na cesty, večer se již nikam nechodí, pohněváš se se všemi... A nevěř, že ten, koho miluješ, ti projeví sebemenší uznání. Považuje vše za samozřejmé, za tvou povinnost. Stává se čím dál tím náročnější, někdy se dokonce ukáže, že žárlíš - uvědomuješ si to všechno? V každém případě se přestane snažit, usne a to je potom drama, Joy-má-lásko, to je strašné. ON se stane silnějším, než jsme my. Náš boj se stane nerovným, a jednoho dne se přestaneme líbit, již v něm neprobouzíme chuť.
Margopierra se ke mně přiblížila tak, až se mne dotýkala.
Oči se jí leskly.
- A víš, co je pak? Zůstaneš sama, opuštěná. Stará. Žádný muž za to nestojí, žádný z mužů, se kterými se stýkají děvčata jako jsme my. Láska, taková, jakou ty si představuješ, je pro ty jiné, pro takové, které pracují každý den osm hodin, vracejí se domů metrem, udřené, s nervy nadranc. Vracejí se v hodinu, kdy my jdeme ven, vaří si polévku v okamžiku, kdy končíme své líčení, jdou spát, když my počínáme žít. Rychle na něj zapomeň, Joy, uteč, opusť ho, dezertuj, rychle zmiz, jsi v nebezpečí. Zmiz, dokud tě nezpustoší tak, že z tebe udělá ošklivou, hodnou, věrnou ženušku, kulaťoučkou a podváděnou. Řekni mi, přece se nespustíš tak, abys milovala jen jediného muže, vždyť my můžeme mít všechny, že, Joy-má-lásko? Rozesmála jsem se. Margopierra na mne pohlížela vyděšeně.
- To ty nemůžeš pochopit, ty nikdy nebudeš milovat, ty chodíš a díváš se jen na špičku svého nosu, nevidíš nic z okolní krajiny. Kdybys ale věděla, jak je to krásné, milovat chlapa! Ráno, ještě než otevřeš oči, je již tam, v tvé hlavě. Nyní mám nějaký cíl. Dlouhý boj, na který se připravuji, a věř mi, že mu nic nedaruji. Chci ho pro sebe, jenom pro sebe a taky ho budu mít. Počínám rozumět zákonitostem té války, zločinu a smrti. Milovat, to je ode všeho trochu najednou. A tím lépe, jestliže si toho nezasluhuje, mé vítězství nad ním bude o to větší. Přeji si jen jediné: aby se vše to stalo jednou i tobě, pak porozumíš.
- To je hrozné, šeptala Margopierra, ty mluvíš docela vážně. Musíš se přece vzchopit!
Margopierra mne opustila tak, jak odcházejí lidé od těžce nemocného, truchlivě s přáním mnoha zdraví, asi v tom smyslu: „budeš potřebovat mnoho odvahy, ale můžeš se mnou vždy počítat." Přitom já jsem již věděla, že nyní se mohu spoléhat již jen na sebe samotnou.
Nazítří jsem napsala dlouhý dopis mamce, což se nestává tak často, protože mi nikdy neodpovídá. Chtěla jsem však, aby poznala Marka. Když jsem psala ten dopis, náhle jsem si uvědomila, že o něm vlastně vůbec nic nevím, dokonce že neznám ani jeho příjmení a musela jsem si vymýšlet. Což o to, v té oblasti jsem dost silná. Abych svou opuštěnost pozdvihla na vznešenější stupeň, chtěla jsem vidět krásné věci. Navštívila jsem Louvre, Museum člověka, pamětní dům Victora Huga, Museum moderního umění. Celé hodiny jsem strávila před zasmušilými obrazy. Poslouchala jsem klasickou hudbu, četla jsem knihy, které vzbudily můj zájem a které jsem se až do té doby neodvážila otevřít. Četla jsem básně:
„Den, až se vrátíš", „Mohu zemřít láskou" a „Čekám tě v noci". Bylo to nádherné.

Miluj mne, miluj sebe, milujme se všichni společně.
Daruj mně, daruj sobě tu rozkoš, která nás spojuje...

Recitovala jsem své básně před zrcadlem a někdy se mi stávalo, že jsem se při tom rozplakala. Večer jsem usínala a mluvila jsem k němu: , Představuji si tě, můj drahý, jak ležíš na svém lůžku. Jsi unaven, jsi smutný, ani nedokouříš cigaretu a zamáčkneš ji v popelníku. Při tomto pohybu odhalí přikrývka tvé tělo. Až zhasneš, spatříš ve snu tu dívku s těžkými prsy, kterou jsi neuhlídal. To jsem já, drahý, a až do konce života zůstanu u tebe, abych tě ubíjela láskou a rozkoší."
Pomalu skončil srpen v zaprášeném vedru velkoměsta. Často jsem vzpomínala na náš velký opuštěný dům se zataženými žaluziemi. Znovu jsem prožívala prázdniny svého mládí, večery, které končily ráno v neznámém pokoji s chlapcem, který spal vedle mne, aniž jsem vůbec znala jeho příjmení. Vzpomínala jsem na návraty do Paříže, na odjezdy za svítání, poslední skupinu stromů, za kterou zmizel náš dům, na nasládlou chuť bonbonů, které jsem mlčky cucala během dlouhé cesty, na mamku, která řídila, kouřila cigarety a neustále se mne vyptávala: Joy-má-lásko, snad nejsi příliš smutná?
Ráno toho velkého návratu z prázdnin jsem našla v ulicích neobvykle mnoho aut. Děti byly opálené, matky ztloustly. Pekař na rohu naší ulice vytáhl železnou mříž. Ve schránce na dopisy jsem našla pohlednici od mamky a jako zázrakem i úctyhodný šek jedné reklamní agentury, pro kterou jsem před prázdninami dělala nějaké fotky.
Po celý den jsem si potom hrála na to, že jsem bohatá. Vzala jsem si taxi, koupila květiny. Večer se na mne přišel podívat Alain. Také on se právě vrátil z dovolené a jeho první návštěva patřila mně. Alain je můj přítel, něco jako starší bratr, můj důvěrník, kterému říkám vše, který mi rozumí, aniž musím mluvit, který mne dokáže rozesmát, když jsem smutná, a který dovede odejít, když jsem veselá. Již po celá staletí žijeme jeden vedle druhého, dala bych mu jednu plíci, kdyby ho to mělo zachránit. A on by pro mne obětoval snad i svůj život. Se smíchem mne sevřel do náručí.
- Vždyť ty jsi zase trochu povyrostla, stáváš se opravdovou malou ženuškou!
Uhnízdila jsem se na jeho rameni, kde jsem se cítila tak jistá a bezpečná a po celé hodiny jsem mu vyprávěla o Markovi. Zpočátku mne poslouchal s úsměvem, potom již vážněji. Neřekl nic, ale velmi dlouho se na mne upřeně díval, než

odešel Pochopila jsem, že si dělá starosti. To mne trochu zmátlo, takže jsem nemohla usnout. Laskala jsem se s myšlenkou na Marka a nazítří, když jsem se probudila, bylo září.
Dostala jsem od Marka dopis. Dřív, než jsem jej otevřela, jsem dlouho dopis prozkoumávala a očichávala. Bylo to písmo, které jsem neznala a tak jsem umírala zvědavostí. Uvnitř obálky byl bílý list papíru, na čtyřikrát přeložený. Uprostřed bylo drobným modrým písmem, které mi tančilo před očima, napsáno:

Zeno, poslechni své srdce a nečti jinou knihu.

A pod tím stála tato magická slova:

Myslím na Tebe.
Mark

A ještě pod to neuměle nakreslil srdce.
Bylo to neodolatelné. Zůstala jsem jako omráčená, dojatá štěstím. Proslídila jsem znovu pečlivě celou obálku, pátrajíc po nějakém otisku prstu. Vyluštila jsem razítko pošty: 19 h 30, včerejší datum, Balzacova ulice. Ponořila jsem se do podrobného prozkoumávání adresy, svého vlastního jména, poprvé jsem je spatřila napsané jeho rukou: Slečna Joy Loreyová, Slečna Joy Loreyová, Urozená slečna Loreyová, slečnička, sklenička, světnička... Bude tě mít! ... Prozrazuje snad toto poselství jeho první projev slabosti? Byl to snad bílý prapor, vlající vysoko nad jeho citadelou? Vzdává se snad nepřítel? Ten chudák!
Večer jsme oslavovali Alainovy narozeniny. Koupila jsem mu pěkný přívěsek ke klíčům, Dunhill z masivního stříbra, obětovala jsem na to své poslední peníze. Viděla jsem, jakou měl radost, když jsem mu podala balíček, když ho otevřel. Jeho rty se rozechvěly. Uchopil mne za ruku.
- Dám si na něj klíče od tvého domu, od našeho domu.
Zůstala jsem jako opařená a on toho využil, aby mne sevřel v náručí. Pokrčila jsem nos, jako že to nechápu. On mne však k sobě pevně přitiskl a zatočil se se mnou dokola. Voněl levandulí, cítila jsem se dobře. Pak se však pustil do dlouhého projevu:
- Joy, musíš změnit svůj život...
Neposlouchala jsem ho, byla jsem zcela fascinována jeho rty které se v rytmu řinoucích se slov kroutily, obnažovaly lesknoucí se zuby, představovala jsem si, že jsou to Markova ústa, Markovy rty, Markova slova:
- Joy, potřebuješ muže pevného jako skála, který ti bude rozumět a pomůže ti, abys dospěla, vždyť ty jsi ještě docela dítě, Joy, má lásko. V tvém domě bude takhle velikánský krb, kolem budou květiny, lůžko budeš mít takhle široké, takže ti dlouho potrvá, než v něm najdeš...
- Koho najdu? zeptala jsem se s náhlým zájmem.
- Svou skálu. Svého chlapa. Chtěla jsem k němu být laskavá.
- Chtěla bych, aby měl stejné oči jako ty. Miluji tvé oči... Proboha, co jsem to řekla!
- Jste všechny stejné, odpověděl zlostně. Jakmile vás někdo trochu miluje, již vás přestane zajímat. Potřebujete, aby vám dával najevo svůj nezájem, vrhal na vás pohledy jen ze strany, jen z povzdálí. Musí být nepřístupný, aby vás dostal. Život stojí za starou belu, musí se lhát, podvádět, přetvařovat se. Zatraceně!
Odešel, aniž se ohlédl. Ptala jsem se sama sebe, proč vlastně s ním nežiji. Jsem si jista, že by mne bláznivé miloval a na mé tělo by se stále těšil jako na svátost. Zavřela jsem oči, abych si ho mohla představit, jak mne miluje, ale byl to Mark, který se objevil v mých představách. Byla jsem tím rozrušena, sklíčena. Cítila jsem, jak mi ten neviditelný muž chybí.
Chodila jsem a chodila, vystupovala po schodech, přecházela ulice, čekala, až se zelená světla změní na červená a pak honem ještě přebíhala, sedala jsem v parčících na náměstích, kde se to hemžilo dětmi, uchylovala jsem se do opuštěných kostelů. Stále jsem kráčela jako poutník, nedbajíc na únavu, vedro, přesvědčená, že mou víru nemůže nic narušit, kladla jsem mechanicky jednu nohu před druhou, věděla jsem, že někam jdu, neměla jsem však tušení kam.
Posadila jsem se na terasu restaurace a požádala o vodu a chléb. Stávala jsem se mystickým tvorem. Když jsem zhltla krajíček sucharu a zapila to sklenicí Coca-Coly, sebrala jsem časopis, který ležel vedle na židli a našla jsem tam svou celostránkovou barevnou fotografii, opravdu nádhera. Ta pohádková mladá žena, která nosí podvazkový pás renomované značky, to jsem byla já, s vypnutými hýžděmi, naolejovanými zády, s pohledem, který zabíjí. S obdivem jsem se prohlížela, zvedla jsem nos, přivřela jsem své krátkozraké oči - a uviděla jsem HO.
Srdce mi sevřela křeč, taková, která působí nesnesitelnou bolest. Hlava se mi zatočila, hodila jsem drobné omylem do sklenice mého souseda, zhasila jsem cigaretu v misce s hořčicí, pošlapala nohy dvěma tisícům lidí, než jsem se dostala na chodník. Rozběhla jsem se. Když jsme již ztrácela dech, chraptivě jsem zavolala:
- Marku, prosím tě, Marku, počkej na mne!
Otočil hlavu a zastavil se. Hnána svým elánem jsem na něj narazila a vší silou své vášně jsem se na něj zavěsila. Uchopil mne do náručí. V tom okamžiku jsem si myslela: chtěla bych nejraději zemřít, právě takto a hned teď. Již nikdy neprožiji nic tak krásného jako právě tento okamžik.
Kráčeli jsem ruku v ruce, mlčky, v nejistém, nekonečném vyčkávání na slova, která nebude možno vzít zpět a která budou vzdorovat času. Den zešedl, dohnala nás noc a sedli jsme si na lavičku na nábřeží, tváří k Seině, řece, která protéká Paříží, ale která pro nás toho večera klidně mohla téci někde na Borneu nebo v Saint-Chély-d' Apcher s 5016 obyvateli, hlavním městě departementu Lozere. Siréna vlečné lodi ječela na mihotajících se vlnách.
- Marku, já již nechci být bez tebe. Půjdu za tebou kamkoliv, půjdu tam, kam ty si budeš přát, ale již nechci, abychom se od sebe odloučili. Musím tě vidět, musím slyšet tvůj hlas. Markúúú, odpověz mi, úpěnlivě jsem na něj naléhala.

Učinila jsem mu vyznání, které jsem si pracně po celou dobu svého dospívání připravovala, potají, ve svém pokoji s lehátkem potaženým kůží, pod střechou z lourdské břidlice, kterou je pokryt náš dům v Dordogni. Když jsem byla malá holka, obracela jsem se s tímto vyznáním na bronzového boha, divocha krásnějšího, než jsou antické řecké sochy, s kůží jemnější než samet, ale nyní jsem před sebou měla jenom muže jako jsou ostatní, ani velkého, ani krásného, ani boha. Byl to však on, milovala jsem ho a nyní jsem si byla jista, že olympští bohové by mne nemohli tolik dojmout. Bydlel ve smutném bytě, v měšťáckém domě ve čtvrti Monaú Za dvoukřídlými lakovanými dveřmi byla hala, kterou se procházelo do salónu a dál do ložnice, za kterou byla koupelna. Všude tam bylo mnoho nábytku, židle, křesla, stoh gramofonových desek opřených o zeď, zelené květiny, rudé závěsy, pohovka. Měla jsem si všimnout drobných znepokojivých detailů, stránky časopisu s mojí fotografií, časopis ležel na telefonním stolku a bylo na něm napsáno velké číslo mého telefonu. Měla jsem čekat na odpovědi na otázky, které jsem mu položila, měla jsem trvat na tom, aby přerušil to dramatické ticho, měla jsem lhát, trochu hrát, trochu klamat. Dokonce jsem asi měla odejít. Měla jsem. A byla bych také mohla.
Bez rozmyslu jsem se však na něj vrhla, svlékla jsem ho jako malého chlapce. Měl teplé a něžné tělo, byl sladký, voněl po oříškách kešu. Má ústa po něm dlouze putovala, zatímco dlaněmi jsem mu hladila ramena, hrud, sjížděla jsem mu podél boků. Byl krásný jako Kristus na kříži. Čekal na smrt. Seznamovala jsem se s jeho pokožkou, zkoumala jeho reakce, sledovala jeho slabiny, vyšetřovala jejich citlivost. Propátrala jsem celou tuto neznámou pevninu s opojnou rozkoší, jakou asi pociťuje badatel, když poprvé proniká do pouště, ztracené po celá staletí.
Vzala jsem do rukou jeho pohlaví a otírala jsem se o ně, navlhčovala je svým jazykem, odvážila jsem se políbit je a vzít do rtů. Mark zavřel oči. Stlačila jsem mu pohlaví tak, že se mi otíralo o čelo a lačně jsem je pozorovala, šeptala bláznivá slova, která jsem dosud nikdy nevyslovila a která bych nikdy neměla odvahu napsat. Vzala jsem pohlaví do úst a v dlouhém, nádherném klouzání zasunula až do hloubi mého hrdla. Čím jsem je vpouštěla hlouběji, tím se mi zdálo delší, předsta¬vovala jsem si, že mne zadusí, oči jsem měla plné slz, ty slzy však neměly nic společného s láskou. Byla bych nejraději umřela s tou zázračnou věcí v ústech. Pulsovala jako srdce a vytékala z něj zázračná šťáva jako z kouzelné fontány. Soustředila jsem se zcela jen na toto vypjaté maso, které jsem uctívala jako pohanka. Poprvé v životě jsem se podrobovala té posedlosti, jejíž pouhá představa mne vždy vzrušovala: šlo o mystické oddělení muže od jeho pohlaví, abych napříště mohla laskat, líbat, cucat a jíst jenom toto maso odděleně od ostatního těla, připravit je o erekci, spolknout tu žerď, ten červenohnědý zlověstný úd, který tak miluji a který ve mně probouzí jedinou a základní potřebu: mít ústa a dát ústa k dispozici pro to, aby se do nich rozlilo semeno, jehož fádní lepkavost ve mně vyvolává hysterii, ale také mne ukájí.
Mark si dlouze povzdechl. Zrychlila jsem své pumpování, sevřela jsem mu úd ze všech sil, pak jsem se náhle zastavila a nechala jsem klouzat obličej nahoru a dolů tak pomalu, že jsem si byla jista, že to dlouho nemůže vydržet. Mark se také vypjal, sevřel prsty v mých vlasech a zasténal:
- Joy, já už budu!
Zlomil se vedví, náhle slabý a křehký, přičemž mi zaplavoval ústa, nestačila jsem polykat, vytékalo mi to na obličej, na prsa. Obrátil se a chtěl se mi vytrhnout, nechtěla jsem ho však pustit, dále jsem ho vypíjela, vstřebávala, vdechovala, živila jsem se vlažným semenem, které prýštilo ze samotné podstaty jeho života. Celá jsem byla tím sladkým medem polepená, olizovala jsem mu tělo, projížděla jsem prsty svým mokvajícím pohlavím, byla jsem zcela pobláznčná jako samice, jako kočka, která zbožňuje svého kocoura. Opřel se o loket, odstrčil mne, rozevřel mne a ponořil se až na dno do mého břicha. Zabolelo mne to. Řekl:
- Dívej se na mne! Otevři oči! Podívej se!
Viděla jsem, jak ke mně sklání obličej, vše bylo zmatené, nejasné, jako v hořké, irizující mlze. Pronikal do mne pomalými zásahy, při každém zaražení jsem musela vykřiknout, křičela jsem stále silněji a silněji, až mé výkřiky splynuly v nepřetržité, nekonečné ječeni měnící tóninu, stále ostřejší tak, jak se přibližovalo mé vykoupení. Upřeně jsme na sebe pohlíželi. Stejné záští v očích, stejná ošklivost výrazu. Cítila jsem, jak to přichází, že již nic nedokáže oddálit explozi, která nás rozdrtí na prach, že by mne snad zabil, kdybych jej v rozkoši předběhla a dodělala se moc brzo. Zuřivě jsem jej kousala, zarývala špičaté nehty do jeho zad. Vzpínal se nade mnou, v mých smyslech byl najednou obrovský. Unášel mne dravý proud, aniž jsem se mohla něčeho zachytit, až mne ta záplava zcela omráčila. Ztratila jsem vědomí.
O milion let později, když jsem přišla k sobě, jsem byla náhle moudřejší. Věděla jsem, že celý můj dosavadní život byl pouze sledem chyb, omylů, neobratností a ztracených iluzí.
Mark mne políbil na rty.
Jsi ty ale divná holka!
I Já nevím, co se to se mnou stalo. Nikdy jsem dosud něco takového nepoznala, nikdy jsem to tak nedělala. Musela jsem nějak mýlit. S tebou to bylo něco zcela jiného, než s ostatními Usmál se a přivinul mne k sobě. Vdechovala jsem jeho samčí vůni a myslela jsem si: nesmí se hýbat, vše musí začít znovu, jako v kině s nepřetržitým programem. Na plátně se objeví' svítící slovo KONEC a přitom každý ví, že to začne znovu. Je to pitomé, že v kině dokážu brečet. Jsem tam jediná, která vzlyká. Ostatní mají legraci - a já pláču.
Mark se zvedl. Napil se přímo z lahve. Pohlédl na mne a pak se zavřel v koupelně. Slyšela jsem hrozný zvuk: crčení, které působí všechny sprchy na světě, když muži chtějí odejít. Vtrhla jsem do koupelny, klekla jsem, osušila jej froté osuškou.
- Joy, odjíždím z Paříže. Jedu příští týden do New Yorku. Nebo koncem měsíce. Napíši ti.
Zůstala jsem jak opařená, ruce natažené toporně před sebe.
- Viděla jsi, jaké je tam počasí? Cítím, že bude zase pršet, to je otrava, že? Joy, co ti vlastně je?
Pokrčil obočí a začal se oblékat.
- Když jsem tvou fotku uviděl v časopise, víš, tu, kde pózuješ v reklamě na podvazkový pás, hned to na mne

zapůsobilo. Dostal jsem chuť se s tebou sejít.
Usmíval se a přitom si zapínal košili.
- Můj nejlepší přítel, Didier, mi nechtěl věřit, že my... tedy že ty a já... že my se známe. Slíbil jsem mu, že jednoho dne spolu půjdeme na večeři. Jistě souhlasíš? No řekni...
Výhružně jsem vyrazila:
- Mlč, prosím tě!
- Co? Co je ti najednou?
- Mlč, už tě nechci poslouchat, odcházím.
Málokdy se navztekám. To spíše jen trucuji. Ale když jednou vybuchnu, tak je to divadlo.
- Ty ses zbláznila! Co jsem ti udělal?
- Hloupost, něco naprosto nezajímavého. Je neuvěřitelné, jakým se muž může stát blbcem, když právě dokončil soulož.
- Prosím tě, nemluv tak! Když chceš odejít, já tě zdržovat nebudu.
Jako blázen jsem na sebe naházela šaty, pulovr naruby a ještě jsem si ho přiskřípla do zdrhovadla džínsů.
- Tak. A odcházím. Bude to tak lépe. Sbohem. Jak jenom jsem si mohla myslet, že tě miluji? Musela jsem být blázen!
Zsinalý zlostí se mnou šel až ke dveřím, ruce se mu klátily, choval se jako milostpán, který chce ublížit.
- Jsi blázen, o tom není pochyb. A taky potvora. Ty jsi chtěla, abych uvěřil, že jsi do mne zamilovaná? To se mi snad vysmíváš, ne?
Vztekle jsem otevřela dveře a obrátila se na něj:
- Copak ty víš o lásce, co víš o ženách?
- Možná, že toho o nich moc neznám, ale přece jen dokážu rozeznat háravou fenu od normální ženské...
Byla jsem jeho vulgárností zcela znechucena. Obrátila jsem se k němu zády a sestupovala jsem po schodišti. Nahnul se přes zábradlí a zasadil mi smrtelnou ránu - potichu řekl:
- Viděl jsem ty fotografie, které jsi si nechala udělat jen tak, pro svůj plezír. To by odmítla i kurva. Tak tedy víš, jak vážně mohu brát tvou lásku.
Práskl dveřmi. Já jsem se na schodišti zcela zhroutila, čelo opřené o zábradlí, zavražděná. Znovu jsem viděla ty polohy, ke kterým mne donutili během onoho večera, viděla jsem, jak jsou ty snímky ostré a proti mé vůli mne to opět vzrušuje, protože vím, že to vzrušilo i Marka a že je to možná právě zásluhou těchto fotografií, že dostal chuť se se mnou znovu sejít. Dveře za mnou se otevřely. S lesklýma očima se Mark chystá hodit mi dolů mou kabelku.
- Chytej, něco jsi si zapomněla.
Sebrala jsem všechny své síly a zašeptala jsem:
- Marku...
- Co chceš ještě?
- Víš, je to pravda. Já tě opravdu miluju.
Zadržel své gesto, pomalu sestoupil až ke mně, obejmul mne kolem ramen a ponořil neúprosný pohled do mých uplakaných očí.
- Pojď. Promiň mi to. Nechtěl jsem ti říci...
- Ale myslíš si to, a je to tak správné.
Dovedl mne až k pohovce, posadil mne na ni opatrně jako starou dámu a klesl k mým nohám.
- Joy, ty se mi líbíš a nikdy jsem po žádné nezatoužil tak, jako po tobě.
- Já tě miluji.
Povzdechl si tak, až mne to zabolelo u srdce, otíral vlasy o má kolena.
- Já tě také miluji, ale to není k ničemu, ty máš svůj vlastní život a já také. Co chceš, abychom spolu dělali jiného, než se spolu vyspali? Nikdy nevím, v kolik hodin se vrátím, cestuji, mám schůzky pozdě večer. To vše přece nemohu žádné ženě vnucovat. Jistě, když tě vidím, mám chuť pověsit vše to na hřebík, vzít tě kolem ramen a odvézt tě na opuštěný ostrov. Já však vím, že bych tam dlouho nezůstal. Mám rád svou práci, mám rád svůj život. A nade vše mám rád svou svobodu. Nedovedu si představit, že by mne nějaká žena všude následovala, že bych ji našel za všemi dveřmi, které otevřu, ve všech postelích, do kterých si lehnu. Joy, my dva, ne, to není možné.
Odpověděla jsem mu, že nepospíchám, že v každém směru budu ta silnější, že jsem připravena všeho se vzdát, že to bude pro mne snadné, protože téměř nic nemám, že ho mohu sledovat, že na něj mohu čekat.
- I mně záleželo na mém životě, na mé svobodě. Od té doby však, co jsi tu, kašlu na svobodu, protože moje svoboda jsi ty. Chápeš to?
Obejmul mne, pevně mne sevřel ve svých pažích. Hladil mi boky, zadek a s povzdechem mi šeptal:
- Joy, já jsem tě na vše upozornil...
Znovu mne políbil, potom mi stáhl džíny a přehnul mne přes pohovku. Cítila jsem, jak mi jeho pohlaví naráží na steh¬na. Hryzla jsem si rty, abych nekřičela.
- Když jsem viděl ty fotografie, řekl chraptivě, myslel jsem, že se zblázním. Takovou jsem na tebe dostal chuť... Uděláš totéž i pro mne, řekni?
Zavřela jsem oči. Musela jsem se předvést tak, aby to bylo na výši mého osudu. Zakřičela jsem tedy na něj něco, co nikdy neříkám, protože to považuji za příliš vulgární, nevhodné.
- Tak dělej, udělej mi to hezky, Marku!...
Mark nasedl do letadla jednoho pondělního rána v osm hodin. Doprovodila jsem ho na letiště v Rdissy. trápená rýmou a zimnicí, s červeným nosem a s očima plnými slz. Pověsila jsem se mu na paži a potichoučku opakovala:
- Řekni mi, vrátíš se brzo? Napíšeš mi?
Odpověděl „ale ano, jistě" a přitom hledal svůj pas a svůj palubní lístek. Slíbila jsem, že nikam nebudu chodit, že mu

budu věrná, že každý večer na něj budu myslet než usnu a zeptala jsem se:
- A co ty, budeš tam na mne myslet?
Odpověděl mi „ale ano, jistě". Velmi silně jsem mu stiskla ruku. On se jemně uvolnil a jen se na mne podíval. Běžela jsem mu koupit nějaké časopisy, Lui, Playboy, Penthouse a řekla jsem mu: „Podívej se, to jsem já". Vzal časopis a pokyvoval hlavou:
- Ty jsi opravdu ze všech nejkrásnější, opravdu, Joy, tobě dávám přednost před všemi ostatními...
To mne rozradostnilo. Před vchody do letištního prostoru čekaly skupiny cestujících se svými zavazadly, se smutnými, ospalými tvářemi. Řekla jsem si, že já bych nebyla smutná, kdybych mohla letět s ním. Chtěla bych ho překvapit a říci mu:
- Podívej se, koupila jsem si lístek a letím s tebou. Samozřejmě jsem však neměla ani haléř a potom, nebyla bych se odvážila se vnucovat. Zeptala jsem se ho, zda má nějaké známé dívky v New Yorku. Odpověděl mi:
- Víš, letím tam proto, abych pracoval, na takové věci nebudu mít opravdu čas.
Po chviličce odmlčení pak dodal:
- Ostatně na jiné dívky nemám vůbec chuť.
Dobře jsem věděla, že lže, přesto mne to potěšilo. Posadili jsme se. Vyžádal si ode mne slib, že budu pracovat.
- Kdyby ses o to trochu snažila, potom by ses se svým fyzickým vzhledem a vystupováním mohla stát nejslavnější manekýnkou. Nemáš na to chuť?
Zavrtěla jsem hlavou, protože jsem měla velkou rýmu a protože se mi nelíbí dělat fotografie, trvá to dlouho, deprimuje mne to a já mám chuť na něco jiného, ne stát se špičkovou modelkou a dělat do čtyřiceti let reklamu pro chroupání sušenek, aby mi pak jednou řekli, že již jsem příliš stará.
- Slibuji ti, že se budu snažit, lhala jsem mu. Uvidíš, že to míním vážně. Tak budu moci jednoho dne pracovat s tebou!
Pozvedl zraky k nebesům.
- Obchod, to není vždy příliš veselé. Brzo by ses tím nudila...
Pravda, zapomněla jsem vám Marka představit. Mark Charroux. Pracuje jako zprostředkovatel. Řekl mi, že to spočívá hledání peněz pro průmyslové podnikatele, pro producenty nebo pro umělce, zkrátka pro lidi, kteří již peníze mají. Zabývá se jak továrnami, tak zubními pastami, filmy nebo sedačkovými výtahy pro zimní sporty. Chtěla bych ho vidět, jak pracuje Domnívala jsem se, že jsem schopna stát se jeho asistentkou, představovala jsem si, že mám velké černé brýle a odkazuji svůdné návštěvnice, aby trpělivě po celé hodiny vyčkávaly. než budou přijaty.
- Ne, není to možné, pan Charroux je zavalen prací, omluvte ho, MY odlétáme za hodinu do Bo-go-ty.
Pak bych se vrátila do jeho kanceláře, předložila bych mu jeho diář a řekla: „Vidíš, máme k dispozici celou hodinu", a on by mne na své pohovce pomiloval, než by nasedl do velké černé limuzíny se zasmušilým a mlčenlivým šoférem.
Letadlo Concorde mělo zpoždění a tak jsme si šli vypít do baru skleničku. Měla jsem chuť položit mu hlavu na kolena, ale vtom k nám přistoupil jakýsi muž a zvolal:
- Charroux! To není možné, vy jste tady?
Poodešli spolu a celou hodinu ve. stoje diskutovali. Potom mi Mark pokynul, abych se k nim připojila a představil mne:
- Pane presidente, představuji vám Joy, Joy Loreyovou, však víte, známou modelku.
Mluvil velmi naléhavě a president, na kterého to zřejmě zapůsobilo, nadšeně pokyvoval hlavou.
- Ano, opakoval, vidím, vidím...
Musela jsem spolknout svá připravená krásná slova na rozloučenou, políbil mne rychle a roztržitě na čelo, „na brzkou shledanou" a zmizel. Byl zavěšen do toho protivného presidenta. Otírala jsem si nos a presidenta jsem nenáviděla. Zůstala jsem v hale vyprázdněné od lidí zcela sama, smutná jako déšť. Byla jsem k ničemu, ano, to je ten správný výraz, k ničemu, zcela neužitečná, bezvýznamná. Uvědomila jsem si, že nemám dost peněz na to, abych si mohla vzít taxi a tak jsem šla do fronty na autobusy, čekala jsem tam dvacet let, bylo mi špatně z rýmy, ze stesku a srdce mi silně bušilo. Cítila jsem, jak mi po těle stéká studený pot. Prosila jsem nebe, aby neměl Mark Charroux žádnou nehodu. Posadila jsem se vedle příliš velkého Japonce, který mne pozdravil několikerým poškubnutím hlavou, dobrý den, dobrý den. Opřela jsem hlavu o sklo okna, bylo zvenku zastříkané blátem, dívala jsem se, jak kolem defiluje dálnice, déšť, zácpy automobilů, kašlu na to! všechno, když muž mého života odlétá do New Yorku.
Po celý týden jsem netrpělivě prohlížela schránku na dopisy, byla jsem stále u telefonu a když jsem si na chvíli odešla koupit bagetu a plátek šunky, vyvěsila jsem sluchátko, aby v případě, že by mne Mark volal, uslyšel tón „obsazeno" a nemyslel si snad, že nejsem doma. Nedostala jsem od něj samozřejmě ani dopis, ani telegram, ani mi nezatelefonoval.
Osmého dne ve mně něco prasklo a šla jsem na návštěvu k Alainovi. Sekretářka mne uvedla do jeho kanceláře.
- Pan Guichard se vrátí za okamžik. Buďte tak laskavá a mějte chviličku strpení...
Poněvadž jsem Alaina znala, byla jsem si jista, že již tuto mladou osůbku svedl a zase opustil. Pohlížela na mne nevraživě. Když jsem osaměla, zavolala jsem z Alainova telefonu hotel v New Yorku, ve kterém se ubytoval Mark. Anglicky mluvím tak dobře, že jsem třikrát musela opakovat a hláskovat Markovo jméno. Po chvilce nesnesitelného přepínání a praskání mi recepční nosním hlasem oznámil: „Masjé Šéru již tady nebýt".
Zeptala jsem se toho idiota, který mluvil tak dobře francouzsky, zda „Masjé Šéru" zanechal nějakou adresu, ale ten sprosťák již zavěsil. Hrozně jsem se naštvala a Alain, aby mne utěšil, mne pozval na večeři do nóbl restaurace v Boulogni, poblíž jeho bytu. Husí játra, kachní prsíčka, Bordeaux podle výběru, armagnac. Šéf restaurace „U gaskoňského vikomta" se překonával. Byla jsem na mol opilá, měla jsem pocit, že můj přeplněný, kulaťoučký žaludek mi musí protrhnout příliš těsné šaty. Převrhla jsem svou skleničku a Alain na mne za to vůbec nebručel, naopak usmál se a vzal mne za ruku. Měla jsem sice žaludek jako na vodě, ale bylo mi dobře a řekla jsem mu:
- Alaine, s tebou je mi dobře.
- Taky si to myslím, drahá Joy, má lásko. Mně s tebou taky!

- To je dobře.
Když jsme vycházeli, bylo zima jako v ledárně a já jsem se mu vrhla kolem krku:
- Haló, dnes večer, v takové tmě, nemám vůbec chuť se vrátit domů, do svého domečku.
- A kam chceš jít?
- No přece któóóbě.
Složil mne jako drahocenný neforemný balík do svého vozu a odstartoval noční ulicí, stěrače dělaly tak-tak, tak-tak a mně ze všeho třeštila hlava.
Zmohla jsem se jen na blábolení:

Je příjemné tak uhánět když Je příjemné tak umřít když Je příjemná stereo hudba.
Dobrá. Stereo.

Alain zastavil před zrezivělou mříží.
- Tady mám svůj nový domov. Uvidíš.
Hrdě ukázal na starou vilu s úzkou špičatou střechou, jaké se ve středověku stavěly na pařížských předměstích. Byl to bývalý mlýn na koření, trochu podobný hitchcockovskému strašidelnému osamělému sídlu. Otevřel vstupní dveře a vyzvedl mne na svých pažích.
- Takto vždy překračuje novomanželka práh domu, zašeptal mi a líbal mne na krk.
Něco jsem zamumlala. Rozsvítil tři lampy a já jsem cítila, jak se ponořuji do měkoučké modravé vlahosti, vonící po vanilce a skořici. Já mám pro vůně výjimečný čich. Přinesl mi sklenici, která zpívala pukajícími bublinkami. Ukázal mi nádherné, ale dráždivě znepokojující plátno.
- Koupil jsem to, protože ONA se ti podobá. Rozevřela jsem oči dokořán, abych spatřila velkou nahou dívku v zlověstné poloze, s prsy vypnutými kupředu, z jejíhož boku vyčnívalo srdce, slunce a klíče.
- Vidíš, je stejně bizardní jako ty. Ostatně to, co je krásné, je vždy bizardní.
Pokyvovala jsem celým tělem v rytmu mého splínu, ochablá, otupělá. Alain mi řekl:
- Teď se ale musíš vyspat.
Řekla jsem „ano", vzal mě opět na své paže a něžně mne vynesl až do pokoje. Položil mne na postel, rozsvítil světlo s fialovým organtinovým stínidlem. Byly tam usušené květy ve skleněné kouli, zlacené rámy, které vrhaly své záblesky do sera koutů. V dálce hrálo piano nostalgickou melodii. Zatím co Alain sestupoval pomalu jako hlemýžď po schodišti do přízemí, já jsem se vysvlékla a vklouzla pod pokrývku, prosycenou vůní fialek. Neslyšela jsem, že by šel zase nahoru, plula jsem v měkoučkém fialovém oblaku, snášel se na mne déšť fialových květů, přibíhali ke mně žlutí psi a poníci, aby mi olizovali dlaně a lechtali je k nesnesení svými dlouhými, drsnými jazyky. Organtinové slunce pomalu zhasínalo, zvedla se bouře, svěžím závanem ztuhly hroty mých prsů. Mazlivě jsem mumlala:
- Copak to děláš? Chci ještě kouřit. Alaine, odpověz mi. Ležel mi mezi stehny a jazykem něžně svlažoval mé pohlaví. Lízal je tak pomalu, jako snoví poníci lízali mé ruce, jeho jazyk byl však jemný jako špička srdce. Ústa, která mne milovala, mi rozevírala břicho, vetřela se do mého tepla a opatrně vibrovala. Roztáhla jsem nohy, abych se mu lépe nabídla. Prožívala jsem zmatené pocity, které mne celou zaplavovaly. Těžké rty zasahovaly až daleko dovnitř, nesnesitelné otírání elektrizovalo mé rouno, jazyk se protahoval do špičky, aby pronikl ještě dále a prsty, které se vynořily ze stínu, mne sladce hnětly, třely a ponořovaly se až do středu mého těla. Má ústa vyrážela nezadržitelné sténání a výkřiky, hladce se lesknoucíma nohama jsem kopala do vzduchu. Vzedmutá vlna mne lámala v kříži. Nenasytná ústa vstupovala a vystupovala z jedné studně do druhé, zaplavovala mne vřelými, přilnavými slinami. Moje rozkoš vybuchla rychleji, než jsem čekala. Převrátila jsem se na bok, nos zabořený do polštáře vonícího fialkami. Alain se o mne pomalu otíral, přitáhla jsem ho, vysunul se až nade mne a já jsem se nahnula, abych mohla vychutnat jeho nevídaný objem, který by vyděsil každou nevinnou dospívající dívku, u mne však zdesateronásobil mé vzrušení. Vždyť jsem byla jen malá, nepochopená a odsuzovaná potvora. Zaryla jsem mu nehty do napjatých svalů, očekávala jsem marně, že vykřikne. Snažila jsem se jej přimět k tomu, aby mi pronikl do úst, odstrčil mne však a řekl mi:
- Mám na tebe chuť od toho okamžiku, kdy jsem se do tebe zamiloval!
Obrátil mne, násilím roztáhl mé příliš úzké stěny a milimetr za milimetrem pronikal mým bolavým průchodem, který na něj již tak nedočkavě čekal. Celý můj život byl nyní soustře¬dě̌n v tom velkolepém pronikání, v nadpřirozené bolesti, kterou mi to působilo, bolesti, která byla hned zklidněna a přehlušena pocity, jež jsem i při svém deliriu dokázala analyzovat takto: nanejvýše vydražďující rozpálení tkání troucích se o sebe, napínání svalů, které pod tlakem ustupovaly, neslušný zvuk mlaskavého klouzání vlhkých sliznic, kořenné vůně, opájející mou duši. Prožívala jsem nejfantastičtější zážitek mé intimní sexuality, jasně jsem si uvědomovala disproporci mezi útočícím údem a útulkem, který dobýval. Mohutnost a podrobení, všechna nespravedlnost celého světa, jsem jako vykastrovaná samice, očekávám netrpělivě rány, které mne zpustoší, stydím se a pláči zlostí, že se to vyčkávání prodlužuje, chce se mi řvát oplzlosti, abych zahnala do noci představy příliš přesné, tak jako pornografické fotografie vytištěné na křídovém papíře, choulostivé na čistotu. A potom na všechno zapomenout, vše nechat stranou, protože se náhle počal hýbat, pronikal dále a násilněji, tělo mám zapocené, prsa se mi pohupují, břicho svírá, paže tápají po opoře. Pak se ten pekelný jednosměrný pohyb rozkládá, pociťuji zmatek z toho objevu, postup a ústup, ano a ne, láska a nenávist, život a smrt. Pokouším se pod tou temnou masou, která mne zavalila, probudil k životu, snažím se slabikovat: „Pojď, pojď, zaraz ho silněji!" On mne neslyší a potom najednou slyší. - Joy, má lásko!
Rozběsnil se, ničil mne dlouho poté, kdy jsem byla již rozbita, oslepena, poničena. Jen ponenáhlu se mi vracelo vědomí, on však stále pokračoval, dál zasazoval mému tělu údery úděsnou silou, dál do mne bušil, objevila jsem, že mé pocity rozkoše již dávno minuly a on stále pokračoval. Poprvé za ten večer se mi vnutila mlhavá a hrozná představa Marka.

Vzepnula jsem se, abych Alaina odstrčila, ale on špatně pochopil mé gesto a vychrlil ze sebe proud, který mne celou zaplavil - a já jsem se právě tomu chtěla vyhnout!
Pokoušela jsem se to vydržet co možná nejdéle, než mu řeknu, že ho nemiluji a že ho nikdy nebudu milovat. Ležel natažený vedle mne, pokojný a jistý, tak jak jsem to očekávala, diskrétní a trochu vzdálený. Znal mne dobře. Neodvažovala jsem se na něj zaútočit. Poslouchala jsem tikání hodin, skřípání jehly gramofonu v poslední drážce desky. Položil mi ruku na prs, tak nějak samozřejmě, vladařsky. Koutkem oka jsem se na něj podívala.
- Alaine, já tě nemiluji.
Obrátil ke mně hlavu a měla jsem dojem, že se usmívá.
- Já vím.
Cítila jsem, že vyhasl jako oheň. Mezi námi vyvstala stěna. Je to pravda, že věděl, že ho nemiluji, hněval se však na mne, že jsem mu to řekla. Měla jsem chuť dodat:
- Dal jsi mi více rozkoše, než všichni ostatní, mnohem více než ON, ale mé srdce tě nemiluje, je již obsazeno.
Alain mne pohladil po tváři, nade mnou se přehnal velký černý mrak.
- Myslím si, že bude lépe, když odejdu.
Neřekl nic. Při oblékání jsem se roztřásla. Doufala jsem, že se mne přece jenom pokusí zadržet, že pronese aspoň jedno slovo, nechal mne však odejít a ani se nepohnul. Přitiskla jsem k sobe kabelku a odešla jsem do noci, drobnými kroky po mokrém dláždění, šla jsem z Boulogne do Paříže, několik kilometrů, unavená k smrti, tím hůř. V drobném dešti, který dopadal na mou tvář jako políčky, jsem promokla na kůži. Přesycená rozkoší a beznadějí.
Mark mi nepsal. Alain mi již netelefonoval. Mamka zůstávala do nekonečna v Lausanne. Margopierra se neozývala. Nevycházela jsem z domu, s nikým jsem se nevídala, užírala jsem se výčitkami. Září uběhlo s beznadějnou loudavostí filmu, který za nic nestojí. Říjen a kaštany, tlustá planoucí polena v krbu, to není nic na mé bebíčko. Zatelefonovala jsem na Markovo číslo a uslyšela jsem jeho hlas, jak říká:
- Halo, prosím, poslouchám...
S hrůzou jsem zavěsila. Myslela jsem si: můžeš třebas zemřít, ty špinavce, jsi doma a neřekneš mi ani slovo, že ses vrátil. Já mohu přijít o rozum, ale tebe to nezajímá.
Dostala jsem angažmá na tři reportáže, jednu za druhou. Setkala jsem se tam s novými děvčaty, s dívkami se sevřenou zadnicí a s ústy jako slepičí prdelka. Chovaly se ke mně snobsky. Kolem mne se otáčeli tři fotografové a pět asistentů, šestý zřejmě neměl sklon dát se okouzlit ženským půvabem. Když mi kladli otázky, neodpovídala jsem, a když již nebylo vyhnutí, pak ne příliš laskavě. Mluvili o mé kariéře a mých „možnostech". Odpověděla jsem, že na to kašlu, a to je pobouřilo.
Jednoho večera na konci pózování se ke mně přiblížil jakýsi muž. Chvěla jsem se únavou, byla jsem vynervovaná, bolely mne záda, paže, nohy, následek dvou hodin idiotských poloh, ve všech jsem musela být všelijak nakroucená. Řekl mi:
Jmenuji se Mocoroni a viděl jsem vás v časopisech. Dávám dohromady s Alexandrem Goraguinem film a možná vám mohu něco zajímavého nabídnout. Jste ochotna jít se mnou někdy na večeři do Élysée-Matignon?
Ani nevím, proč jsem to pozvání přijala. Vlastně vím to samozřejmě velmi dobře, proč jsem je přijala. Chtěla jsem natočit film, vidět v časopisech své jméno táákhle veliké, aby z toho Mark Charroux onemocněl, zežloutl a musel do domu důchodců. Ten večer, na který byla domluvena večeře, jsem se tři hodiny piplala se svým mejkapem a vstoupila jsem do Élysée-Matignon zavěšená do Mocoroniho jako hollywoodská hvězda, s lesknoucími se rty a s očima jako motýli. Alexandre Goraguine je muž snad ze všech mužů nejmenší. Měří metr padesát, když se postaví na špičky. Je holohlavý, kulatý a má dlouhé paže zakončené zkřivenýma rukama, nervózníma, uhrančivýma, takže nevidíte nic než ty ruce, tak je musíte upřeně sledovat. Když nás uviděl, Goraguine se k nám vrhl:
- Vy jste nádherná, božská! Máte skvělé oči, má drahá, obrovské a plné čarovných světel, to je výborné pro promítací plátno. Vaše lícní kosti, otočte se, právě jen trochu vynikají, zachytí se na nich světlo, bezvadné. A ta tajle, jaká to pozoruhodná jemnost! Prsa vznešená! Nenosíte podprsenku, máte pravdu. Vaše nohy - ukažte mi vaše nohy, jsou obdivuhodné, dlouhé, možná trochu hubené, ale to se právě líbí, chůze jako teenager. Nádhera, opravdová nádhera.
Posadil mne. Byla jsem vyčerpaná. Objednal láhev, značku Dom Pérignon.
- Máte třídu, bude z vás hvězda, stár. Chcete-li... Chvilka mlčení; mně se zdála trochu příliš dlouhá.
- ...můžete udělat mezinárodní kariéru. Odpovídáte přesně tomu, co se právě nyní žádá. Dospívající dívka, perversní a dobře vychovaná.
Goraguine se rozesmál. Mocoroni propukl v smích. Dívala jsem se na ně melancholicky. Nudila jsem se a nechtěla jsem dělat me-zi-ná-rod-ní kariéru. Nebyla jsem dospívající dívka, perversní a dobře vychovaná. Od nikoho jsem nic nežádala. Jediná věc na světě, kterou jsem chtěla, byl Mark Charroux. A toho jsem neměla.
Stala jsem se módní modelkou. Mohli jste mne vidět v magazínech vydávaných ve velkém nákladu, v týdenících, exkluzivních měsíčnících. Objevovala jsem se na plakátech, pokrývajících zdi velkých měst, vyrostla jsem až do velikosti pěti metrů. Interview se mnou dělaly nervózní ženy, které mnoho kouřily. Do nedělního vysílání mne pozvala televize. Tam mi kladli debilní otázky. Vymysleli pro mne mládí, dobrodružství, nezdary i těžkou nemoc. Fotografové si vymýšleli, jak zachytit polibek, který dávám některému příteli, můj poodhalený prs, odkryté stehno. Několik filmových režisérů mne pozvalo na víkend do normandských usedlostí, zaplněných nudnými hosty. Jedna letecká společnost mi nabídla neomezený úvěr na cesty za uveřejnění reportáže o mém letu v airbusu. Velký módní salón mi otevřel konto za propagaci jeho nového butiku. Výrobce automobilů mi laskavě zapůjčil svůj nový luxusní model za podmínky, že jej budu řídit sama. Já však řídit neumím. Byla jsem pozvána na různé slavnosti pořádané v Deauville, Biarritzu, v Monaku. Významný průmyslník vyrábějící mýdla mi nabídl sumu zlata, když budu pózovat nahá, přikrytá jen mýdlovou pěnou. Mohli jste mne potkat na velmi diskrétních večírcích v náručí ješitných a hloupých hejsků. Mé snídaně byly obsazeny

na dva týdny dopředu. Každé ráno mi přicházely dary a pozvání. Lidé, které jsem neznala, se snažili vypůjčit si ode mne peníze pod záminkou, že mne zasvětí do zázračně výhodných obchodů. Jedna firma vyrábějící gramofonové desky si mne vybrala, abych na deskách namluvila texty klasiků. Jedna soukromá radiostanice se se mnou spojila, abych moderovala jedno odpolední vysílání. Producenti mi posílali scénáře na filmy, které nikdy nespatřily světlo světa. Velmi bohatí mužové mi nabízeli peníze, abych s nimi odjela na Bahamské ostrovy. Známá lesbičanka mi nabídla zlatý řetěz za příslib jedné noci lásky. Ostýchavci, megalomanové a sexuální maniaci mi posílali vášnivé dopisy. Zvědavci očumovali před mým bytem. Byla jsem srovnávána s Gretou Garbo, Marilyn Monroe, s Twiggy, s Farah Fawcetovou. Jedno estrádní divadlo uvažovalo o tom, že mne uvede v erotické show pro jednu ženu. Chtěli, abych převzala patronát nad jednou restaurací, jedním nočním barem, nad prodejní galerií erotických artiklů, nad kosmetickým ústavem, nad barem pro intimní schůzky. Naléhali na mne, abych zopakovala číslo, určené pro jedno gala představení, soukromě jen pro jednoho mladého ministerského předsedu. Proslulý zpěvák prohlásil v jednom bulvárním plátku, že se mnou prožil pohádkovou noc. Starý pán spáchal sebevraždu, protože nemohl žít bez mé lásky. Nadbíhali mi, pronásledovali mne, kritizovali, inzultovali. Po šest měsíců jsem žila jako s můrou na prsou. V noci jsem se probouzela zpocená hrůzou, že se mi někdo dobývá do dveří. Margopierra vyprávěla novinářům důvěrné podrobnosti o našem přátelství. Mamka byla hrdá na svou dceru. Vystřihovala mé fotografie a články, které mi byly věnovány, a pravidelně mi telefonovala z Lausanne, kde se ubytovala s Albertem. Zůstala jsem sama, v naprosté samotě, nikomu na světě jsem nedůvěřovala, nikomu jsem již do telefonu neodpovídala a často jsem plakala. Šest měsíců.
Film natočený Goraguinem, ve kterém jsem hrála episodní roli, byl propadák. Projekty, které založil na mém jménu, se jeden po druhém zhroutily jako domečky z karet. Přestávala jsem dostávat dary a dopisy. Letecká společnost a módní salón uzavřely má konta. Cesty byly anulovány. Mocoroni, který se mnou zabýval po oněch pekelných šest měsíců, mi napsal předlouhý dopis, na konci kterého mi vrátil svobodu, kterou jsem přece nikdy nikomu nepostoupila. Stále jsem byla sama. Dodala jsem si odvahu a setkala jsem se s bývalými přáteli. Poklepali mi milosrdně na ruku a útěšně mi řekli:
- Neznepokojuj se, je to jen špatný okamžik, který pomine.
Nastěhovala jsem se do mamčina šestipokojového bytu v avenue Breteuil. Byl to hezký být a nemusela jsem tam platit nájemné. Pokud jde o finanční stránku, jakžtakž jsem každý měsíc vyšla a pomalu jsem se zbavila všech dluhů, které se nakupily během těch šesti měsíců mého pobláznění.
Mark se během té doby ozval dvakrát. Napsal mi dopis, ve kterém mi blahopřál k úspěchu. Ukončil jej takto:
„Nepochybuji o tom, že máš tolik práce, že určitě nemáš čas na setkání s přáteli z minulosti. Proto se tě neodvažuji pozvat na večeři nebo na víkend, nemám rád, když se mi dostává odmítnu¬tí. Myslím však na Tebe, Joy, často. A líbám Tě.
Mark Charroux."

Vrhla jsem se k telefonu, abych mu vykřičela, že se mýlí, že jsem čekala jenom na něj, že to byl on, kdo mne opustil.
„Volané číslo neexistuje. Obraťte se na nový telefonní seznam nebo na informace... Volané číslo neexistuje..."
I telefon se postavil proti mně. Dala jsem se do psaní a bylo to pro mne těžší než porod. Vyplivovala jsem svou lásku na papír v maličkých kapičkách inkoustu perem, které zadrhávalo, vyprázdnila jsem zásobu náplní s modrou barvou, umazala jsem stránky tak, že byly černé jako mé myšlenky, nadělala jsem v tom chyby jako ve všem ostatním co dělám, přeškrtala jsem příliš slabá slova, protože nikdy neškrtám silná slova, dávala jsem slova a věty do uvozovek, doplňovala čárky, psala některá slova velkými tiskacími písmeny, vše jako v horečce. Všechno jsem mu řekla, krasopisně jsem mu napsala „miluji tě", anglicky jsem napsala volání o pomoc. To nebyl dopis, to bylo komplexní doznání, na tom trvám a to podpisuji, zvedám pravou ruku, zvedám levou, tu od srdce a přísahám, úpěnlivě tě prosím. Složila jsem list pergamenu, olízla okraj obálky, naslinila známku, slzami pokropila jméno, vyplodila adresu. Odnesla jsem toto své písmo svaté, vrhla svou láhev naděje do moře, do černé tlamy bezedné poštovní schránky, pošta číslo 107, která není určena ani pro noviny a časopisy, ani pro tiskopisy a prospekty a je vyhrazena jen pro srdeční poštu. Čekala jsem. Zbytečně jsem se opájela nadějí. Zbytečně jsem vystřelila na branku. Byla bych dala přednost tomu, aby se mi dopis vrátil, ušpiněný a pomačkaný: na uvedené adrese nebydlí, odcestoval a nezanechal adresu, neznámý - zpět odesílateli. Nikdy mi však nikdo nevrátil to, co jsem jednou dala. Později jsem nalezla odvahu a trpělivost, abych zavolala informace. Úřednice byla nahluchlá, z Madagaskaru. Po uplynutí miliardy let mi vesele oznámila:
„Charroux je na červené listině. Jeho číslo vám sdělit nemohu." Klik, klap.
Itinerář mého úpadku byl neměnný a povinně se v něm střídala tato místa: Královský palác, Sprchové lázně, Élysée--Matignon, „78", Ráj v Latinské čtvrti, Královský palác...
V jedné noci, plné dobré nálady, lichotek a opilosti mne Goraguine zatlačil až ke kulatému stolku v Élysée-Matignon. V baru se ozvaly výkřiky:
- To je přece Joy!
- Dobrý večer, krásko! Pojď mne políbit!
- Ty jsi zázrak, jsi božská!
Joy, má lásko!
Šla jsem z ruky do ruky, s úst na ústa, přivlastňovali si můj zadek, má stehna, prsa. Goraguine mne hrdě předváděl, byl v sedmém nebi, věděla jsem, že se vychloubá, že mne dostal, lež, arcilež; samozřejmě, že se o to pokoušel, byla by to pro mne maličkost, ale odbyla jsem ho, v tom jsem byla naprosto neoblomná, definitivně!
- Alexandře, nenaléhejte na mne. Neničte naše partnerství, spoluúčastenství. Je důležitější než NAŠE touha.
Se sklopenýma očima a chvějícími se rty jsem byla neodolatelná, získala jsem milost pro naše spoluúčastenství. Ostatně je to nádherné slovo k označení určité kategorie citových utlačovatelů. Goraguine mne vtlačil na židli, zahnal pavouky, kteří se mne snažili dotknout a podal mi jídelní lístek. Krůtí filé se smetanovým krémem, sauté s pečínkovou

stavou, sorbet, víno Chateau Détresse 1980.
Zarámován do zlatého rámu benátského zrcadla, prohledaného červotoči, se mi náhle uprostřed davu objevil Mark. Jako bych zkameněla, oněměla, nemohla jsem svým očím uvěřit. S úsměvem se prodíral kupředu, viděla jsem, jak je hezký, velký, silný. Posadil se přímo za mnou. Horečně jsem hledala své krtčí brýle v přecpané kabelce, posadila jsem si je na nos a myslela jsem, že omdlím. Ano, byl to on, Mark. Mark Charroux. U stolu hned za mnou.
Alexander Goraguine se nahnul ke mně:
- Nikdy brýle na veřejnosti, má malá, brýle demystifikují, zbavují nádechu záhadnosti.
Zdrtila jsem ho bojovným pohledem. Přesně v tom okamžiku se zápletka dále zauzlila, odehrálo se drama, mé srdce se rozskočilo, běh dějin byl zvrácen.
Vrchní číšník, který si vůbec nebyl vědom, jakou roli mu vyhradil Osud v mé Lidské komedii, tedy vrchní číšník jako havran vznášející se na dlouhých špičatých křídlech svého fraku uváděl právě ke stolu, který jsem měla za zády, majestátní biblickou postavu. Mark prudce povstal. Vší silou svých mozkových závitů jsem ji vsakovala do své paměti. Vyznačovala se zářnou krásou románové hrdinky, oslňovala klidnou elegancí, která jí dodávala dokonalost a snovou lehkost. Oči, u kterých jejich vnitřní živost nepřipouštěla přesně rozeznat barvu, něco mezi hlubokou modří a zelení vzduchu se záblesky zlatých zrníček, vlasy měděné kaštanové v upravené kaskádě spadaly na ramena, červená ústa s nádechem nespokojenosti, vše na ní bylo krásné, vše dokonale harmonovalo, i ty důlky na tvářích, když se usmívala, i ten plamínek, který zlomyslně probleskoval v jejím pohledu. Mark Charroux zašeptal - a bylo to tak, jako by šeptal do mého vlastního ucha:
- Čekal jsem na tebe, drahá. Jsi obdivuhodná.
Políbil ji, ona políbila jeho, což bylo podle mého vkusu nepříliš decentní na tomto místě, kde se výlevy citů, jsou-li míněny vážně, odsuzují. Vzpěnila ve mně nenávist, mučivá hořkost. Čím déle jsem se na ni dívala, tím se mi zdála krásnější. V hlavě mi vířily přívlastky šarmantní, preciézní, oslnivá, dojímající, vzpurná. Pro mne pak stará, ošklivá, odpuzující a uvadlá jako rostlina zbavená slunce. Prudce jsem se zvedla, smetla z cesty Goraguina a ty ostatní, mechanickým krokem jsem přešla přes parket až na toalety, kde jsem plakala a hryzla si zápěstí, abych udusila křik, vyvěrající z mého srdce.
Mnohem později jsem se vrátila na místo zločinu, tak krásná, jak to jen bylo v mých silách a on si mě všimnul právě v tom okamžiku, kdy jí hladil ruku, která asi byla drobná a bílá, ne taková tlapa, jako mám já. Překvapením byl zcela ochromen a mohu myslím klidně prohlásit, že jsem za celý život na žádného muže tolik nezapůsobila. Byl zsinalý, zcela ztratil náladu, tvář se mu zkřivila do ohyzdné grimasy a nutil se dívat jinam, to znamená na ni. O naprosté a za této situace zcela nezbytné odvrácení její pozornosti se zasloužil nečekaný příchod hlučné skupiny, skládající se ze žurnalisty - televizní hvězdy, z romanopisce, specializujícího se na vyprávění vzrušujících citových historek a známé zpěvačky, proslulé strhujícím temperamentem. Televizní žurnalista mne obejmul, romanopisec mi políbil ruku, zpěvačka mne oslovila „má drahá". Náš stůl se stal atrakcí lokálu, večeře pokračovala, já jsem se utápěla v úzkosti. Cítila jsem, jak mi Markovy oči propalují záda a že jeho pohled na ni je kritičtější. Měla jsem pocit jako při mořské nemoci. Podařilo se mi upoutat pozornost vrchního číšníka. Co nejdiskrétněji jsem ho požádala, aby zjistil, kdo je ta dívka, která sedí za mnou. Užila jsem šikovný strategický trik, aby mou žádost nemohl odmítnout.
Oslovila jsem ho jménem, vyhrazeným pro jeho nejlepší přátele: Riri. Na velká zvířata je třeba použít velký kalibr. Riri si zkušeným okem bleskově prohlédl tu osobu a zmizel ve stínu příznivém pro vyšetřování. Odpověď mi přinesl s koňakem: - Martel, slečno? (a potichu) Joelle Garnierová. Módní žurnál. Vcelku neznámá.
Poděkovala jsem mu spikleneckým mrknutím a hned jsem zase předstírala, že se zajímám o vášnivě probíhající konverzaci mých spolustolovníků. U nejdramatičtějších situací, o kterých se hovořilo, jsem vystihla vždy jejich humornou stránku, pronesla jsem několik vtipných připomínek a dobře padnoucích slovních hříček. Stále jsem však přitom pečlivě sledovala, co se děje za mými zády.
K setkání pak došlo u šatny. Nikdy se člověku nedostane toho dekoru, jakého by si situace zasluhovala. Markovi nezbylo, než aby se na mne usmál. Já jsem zajásala:
- No to jsi ty, Marku? Jak se máš?
Políbili jsme se, takové zvučné a nevinné pusy, poklepávání po zádech ve stylu starých bojovníků, kteří se sešli 11. listopadu pod Vítězným obloukem v upomínku na konec první světové války. Představil mne.
- Joelle, určitě znáš Joy, KDO BY JI NEZNAL! Joy, představuji ti Joelle Garnierovou, svou PŘÍTELKYNI.
Nasadila jsem na své vyschlé rty svůj nejkrásnější úsměv. Mile se na mne usmála, jiskřící a pěnící jako nápoj k uhašení žízně, šťavnatá ústa plná malých špičatých zoubků, které rády koušou a hlodají. Dlouze jsem jí stiskla ruku, která byla skutečně malá a bílá. Rozverně prohlásila:
- Je bezpodmínečně třeba, abychom spolu někdy poobědvaly. Ráda bych o vás něco vytvořila pro svůj žurnál.
- Byla bych tím nadšena, odpověděla jsem jí stručně, zatímco z Markovy tváře vymizel úsměv. Nadrápala jsem svou adresu a telefon na fakturu, kterou jsem vyhrabala z kabelky, políbily jsme se, byla cítit dětským zásypem, výsměšně jsem pokynula Markovi, který se na mne zmateně koukal a odešla jsem, oslnivá, absolutní jednička. Nechala jsem je stát, jako kdyby mi byli zcela lhostejní.
Noc jsme šli zakončit ke Castelovi. Tam jsem potkala Alaina. Pozdravil mne z dálky, neodvážil se ke mně přiblížit. Běžela jsem k němu, pověsila jsem se mu na krk, pokryla'mul tváře polibky, s prsty zabořenými do jeho vlasů, položila jsem, mu hlavu na rameno a zamňoukala: „Já se nechci vrátit k sobě domů!"
O něco později jsem ležela v jeho kašmírovém a hedvábném pokoji, s rozevřenýma nohama. Se zbožňujícím pohledem si mne prohlížel, velmi jemně mi hladil nahá stehna a zdálo se že je zcela fascinován mým pohlavím, které se lesklo v růžovém stínu. Položila jsem mu naplocho svou ruku na jeho, chtěla jsem mu tak naznačit „promiň!"
- Bolí mne v kříži, udělej mi trochu masáž! požádala jsem ho potichoučku a představovala jsem si již jeho ústa na mém

pohlaví. Měla jsem chuť na rozkoš, kterou mi tak může poskytnout. Naklonil se, aby mi masíroval bedra, sledovala jsem, jak mi rukama tře hýždě, pak trochu níž, až se špičkami prstů dotýkal mých chloupků. Zrychloval pohyb. Špičky prstů na mne narážely, až to trochu zabolelo, jak projely na mé mokré pysky. Vzpínala jsem se, pak jsem se ještě více prohnula v kříži a jeho ruka do mne pronikla. Zaplavil mne pocit štěstí.
Ráno mne probudilo nekonečné vyzvánění telefonu. Měla jsem pocit, že jsem celá ulepená, ústa plná vaty, vykouřila jsem asi moc těch korsických cigaret, které mi nabízel Alain. Nevzpomínám si, kdy jsem se vrátila domů, v taxi, po dvojnásobném pomilování a nečekaně blaženém zakončení večera po tak dlouhé době. Opustila jsem Alaina, když odpočíval jako tlustý, přesycený kocour. Řidič taxi mně jako ukolébavku zpíval Arrivederci Roma, na postel jsem se svalila jako mrtvá a ani jsem se nevysvlékla.
Zvedla jsem telefon a roztřásla jsem se jednak zimou, jednak jsem poznala jeho hlas dříve, než promluvil.
- Přijdu k tobě, řekl a zavěsil. Mark Charroux. Díl III. Scéna 3.
Odvrávorala jsem do koupelny, vklouzla jsem pod sprchu, vypustila jsem na sebe dvě miliardy litrů studené vody. To mne zcela probudilo.
Zazvonil dvakrát. Dvakrát velmi krátce. Šla jsem ke dveřím a říkala jsem si, že je to poprvé, kdy u mne zvoní. Podívali jsme se na sebe pootevřenými dveřmi jako kočka a myš, jako krysák a kočka, jako krysa a kocour. Jemně mne zatlačil dovnitř aby mohl vejít. Kradmo mne pohladil po tváři, na rtech měl dost falešný úsměv. Zastavil se na prahu salónu a pokývl hlavou.
- Pohodlné a švýcarské.
Užasla jsem.
- Jak jsi to uhádl?
- Fotografie Ženevy, fotografie Lausanne, plakát z Basileje...
Švýcarsko, s rezavými vlasy na ježka, s dvojohniskovými brýlemi, upřesnila jsem si pro sebe, trochu zklamána tím, že to nevytušil čistě jen svou inteligencí.
- Chceš se něčeho napít?
- Kávu prosím, máš-li.
- Udělám ji.
- Doprovodím tě.
Pili jsme kávu, seděli jsme způsobně na okraji pohovky v salónu. Vzal si dvě kostky cukru a dlouho míchal, lžička dělala cink-cink o nažloutlý porcelán, mně se třásly ruce, potřebovala jsem si zakouřit.
- Měl jsem chuť tě vidět, prohlásil.
Nato se odehrála znepokojující věc. Lehčeji než vánek s pocitem nesnesitelné nevolnosti jsem proletěla scénou, kterou jsem právě prožívala a když jsem se nad ni povznesla, odhalila jsem, že muž, který mne takto oslovoval, byl pro mne cizincem. To již nebyl ten Mark z nocí, kdy mne tlačila můra. Náhle jsem s jistotou cítila, že má vášeň k němu byla jen optickou iluzí, výsledkem zkreslené perspektivy. Jakmile jsem se na něj podívala z jiného úhlu, než byl ten dřívější, ztratil význam, stal se směšným, nekonečně maličkým, banálním.
Pocítila jsem smrtelnou úzkost. Darovala jsem příliš mnoho, než abych takové zklamání mohla přežít. Již rok visel můj život jen na vlásku a tím vláskem byl on. Jestliže se přetrhne, zhroutím se navždy. Lačně jsem si ho prohlížela, jako když se snažíte vrýt do své paměti poslední okamžiky někoho, kdo umírá. Tak naléhavě jsem na něj pohlížela, že přestal mluvit. Nakrčil obočí a uchopil mne za ruku. Okamžitě jsem byla usmířena, pochopila jsem ho, přijala jsem poselství, které mi tlumočila ta těžká ruka, přinášející mi bezpečí.
Můj hlad po citech nedokázal utlumit mé pobláznění. Byla jsem jako zmagnetizovaná: představoval jediného protivníka se kterým jsem se toho dne setkala. Mark, to byl poslední boj konečný souboj na život a na smrt. Nedovedla jsem se bít. Ještě nebylo všechno řečeno. Scéna se soubojem se nikdy nedává na začátku westernu, ale vždy až na konci, když bylo vše vysvětleno, když byli pečlivě od sebe odlišeni ten dobrý a ten zlý. Nevěděla jsem, zda je Mark dobrý nebo zlý, byla jsem však přesvědčena, že ve skutečnosti byl druhořadou, hostující hvězdou, jak se říká v Hollywoodu. Byl pouze hmotným ztělesněním mýtu, který pro mne znamenal a proto mne bude doprovázet do konce mého života. Nic mi nemůže pomoci, abych z toho unikla.
- Měl jsem chuť tě vidět, opakoval. Víš, nezapomněl jsem na tebe, ale něco mi bránilo, abych se k tobě vrátil.
- Já vím.
Přerušená symfonie opět krásně začínala. Housle počínaly hrát. Srdce mi zase začínalo bít. Mé poblouznění se mne znovu zmocňovalo. Již nikdy více ty její zelené oči, její malý nosík, její rozmarné rty. Jako diapozitivy přede mnou defilovala všechna ta místa, na kterých jsem prožívala svou lásku, naivní křiklavě barevné nálepky, které naruby převrátily můj život. Měla jsem chuť se zvednout, pokleknout před ním na jedno koleno a snažně prosit, aby mne vysvětlil na rytíře nebo na svou služebnici nebo na kurvu, avšak na něco, co by bylo jeho, patřilo jen jemu.
Jeho ruka mne zastavila.
- Joy, víš, já miluji jinou ženu. Je třeba, abys to věděla, nikdy bych ti nechtěl lhát.
Ve filmových detektivkách někdy uvidíte, jak kulka zasáhne hrdinu do zad a ten jde dál. Koušete si rozčilením zápěstí, ptáte se můj bože, cožpak ho nezasáhli, to není možné, jeho přece ne, hrdinu. A pak se náhle zhroutí a vidíte, jak jsou jeho záda pokryta krví. Stala jsem se hrdinkou. Dále jsem mluvila, kladla jsem mu otázky, kde se s ní setkal, je to to děvče ze včerejšího večera? Jenom já sama jsem věděla, že jsem byla zasažena, že jsou má záda zalita krví, že se co nevidět zhroutím.
- Joy, já tě nechci ztratit. Chci, aby vše bylo jako dříve, chci tě milovat. Mám ve svém srdci tolik lásky PRO VÁS OBĚ...
Sebrala jsem v sobě tolik síly, že jsem se dokázala usmát.
- Ano, Marku, ano, ale ne teď, snad později. Políbila jsem ho, své ledové rty jsem přitiskla na jeho žha¬vé Pomalu jsem

ho vytlačila ke dveřím, otevřela jsem je ještě jsem do něj zatlačila s šepotem: „Miluji tě, Marku, miluji tě!"
Zavřela jsem dveře a zhroutila jsem se, záda zalitá krví. Nikdy se ke mně nevrátí se slovy „Jsem nemocný, Joy-má-lás-ko".
Té, která promeškala svou šanci, se nepromíjí. Přísně mne odsoudili. Dav, který se kolem mne tísnil v době nadbytku, se mne nyní stranil. Tady není ničíc vidění, pokra¬čujte prosím, nezastavovat! Byla jsem si vědoma toho, že jsem zmeškala důležitou schůzku, věděla jsem však dobře, že hlav¬ním důvodem bylo, že jsem se nedokázala přizpůsobit. Zdar není nikdy plodem náhody nebo výsledkem periody šťastných náhod. Nevím o žádném skutečném a trvalém úspěchu, který by byl neoprávněný, nezasloužený, stejně jako neexistují ne¬uznané talenty. Chamtiví obchodníci postavili kolem mne křehké lešení, aniž se starali o nebezpečí, kterému tak vysta¬vili tu, která byla pod lešením. Pro mne mluví jen můj fyzický vzhled. Zbytek mne je sice mnohem bohatší, ale mohu jej využít jenom já sama a jenom pro sebe. Nedovedu hrát divad¬lo, ani zpívat, ani tančit a oni se ze mne snažili udělat stár. Já však jsem anti-star. Mám mentalitu zaměstnance, nehledám ani odpovědnost, ani slávu a ještě méně vyhledávám problé¬my. Souhlasím s tím, abych přišla do studia nějakého fotogra¬fa a tam pracovala. A když je seance ukončena, chci, abych se mohla vrátit domů, odjet na venkov, spát, oddávat se nesmyslným snům. Nic jiného mne nezajímá. Divadelní kup¬číci a jiní kořistníci potřebovali šest měsíců, než to pochopili. A od té doby jsem propadla odsouzení.
Jediný, který se o mne i po mém ztroskotání zajímal, byl Alexandre Goraguine. Je pravda, že do mé osoby obrovsky investoval a že doufal, že si své ztráty vynahradí. Projevil pozoruhodné úsilí při zkoušce, kterou jsem procházela. Trpě¬livě mi dodával odvahu, odhaloval a mařil mé projevy slabos¬ti, donutil mne uznat, že jediným způsobem, jak se z toho dostat, je docela nepokazit vše, co ještě zbývá.
- Joy, má drahá, nesmíš se vzdát a nechat vše běžet. Jeden velký válečník jednou řekl: „Přijmout i jenom myšlenku, že porážka je možná, to již znamená být poražen".
Přesvědčil mne, že s ním musím odjet do New Yorku. Tak dlouho na mne naléhal, až jsem se z únavy vzdala.
- Joy, má drahá, je to NAŠE poslední šance.
V Paříži mne již nic nedrželo, mamka žila v Lausanne a já jsem se s ní zřídka vídávala během krátkého víkendu. Byla bych se k ní ráda nastěhovala do Švýcarska, nikdy mi to však nenavrhla a já sama bych ji o to nikdy nepožádala. Dlouho jsme spolu telefonovaly před mým odjezdem a ona mi sehrála svou velkou dramatickou scénu:
- Joy, víš, cítím se stará a bojím se, že tě už neuvidím. Dej si pozor na černochy a neužívej drogy. A vždy si schovej peníze na zpáteční lístek. Bože, proč musíš odjet, přece se ti v Paříži vše tak dobře daří...
- Již to zde není jako dříve, nyní žijeme odloučeně a bylas to ty, mamko, kdo odjel. A teď je již přece jedno, jsem-li v Paříži nebo v New Yorku, ne?
- Snad si proboha přece nemyslíš, že už tě nemám ráda?
- Ne, ne, tak to není, ale již nežijeme tak, jako dříve, jsem teď sama.
Rozpaky jsem natáčela telefonní kabel kolem prstu a neubránila jsem se, abych jí nepoložila otázku. Tu, která mne již tolik let pálila na rtech:
- Vzpomínáš si někdy ještě na tatínka?
Nikdy jsme o něm nemluvily. Nikdy jsem se tento prvořadý problém neodvážila nakousnout. Dlouhé sekundy ticha mne přesvědčily, do jakých rozpaků jsem ji uvedla.
- Na tvého otce? Samozřejmě, že si na něj vzpomínám. Byl krásný, víš, ty se mu podobáš. Vyzařovala z něj velká síla, cítila jsem se s ním bezpečná, nikdy jsem ten pocit neměla s jinými...
Zeptala jsem se jí bázlivě, docela potichu, abych ji nezastrašila:
- Znala jsi mnoho mužů? Dělala, že se směje.
- Ale, Joy!... Víš, všichni muži jsou si podobní, všichni ti dávají téměř totéž, chtějí od tebe stejné důkazy, požadují stejné oběti a to, co mezi nimi dělá rozdíl, to jsme my. Tentýž už je různý s každou ženou, ale všichni muži jsou si v našich čích podobni. Nepočítala jsem je, sotva mi stáli za pohled, s výjimkou tvého otce, ale on byl výjimečný, jedinečný - a bylo to krátké. Nyní, když jsem zestárla a myslím na budoucnost, připoutala jsem se k Albertovi. Proč se mnou ale mluvíš o svém otci?
- Poznala bys ho, kdybys ho uviděla?
- Jistě, Joy, poznala bych ho.
- A kdyby ses s ním sešla, odjela bys s ním?
- Ne, Joy, neodjela bych. Nikdy se člověk nemá vracet zpět. Myslím, že i nyní bych ho milovala příliš. A z toho mívají velký strach, aby nebyli milováni víc, než milují oni sami. Joy, láska vyvolává strach jak u mužů, tak u žen, když je příliš viditelná.
Když mamka zavěsila, chytil mne světabol. Nacpala jsem do kufru spoustu zbytečných věcí, své nové róby jsem složila naruby - z pitomé pověrčivosti. Zavolala jsem přátelům, sbohem, odjíždím na sto let, nezapomeňte na mne, snad se jednou vrátím. Šla jsem spát bez večeře, ve velikánské posteli jsem byla docela sama. Dřív, než jsem usnula, musela jsem zavolat Alainovi.
- Poslouchej, odjíždím. Zlobíš se na mne?
- Bylo třeba, abys odjela.
- Řekni, proč musím vždy pokazit to, co je pěkné? Řekni mi, myslíš, že jednou budu šťastná?
- Později, až pochopíš, že je zbytečné bojovat proti tomu, co je psáno.
- A co je psáno?
- Joy, mám tě rád, miluji tě ze všech svých sil, za všech okolností, ať jsi zde nebo ne. A miluji tě odjakživa a navždy.
- A tak je to psáno?
- Přísahám ti, že jednoho dne mne budeš také milovat.

- Ale vždyť já tě již miluji, Alaine, ale ne ze všech svých sil a ne za všech okolností.
- Přicházíš za mnou pokaždé, když je ti trochu zle. A odcházíš, jakmile je ti lépe. Jednoho dne budeš nevyléčitelná a zůstaneš u mne, já tě budu ošetřovat, budu o tebe pečovat až do konce. A záleží hlavně na konci.
Usnula jsem a zdálo se mi o velkých špičatých newyorských mrakodrapech, jak jsem je znala z pohlednic.
Letěli jsme Concordem. Goraguine seděl po mé pravici a křečovitě mi svíral ruku.
- Dnes je velký den, drahá. Podepsal jsem nejkrásnější smlouvu ve své kariéře. Jsme zachráněni. Budu se ti moci plně věnovat, že, má krásko?
Malé mističky s kaviárem, malé chlebíčky s husími játry, malé poháry vína Dom Pérignon. Letuška mi posílala spiklenecké pohledy. Když se nahýbala, aby mne obsloužila, otřela se tváří o mé vlasy.
- Sbírám všechny vaše fotografie. Jste tak krásná... Zůstanete dlouho v New Yorku?
Byla jsem zmatena jejím teplým hlasem, její krásou, měla jsem chuť se na ni usmát, mluvit s ní. Přikývla jsem.
- Vezměte si mou adresu. Jestliže se jednoho dne budete nudit, přijďte ke mně na večeři... Chcete?
Přikývla jsem hlavou, že ano, ano a schovala jsem si její navštívenku do kabelky. Goraguine se vracel z toalet a poskakoval jako děcko.
- Je to velký kontrakt, Joy, na milióny dolarů, přinesla jsi mi štěstí, má drahá.
Po chvíli si začal vymýšlet:
- Víš, já si myslím, že jsem do tebe zamilován. Špatně usínám, myslím...
Pomalu jsem si na nos nasadila brýle, abych zjistila, k jakým škodám na něm tím úrazem došlo. Jeho malá holá lebka se pohnutím jen leskla. Z malých oček vyzařovala touha. Malou pusu měl celou vlhkou. Můj těžký, vážný pohled mu prozradil mé myšlenky a tak rychle spustil:
- Fyzický vzhled a stáří nejsou na překážku, nikoliv, Joy, NAOPAK, podívej se na Jackii Kennedyovou a Onassise...
- Zemřel, odpověděla jsem mu bezbarvým hlasem. Protože byl pověrčivý, Goraguine plivl diskrétně na podlahu a zkřížil prsty na pravé ruce.
- Sophia Lorenová a Carlo Ponti... Jsem ochoten ke všemu, slyšíš, ke všemu, abys zapomněla na můj věk a na mé... nedostatky.
A jako údery obuškem následovaly další argumenty.
- Všechno jsem dokázal svýma dvěma rukama, na začátku jsem neměl nic, nikdo mi nikdy nepomohl, byl jsem ubohý emigrant, hladověl jsem, budu čekat tak dlouho, kolik bude třeba, ale ty budeš mojí, Joy!
Zívla jsem a udělala jsem s rukou na otevřených ústech uá-uá-uá.
Alexandře, vy jste mne zklamal. Něco takového jsem od vás nečekala!
Předstírala jsem, že usínám. Přes řasy jsem mezi přivřenými víčky viděla, že ze mě nespouští oči, zmítal se na svém sedadle natáhl ruku, kterou se však neodvážil položit na mé odkryté koleno.
Let byl naštěstí krátký a přistáli jsme na Kennedyho letišti v New Yorku dříve, než měl čas se rozhodnout, že mne znásilní. U východu na nás čekala dlouhá černá limuzína s klimatizací, s barem, kostkami ledu, televizorem, který nebyl seřízen. Škrobený řidič v šedé livreji a s kamennou tváří za námi zavřel dvířka.
Bylo to poprvé, kdy jsem vstoupila na půdu své druhé vlasti. Myslela jsem na to, že můj otec třeba řídí jeden z těch nesčetných naleštěných vozů, které přeplňovaly dálnici.
Objevil se mi blátivý New York se svými přecpanými ulicemi, s velkými žlutými taxíky, s děrami uprostřed vozovky, ze kterých se valila pára. Rozevírala jsem oči dokořán na všechny tyto podivuhodné věci, na dálnici zšedlou prachem, která se vrhala do města přes ocelový most, opuštěné, špinavé ulice Brooklynu, brutální náraz mrakodrapů na Manhattanu, nádherný pocit, že se setkávám s něčím, co jsem dosud neznala a co jsem tolikrát viděla ve snu, Pátá avenue, Broadway, Times Square, Empire State Building, Centrální park, Waldorf Astoria. Byla jsem pozorná, přemožená, fascinovaná, otřesená, utrpěla jsem skutečný emocionální šok. Rázem jsem si toto strašné město zamilovala jako svou vlast. A v hloubi své duše jsem cítila, že tento objev je mým návratem.
Limuzína nás dovezla k Park Lané Hotel při okraji Centrálního parku. Hotelový sluha, převlečený za kočího dostavníku, přispěchal, aby nám otevřel dvířka. Trvalo mi hodinu, než jsem se vysoukala z příliš širokého vozu, musela jsem se kroutit na všechny strany, šaty se mi vytáhly až nad stehna a všichni se tak mohli přesvědčit, že nemám kalhotky.
Zrudla jsem jako hasičský vůz a schovávala jsem se za Alexandra, který se s uniformovaným personálem zdravil jako starý známý. Výtah jako vysavač, potřeboval celé století na to, aby nás vytáhl až do osmatřicátého poschodí, kde jsem na první pohled zkonsta¬tovala, že dva pokoje, které pro nás rezervovali, byly spolu propojeny. Věnovala jsem Alexandrovi zlovolný, uštěpačný" úsměv a vznešeně jsem vkráčela do svých komnat.
Hrdlo mi svírala úzkost z tak náhlé změny prostředí, nohy se mi podlamovaly, cítila jsem touhu utéci zpět do Paříže - Roissy. Můj pokoj byl obrovský, lůžko široké jako letiště, okna sahala až ke stropu a za otevřenými spojovacími dveřmi se leskla Alexandrova ohyzdná lebka jako hrozba. S blaženým výrazem se na mne usmíval:
- Joy, má drahá, nepotřebuješ něco? Musíš mít žízeň! Nechceš si dát přežehlit šaty? Na prst šampaňského? Mám zapnout televizor? V koupelně ti nechybí nic?
Vztekle jsem se k němu vrhla, že si mimoděk oběma rukama zakryl hlavu, ale spokojila jsem se s tím, že jsem mu prudce před nosem přirazila dveře. Ze svého okna jsem měla vyhlídku do Centrálního parku a viděla jsem malinkaté páry lidiček, jak se pomalu procházejí alejemi a dokonce se mi zdálo, že si vyměňují slova lásky. Dvakrát jsem si musela opakovat „jsem v New Yorku, není to jen sen", svlékla jsem se a natáhla se na lůžko s obrovským pohárem plným splínu. Právě jsem si napouštěla vodu do vany na mou první newyorskou koupel, když vstoupil bez zaklepání hotelový sluha. Položil na stůl kytici květů. Zůstala jsem zcela idiotsky stát, celá nahá, sluha si mne se zálibou prohlížel. Pokynula jsem mu tak, že to ve všech zemích světa znamená „můžete jít!" a vzala jsem vizitku, ležící u kytice. Přistrčila jsem si ji až k samému nosu, protože bez brýlí jsem nemohla přečíst to, co na ní bylo napsáno drobným písmem. Celý

svět se se mnou zatočil.

Myslím na Tebe. Mark

Propukla jsem v radostný jásot. Alexandr vtrhl do mého pokoje a volal:
- Co se děje?
Zbledl, když mne viděl nahou. Aniž jsem mu musela cokoliv vysvětlovat, vrátil se do svého pokoje, když napřed vrhl zdrcující pohled na kytici na stole. Vklouzla jsem do vany, oči naplněné leskem hvězd. Mé pohnutí způsobilo, že jsem nebyla sto chápat skutečný význam věcí a tak jsem se pustila do vytváření fantastických představ. Toto banální poselství jsem si vykládala jako nabídku k sňatku, rozplývala jsem se radostí, věnčila jsem si skutečnost pestrými tábory. Snila jsem o tom, - v Markovi vzbudím žárlivost, viděla jsem již, jak upadá do mých lstivých léček, zdesateronásobovala jsem jeho vášeň. Zkrátka byla jsem zuřivý blázen v newyorské vaně. Hladila jsem si citlivé prsy, které pluly na koupelové pěně a sestavovala jsem seznam našeho štěstí. Dvě děti, dům v Normandii, porostlý psím vínem, prázdniny v měsíci srpnu a na Riviéře, jako Belgičané. Měla jsem jedinou touhu - být normálním děvčetem jako jsou všechna ostatní. Vlastně ne ve skutečnosti ale takovým jaké si představuji, že jsou ostatní, když jsou šťastné.
Usnula jsem ve vaně a když jsem po dvou hodinách vylezla mokrá a zmrzlá, dostala jsem rýmu, kýchala jsem.
Večeřeli jsme v Trader Vick's, polynéské restauraci hotelu Plazza. Goraguine mne představil Američanům, které pozval na večeři, jako the new french sexy star (novou francouzskou sexy hvězdu) a hned také vychloubačně připojil:
- Je to můj poslední objev.
Moc vysoko jsem si to necenila, večeře byla pochmurná, nekonečné rozhovory v přežvýkávané nesrozumitelné angličtině, to je neuvěřitelné, jak ti Američané mluví špatně anglicky. Čas od času se na mne některý ze spolustolujících zadíval a něco zakvokal. Goraguinovi se zablesklo v očích, zachechtal se a vysvětlil, že jsem made fifty U.S. - fifty France. Hosté spustili hromové hurá a tlouštík, ke kterému se Goraguine choval s největší podlézavostí, objednal láhev Dóm Pérignon. Pila jsem, abych zapomněla na své trápení, myslela jsem na květiny, které daleko ode mne uvadaly v mém hotelovém pokoji. Obdivovala jsem se tomu, jak Mark dokázal objevit mou newyorskou adresu hned v den mého příletu. Ponořena do svého snění převrhla jsem Goragumovi na rukáv humra v majonéze. Goraguine mne za to zdrtil pohledem. Nasadila jsem smutnou a zkormoucenou tvář:
- Alexandře, nebuďte na mne zlý!
Roztál, vroucně mi políbil ruku a zachrochtal: „Ty, ach ty...!" O celé století později jsme se zvedli a Goraguine mne popostrčil k důležitému mužovi a zašeptal:
- Joy, drahá, usměj se a poděkuj, zavedou nás do Klubu 54! Usmála jsem se, řekla „děkuji" a důležitý muž zašuměl:
- Mamuazl Joy, říkejte mně Frank.
Od toho okamžiku jsem ho jmenovala Frank a on tím byl zcela uchvácen. Nastoupili jsme do limuzíny ještě větší než byla ta na letišti, přitiskli jsme se jeden k druhému, Goraguine se posadil na sklápěcí sedátko proti mně a po celou dobu jízdy na mne dělal nechutné drobné posunky rtů, což v jeho pojetí mělo být projevem něžnosti.
Dav nakupený před „54" nám zahrazoval vstup. Řidič dvakrát zatroubil a barový vrátný rozhrnul hysterický dav, který žebral o čest smět vniknout na nejvyšší vrcholek newyorského nočního života. Vstoupila jsem do „54" zavěšena do Franka Lorrimera, kterému v New Yorku familiérně říkají King, přičemž jsem musela čelit nenávistným pohledům nádherných polonahých kreatur, které po celé hodiny čekaly před vchodem. Hudba, charakteristický pach běžný v takových lokálech, ostré voňavky, kouř exotických cigaret, pot, vše to mne zaplavilo a okamžitě se mi z toho zatočila hlava. Frank mi přistrčil speciální okořeněnou cigaretu, lačně jsem nasála její dým a vše bylo najednou v nejlepším pořádku. Oholené hlavy, černé vlasy, nalíčený černoch oblečený do zelených pailletek, vysoký blondýn s deštníkem místo klobouku, napůl karneval v Riu, napůl kouzelný zámek, naolejovaná ňadra, pohlaví vymodelována v latexových džínsech a k tomu naléhavá úzkost, jakou vyvolávají výstřelky.
King Larrimer mne představit diskohvězdě Garymu, krásnému jako pán bůh, s jemnou pokožkou, že by na něj žárlila sama Elisabeth Ardenová, bílé přepychové boty a kožené kalhoty tak těsné, že jsem viděla, jak se mu pohlaví převaluje po stehně. Přistoupil ke mně, políbil mne jako kdybychom spolu žili dvacet let. Zatlačil mne do davu zmítajícího se na parketě a počal tancovat, přičemž se o mne těsně otíral. Nebralo to konce, on přestat nechtěl a já jsem již nemohla, to šampaňské, záblesky stroboskopu, dementní jednotvárně řinčící hudba, pozdní hodina, jeho příliš těsné džínsy, cítila jsem, že jsem na pokraji zhroucení. Jakž takž jsme se prodrali zpět k baru, King Lorrimer mne obdařil uličnickým gestem a výsměšným „mamuezl Joy", Goraguine se mračil. Gary mne odtáhl, po cestě mi šeptal na krk něco, čemu jsem nerozuměla a potom nekonečná milostná slovíčka. Venku spustily holky křik, když spatřily svůj idol, já jsem byla hrdá a pyšná. Bleskové fleše fotoaparátů spustily palbu na nádherný pár, který jsme spolu představovali. Gary se mne zeptal, ve kterém hotelu jsem se ubytovala, pak dal znamení svým dvěma tělesným strážcům, dost ošumělým gorilám, a nastoupili jsme do bílého Rollsu, který nás dovezl přímo k Centrálnímu parku.
Chtěla jsem vystoupit.
- Dobrou noc, Gary ...
Ironicky se na mne podíval. Dobře, docela se mi líbil, ale... přece jen nepodvedu Marka hned první večer a s prvním, který se mi namanul, i když je to diskostar, a ještě k tomu v pokoji s květinami od muže, kterého miluji. Cožpak bych byla schopna provést něco takového?
Samozřejmě, byla jsem schopna.
Špatná paměť, to je jako dvojí život. Můžete číst dvakrát tentýž román, dvakrát brečet na tomtéž filmu, dvakrát obdivovat totéž panorama, dvakrát pozdravit tutéž osobu, milovat téhož muže se stejně bušícím srdcem, jako když objevujete někoho neznámého. Nesčetné problémy, vyprovokované nepozorností, zapomínáním, pouhou roztržitostí.

„Těší mne, paní, že jsem se s vámi seznámila" k přítelkyni z penzionu, kde obě již dlouho bydlíme, nebo „Ahoj, Maxi, ty jsi nějak ztloustl" k neznámému kolemjdoucímu, kterého jsme považovali za někoho jiného, vše to vyvolává exhumaci nečekaných, hluboko pohřbených vzpomínek, věrně zapsaných a nyní reprodukovaných některou částí našeho těla. Každý kousek naší osobnosti má totiž svou vlastní paměť. Nos, například, si vzpomene na některé pachy, které mozek těžko rozeznává. Ruce mnoho paměti nemají. Oči si vzpomenou na všechno. Mé srdce a mé pohlaví nikdy spolu nesouhlasí. Neustále se střetávají. Mé srdce nezapomíná na nic z toho, co se odehrálo od doby, kdy počalo bít. Vzpomíná si na nejmenší detail, na nejbanálnější emoce, na první polibek na nádvoří lycea, na zrod žárlivosti, na nepřítomnost, na návrat, na lži. Mé pohlaví to se vzpomínáním nemá tak lehké. Trpí ztrátou paměti, je nevděčné, roztržité. Na najintenzivnější pocity zapomíná tak rychle, že někdy připomínají pouhé sny. Je to ošidná dvojakost: srdce se rozbuší, ale pohlaví zůstane hodné. Nebo je srdce uzavřené a pohlaví probuzené. Nikdy oddech, škubání dole, svírání nahoře, úzkost, nespavost, slzy na polštáři. Seznam mužů v mé posteli narůstá stejně jako má zklamání a beznaděj.
Svou první americkou noc jsem prožila jako zvědavá turistka, která byla uchvácena na první pohled. Pila jsem koňak a nedokázala jsem spustit oči z obviňující kytice, zatímco mi Gary olizoval uši a šeptal: „I want to suck your ass" (chci ti ji cucat). Nerozuměla jsem mu, tak to tedy udělal. Byla jsem napadena širokým zašpičatělým jazykem, který do mne pronikl, dívala jsem se na květy, které vadly hanbou, zatímco mne drancovaly nešikovné prsty. Zůstávala jsem bolestivě nepřístupná, suchá, cizí. Vzal si mne násilně. Byla bych se s ním měla milovat, mohla jsem se nechat dodělat, já jsem však měla v hlavě něco jiného, nechápala jsem, co vlastně dělám v náručí toho krásného chlapce, který mne nevzrušil o nic víc než úd z perleti, který jsem jednou viděla ve vitríně jakéhosi muzea. Zmocnila se ho zběsilost, bylo mi ho líto, byl až dojemný, jak přirážel svými bedry, úslužně, přičinlivě, jak používal triků starých jako svět, aby mne probudil z mého nezájmu, jak mi hrdě nabízel svou vznešenou erekci, podával mi svůj úd jako květinu, s prsty sevřenými na chvějícím se roubíku, ovinutém jako hady uzlovitými žílami, nalitými krví. Klouzala jsem rukou podle jeho naolejovaného těla, po cestě jsem ohmatávala jednotlivé napjaté svaly a pak jsem sevřela dlaň na teplé mase porostlé houštím u kořene jeho vypjatého pohlaví. Vzepnul se, chudák, překvapen mou iniciativou a zaútočil d j mne s vůlí zlámat mi páteř. Nechtěla jsem, aby si myslel, že jsem frigidní, šlo mi o čest Francie a tak jsem přesvědčivě simulovala orgasmus, pro něj i pro sebe. Po chvíli mlčení cigareta, pachy, které se táhnou jako cáry mlhy, strpěla jsem nevyhnutelné zašmátrání rukou po prsou, po klínu, vyslechla jsem frázi, která je stejná ve všech jazycích a která se nakonec rozplývá do vzduchu jako řečnická otázka. Myslím, že Gary nebyl pitomý a tak se ztratil za svítání bez hluku z obavy, že by mne vzbudil, já jsem však nespala. Když za ním zapadly dveře, zhluboka jsem si povzdechla a šla jsem pohladit květiny, voněly Francií a Markem, vším tím co miluji a co mi tolik schází, když to nemám.
Slunce mi zaplavilo pokoj. Hotelový sluha mne vzbudil, když přinesl snídani, nádherný tác pro banket osamělého hos¬ta, s orosenými poháry, zahřátými talíři, máslovými tousty, vajíčky na hniličku, vymačkanými pomeranči, džemy, grilovaní steakem, s řezanými květinami, zlatými rohlíky, s bílou kávou. Polykala jsem to jako vyhladovělá, pak jsem se natáhla abych se z toho vzpamatovala. Goraguine vstoupil, když napřed zaklepal, věnoval mi namračený, utýraný pohled, ponížený mučedník, a podrážděně se mne zeptal: - Doufám, že jste se pobavili dobře... Chtěla jsem napsat Markovi dlouhý dopis, ale po „Prosím tě za odpuštění" a po dvou lyrických stránkách plných fantazie, pomlček, otázek nežádajících odpověď a výhružných trojteček jsem celé toto duševní dílo roztrhala. Bude lépe, když má vznešená slova lásky se promění v útržky, které se ztratí v bahnitých vodách newyorské kanalizace.
Odešla jsem na Manhattan, Pátou avenue, Madisonské náměstí, Park Avenue, Lexington a našla jsem tam stejné butiky jako v Paříži, Římě nebo v Londýně. Slušní a dobře vychovaní Američané mluví hlasitě. Koupila jsem si košilky, dvoje nebo troje kalhotky s výšivkou Mickeye, pár automatických brýlí, klik-klak, černých na slunce a bezbarvých do stínu. Celá schvácená jsem se vrátila do hotelu, kde na mne čekal obrovsky znepokojený Goraguine. Dal mi to také hned najevo:
- Joy, drahá, ty ses snad docela zbláznila. Odešla jsi do New Yorku sama, to je hrůza, mohli tě znásilnit nebo podřezat, to si neuvědomuješ?...
Náhle vyvalil oči.
- A to jsi šla... takhle oblečená?
Třesoucím se prstem ukázal na mou lehoučkou halenku, pod kterou jsem měla volná prsa. Musím přiznat, že dost prosvítala.
- Ale to je přece přímá výzva ke znásilnění! Joy, nepřeji si, rozumíš, abys vycházela z hotelu sama...
Nazítří mne doprovázel. Absolutně trval na tom, abych nastoupila do fiakru, určeného pro turisty. Fiakrista křižoval avenue a vyvolával tak dopravní zácpy, upocení automobilisté na něj pohlíželi plni nenávisti, já jsem si vedle Goraguina připadala směšná, stál vztyčený se zvednutou paží, hrál si na průvodce a nekonečně komentoval každou budovu, každou avenue. Tyčil se tu drcený nádhernou masou betonových věží a připomínal Napoleona před pyramidami. Fiakr nás složil před skvělým obchodem, ve kterém byl zvyklý zásobovat se dlouhými proužkovanými podvlékačkami a směšnými skotskými spodkami pod kolena, ve kterých se podobá Zavatovi. Tento památný den jsme zakončili návštěvou Světového obchodního centra, koupila jsem tam tisíc pohlednic, které jsem hned na místě odeslala přátelům, kamarádkám, Alainovi mamce a dokonce i Markovi. „Pusa z New Yorku. To je ale námaha!". „Pospíchám, abych si všechno prohlédla a mohla Vám to po návratu vyprávět." „Tvá malá, mazlivá holčička, která Tě miluje i z takové dálky". „New York se podobá Lausanne, jen je vyšší. Vřele Vás líbám.". „Z nejvyššího bodu Sochy svobody Tě miluji a líbám". Vždy odlišně podle adresáta a vztahu. Promiňte, ale vždy jsem v sobě měla něco z provinčního turisty, co rozčiluje lidi, kteří mne doprovázejí. Ale když už jsem někde na návštěvě, tak navštěvuji. A nikdy se nenechám odvrátit od své jediné starosti: abych nashromáždila co nejvíce vzpomínek, abych pak .mohla vyprávět.
Večer jsme chodívali na večeři s Kingem a jeho přáteli do vybraných restaurací, ale tak, jak je tradicí v New Yorku, zašli

jsme pak do „54", kde jsem počínala být známá. Potom jsme se vraceli do hotelu, Goraguine v mých patách jako nechutný mopslík, odhodlaný vrhnout se na mne při nejmenším mém projevu slabosti. Několikrát jsem uprostřed noci volala Marka, ale jakmile zvedl telefon, ihned jsem zavěsila, nevěděla jsem, co bych mu měla říci, chtěla jsem jen vědět, zda žije. A jeho huhňavé „Halo" mne o tom ujistilo. Jednoho večera jsem však neodolala.
- To jsem já, Joy, volám z New Yorku. Zavládlo mezi námi příšerné ticho.
- Jsem šťastný, že tě slyším, mnoho na tebe myslím, víš...
- Tvé květiny mne potěšily, něco takového jsem nečekala, zakoktala jsem jako idiot.
- Jsi maličká holčička (ticho). Líbí se ti New York? Vybuchla jsem:
- Kdybychom byli spolu, bylo by to nádherné, ale ty tu nejsi!
- (ticho) - Víš (ticho) mám tě moc rád (ticho, ach, ach!) ale myslím, že je třeba, abych ti řekl, že miluji Joelle...
Mé srdce se rozsypalo na kousíčky a ty spadly na koberec.
- Ale nehněváš se na mne snad, Joy, řekni... haló, odpověz. Nejsi přece smutná, nebo snad ano?
Byla bych mu chtěla odpovědět velmi krásnou frází a vybranými slovy, ale zmohla jsem se jen na to, že jsem do sluchátka pohnutím zafuněla.
Joy, přísahám ti, že se znovu sejdeme, krásně tě pomiluji, víš dobře, že se bez toho nikdy nebudu moci obejít, ale mezi námi dvěma není možné nic jiného. Já i ty, my jsme divoká zvířata, která se mohou potkávat jen v lese, jen v noci, když nás nikdo nemůže překvapit.
Vztek mi vrátil možnost užívat slov, slovník byl možná omezený, ale přesný.
- Tak dobře, pochopila jsem. A dělám si z toho závěr: budu žít. Slyšíš? Pokusím se na tebe již nemyslet, nechám se milovat od jiných, protože, ty idiote, stačí, abych jen zvedla malíček a už se mi báječní chlapi vrhají k nohám.
Propukl v jízlivý smích.
- NIKDY se člověk nezení s takovou, jako jsi ty, Joy. Ty neinspiruješ k manželství. Počkej trochu, s léty možná nalezneš svou rovnováhu. S tebou nikdo nenajde klid. Joy, jsi příliš krásná, příliš mladá, příliš svobodná, příliš já nevím co všechno a to zastrašuje a vzbuzuje chuť rychle od tebe utéci...
- Ty nic nechápeš, Marku. Myslím si, že v podstatě jsi trochu hloupý... Ty mne vůbec neznáš.
- Já že tě neznám? Můj bože, jsem si jist, že ses v New Yorku již vyspala s celou řadou mužů. Nebo se snad mýlím?
Začala jsem křičet:
- Je to tvoje chyba. Vrhnu se kolem krku všem mužům a ty tím budeš trpět, až na to jedné měsíční noci zemřeš.
- Tak to se tady nemůže stát příčinou, abych trpěl tak, jak ty říkáš. Protože tě nemiluji. Rozuměla jsi tentokrát dobře, Joy? JÁ TĚ NEMILUJI. Všechno jsi zhudlařila. Je to škoda... (ticho) Jsem ospalý, na shledanou, já tě zavolám.
Zavěsil, já jsem zůstala u telefonu, chvěla jsem se zimou a zlostí. Pak jsem se vrhla na lůžko, na hlavu jsem si nakupila tři polštáře, abych vůbec nic neslyšela a usnula jsem s prosbou, aby mne nebesa nechala umřít jen tak ve spánku, abych si to neuvědomovala, zbabělá až do konce.
Vstoupila jsem do dlouhého, obtížného, pochmurného údobí. King Lorrimer, který byl presidentem společnosti General Artists, mne zaměstnal jako statistku pro své filmy série B, natáčela jsem od rána do večera role, které vůbec nebyly veselé. Večer jsem usínala v taxi a nezbývala mi ani minuta k tomu, abych si zaplakala nad svou ubohostí. King se ke mně choval mile, nikdy nepoužil jediného dvojsmyslného slova ani gesta, myslím, že mne tak trochu považoval za svou dceru a to mi dělalo dobře. Jednoho večera jsem byla postižena hlubokým splínem a tak jsem se mu svěřila:
- Cítím, že jsem tak sama, drahoušku Kingu, nesnáším hotel. Musím se cítit doma tam, kde bydlím...
Kingovy brýle se zamžily pohnutím a nazítří ráno jsem měla byt, který pro mne na dva měsíce pronajala společnost. Bláznila jsem radostí, skočila jsem ke Kingovi a políbila ho tak, jak bych myslím líbala svého otce. Byla to budova na rohu 70. ulice a Centrálního parku. Ze svého okna v osmnáctém poschodí jsem viděla stromy a záhadný stín v hloubi parku.
Nastěhovala jsem se za týden. Na oslavu přišli King a Goraguine s celou bandou neznámých lidí a převrátili mi naruby byt, který jsem dala s takovou péčí do pořádku. Toho večera jsem prožila šok. Goraguine nám představil Joanu, macatou Portoričanku, které se chytil. Byl to párek hodný Danta, ona vysoká, nádherně bujná, zpupná, s pokožkou vonici kořením a s černými vlasy až na bedra, on zase hubený, šedý, holohlavý a vedle ní ještě menší, než opravdu byl. Tušila jsem, že z té změny v Goraguinově životě pro mne vyplynou jen nepříjemnosti. Ta holka měla čich. Již mne nepotřeboval a dal mi to znát. Několikrát jsem mu telefonovala, aniž jsem ho zastihla, a pak jsem se jednoho rána dověděla, že se s Joanou vrátil do Paříže, aniž považoval za slušné říci mi alespoň na shledanou a samozřejmě aniž mi ze všech těch peněz, které mi dlužil, dal jediný haléř. Toho večera, když jsem se zavřela doma se všemi těmi špinavými talíři a se svou tak vysoko ubytovanou osamocenností, mé srdce kolísalo mezi Lausanne a Paříží, z Markových rukou do náručí mamky. Opuštěná víc než kdy jindy jsem marně usilovala o to, abych zapomněla. Bylo to však silnější než já. Pokaždé, když jsem na ulici potkala někoho, kdo mi ho připomínal, ozvalo se mi srdce, sténala jsem „Marku!" a musela jsem se opřít o zeď.
Nakonec mne Goraguinův odjezd přestal trápit. Nyní jsem věděla, že musím začít od začátku, ve všech směrech, že můj pobyt v New Yorku se ukázal jako neblahý a zbytečný, že nepřestávám dělat jednu chybu za druhou a že nakonec by bylo vlastně zcela postačilo, kdybych nechala věci běžet, kdy bych Goraguinovi poskytla to co chtěl, kdybych se před nim vysvlékala a kdybych ho laskala. Vše mohlo dopadnout jinak. Má duše se však takové vyhlídce vzpouzela, dosud mne nikdy nikdo nedokázal donutit ani násilím k něčemu, co jsem sama nechtěla, dokonce ani Mark. Pro všechno, co jsem v životě dělala, jsem se vždy rozhodla sama. To je to jediné bohatství, které mám, a na tom nejsem ochotna nic měnit.
Seznámila jsem se se Stevem Corléonem. V pětadvaceti již měl restauraci v Malé Itálii. Patřil k tomu druhu mužů, se kterými se můžete setkat v zamilovaných románech. Byl svůdný, elegantní, zbožňoval mne od prvního okamžiku, kdy

mne spatřil. Pečoval o mne tak, jako kdybych byla málo vyvinutého rozumu. Trávil své večery u mých kolen, mlčky a pln obdivu, nikdy jsem si nedovedla představit, že by mohlo existovat něco takového. Každou noc mi šeptal milióny slov lásky a když mne ukládal na mé velké lůžko, měla jsem dojem, že se chystá předčítat mši. Líbal mne po těle tak, jako by četl bibli svatou, bez vynechání jediné řádky. Hladil a laskal mne tak něžně, že se mi jednoho večera stalo, že jsem usnula. Číhal po každém mém zachvění a stále se bál, aby mi nějak neublížil, a vzal si mne teprve tehdy, když jsem byla na konci svých sil a sama jsem si jej zavedla do svého těla. Celá staletí to trvalo, než se odhodlal k tomu, aby do mne nechal vyvřít svou rozkoš a pak byl zkroušený tím, že již to nedokázal oddálit. Nepřipustil, abych se ho já dotýkala. Několikrát jsem mu chtěla rukou sevřít pohlaví, abych je laskala a líbala, protože jsem po tom fyzicky toužila, ale vždy se mi vyvlékl. Pokusila jsem se mu vysvětlit, že mám potřebu vzít do úst pohlaví muže, kterého miluji, že mi to působí velikou rozkoš, že je to pro mne logickým vyvrcholením. Že to, co mne pudí k mužovi a vede k tomu, abych si přivlastnila jeho pohlaví a vypila je, je pro mne rituál, který ve mně neprobouzí pocit hanby, nýbrž naopak uspokojení, že jsem do hrdla přijala jeho semeno. Nechápal mne, svraštil své krásné obočí, na krásném čele mu vyvstaly vrásky, zavíral své krásné oči jako Ježíš před Maří Magdalénou, přičemž si myslím, že Ježíš asi lépe rozuměl ženám, než Steve Corléone, kterého jsem šíleně celý týden milovala a který je dnes jediným mužem, o kterém mohu mluvit v minulém čase, v nezvratném a definitně ukončeném čase jako je smrt.
Jednoho dne jsem již nesnesla, že stále odmítá má ústa, že mne nechává tloustnout tím, jak mi každý večer nosí cannelloni, fetucchini, tortellini, macaroni carbonara, chianti, zuppa anglese. Stud a kila, to dohromady na mne bylo moc. Své italské dobrodružství jsem ukončila jednoho deštivého nedělního rána telefonicky. Steve mne zavolal, aby mi oznámil, že se pro mne zastaví v deset hodin, aby mne představil své „mamma mi amore". Studeně jsem mu odpověděla:
- Ne, Steve. lituji.
- Ne? A proč ne? Proč lituješ, čeho lituješ?
S krutou lhostejností jsem mu chladně řekla, že mám dost těch jeho makarónů, té jeho mamma, o které bez přestání mluví, jeho mnišského studu.
Zavěsil, aniž mi řekl na shledanou. Arrivederci. Volare.
V noci jsem se pak pomilovala s Kingovým přítelem, mužem s prošedivělými spánky, s brýlemi ze želvoviny, který mne zavedl do svého tajného doupěte nad Manhattanem, v posledním poschodí věže, zavěšeném na světlech. Příští noc jsem se vyspala s jiným. A další noc jsem zůstala sama doma, pila mléko a cpala do sebe burizony. Kolem půlnoci se mne zmocnilo šílenství, sestoupila jsem do černé ulice a pomalu jsem směřovala k hrozivým temnotám Centrálního parku. Věděla jsem, že v tmavých houštinách řádí smrt, že se z nich může vynořit duševně nemocný maniak a rozpárat mi jediným švihnutím nože břicho, ale šla jsem, zděšená a odhodlaná. V okamžiku, kdy jsem měla překročit hranice parku, uslyšela jsem zaskřípění brzd. Starý zelený kamión, celý pomačkaný a zrezivělý, se za mnou zastavil a nějaký muž v montérkách běžel ke mně. Byl vysoký, silný, pružně pohupoval rameny, byl plavovlasý, vlasy měl rozcuchané, obličej zarámovaný do krátkého plavého, téměř rezavého plnovousu. Oslnil mne jas jeho očí, očí modrých jako mám já. Usmál se na mne a mně se zdálo, že ten úsměv poznávám. Huhňavě se mne něco zeptal, nerozuměla jsem co mi říká a odpověděla jsem, aniž bych věděla proč, francouzsky:
- Já nevím.
Zasmál se, odkryl své blýskavé zuby, plácl se do stehna a řekl mi lámanou francouzštinou:
- Jste Francouzka, nevíte nebezpečí. Ne docela sama, tady v noci. Vrahové, nebezpečné.
Postavil se přede mne a naznačit, že mám nastoupit do jeho kamiónu. Jezdila jsem s ním a do rána jsem poznala New York, jeho pusté ulice s vykuchanými budovami skladišť, hřbitovy automobilů v Brooklynu, vyprávěl mi o svém městě, předváděl mi jeho tajnosti.
Nakonec jsem mu řekla na shledanou, trochu jsem mu zamávala a v duchu jsem si představovala, že jsem právě našla svého otce.
Jednoho dne, který se nijak nelišil od ostatních, jsem ve své dopisní schránce nalezla barevnou pohlednici „Vzpomínka z Paříže", růžovou obálku odeslanou z Lausanne a šek od General Artists. Na pohlednici byla jen dvě slova: „Kdy", pod tím neuměle nakreslené malé srdce a „Mark".
Mamka mi napsala tři dlouhé stránky popsané jejím úhledným šikmým písmem, které jsem kdysi v pensionu jen s obtížemi luštila. Vyprávěla mi o Lausanne, o svém pomalu probíhajícím životě provoněném pastou na parkety a heřmánkem, o štěstí, tak jak ho viděla ze Švýcarska a já jsem se nemohla ubránit, abych si nepřipomněla její hnědé, buclaté tělo, které vzbuzovalo vášeň v tolika náročných mužích a které nyní nabízela tomu nechutnému zrzounovi. Dopis zakončila dojemnými radami. Na tu vzdálenost, která nás dělila, jsem viděla, jak pomalu stárne, jako když jdou dvě osoby po stejném chodníku, ale jedna z nich postupuje rychleji než druhá. Nakonec ta, která jde napřed, zahne za roh ulice a už ji neuvidíme.
Margopierra mne zavolala jednou pozdě odpoledne:
- Kuku! To jsem já. V Paříži je krásně a já jsem myslela na tebe. Její otázky a smích vířily jako motýli.
- Joy, má lásko, setkala jsem se s mužem svého života! Odváží si mne na Bahamy.
- Na Ba-ha-my?
Mluvila o době, kdy jsem s mamkou bydlela v Meudonu ve starém domě se špičatou střechou pokrytou břidlicí. O růžích v zahradě, o svačinách na terase vyhřáté sluncem, o čtverečkovém ubruse a o koláči s jahodami, to vše bolí, když je člověk zavěšen v devatenáctém poschodí nad Manhattanem. Dvakrát jsem popotáhla nosem a v jejím hlase se ozvala starost:
- Co se děje, Joy? Něco ti je?
Odpověděla jsem.
- Tady je vše v pořádku, jde to dobře, až na to, že se Goraguine vrátil do Paříže a já zmírám samotou. Už nemohu dál.

- Joy, mám tam v New Yorku skvělého přítele, který tě přivede na jiné myšlenky. Hned ho zavolám...
- Ach, ano, odpověděla jsem s povzdechem. Navzájem jsme si po telefonu vyměnily polibky a já jsem jí dvakrát připomněla:
- Spoléhám se na tebe! Slyšíš, má Pierro?
Jako zvíře v kleci jsem pochodovala po bytě a hledala, čím bych se zaměstnala. Spočítala jsem své drobné, devětadvacet dolarů. Americký zvonek telefonu se znovu rozdrnčel. Slyšela jsem hlas přicházející z podzemí, současně mírný a tvrdý.
- Dobrý večer. Jsem Margopieřin přítel. Jste dnes večer volná?
Byla jsem zmatena a jako ve snu jsem odpověděla: ano.
- Ve dvacet nula nula budu dole před vaším domem. Oblečte se. A buďte přesná.
Hodinu jsem si lámala hlavu nad tím, co mám dělat. Chtěla jsem mluvit s Margopierrou, ale ta již nebyla doma. Natáhla jsem se do vany, hodinu jsem se tam šplouchala a představovala si, komu asi patří zneklidňující hlas. Natáhla jsem si tuniku tak rozstřiženou a černé kalhoty tak přiléhavé, že jsem byla víc než nahá. Podařil se mi božský mejkap ve stylu bláznivých let Hollywoodu a posadila jsem se. Čekala jsem na osudovou hodinu, nervózně kouřila jednu cigaretu za druhou a pak jsem sjela dolů výtahem přesně ve dvacet, v okamžiku, kdy se před dveřmi budovy zastavil nablýskaný Rolls. Zůstala jsem stát na vstupních schodech, náhlý potměšilý závan větru se mi pokoušel zvednout tuniku, zatočila jsem kabelkou, abych vypadala nonšalantně, zatímco on, za volantem Rollsu, se nijak neprojevoval. Viděla jsem jenom temnou nehybnou siluetu jako v černobílém filmu. Bylo to vzrušující. Toto stoické, vyzývavé čekání trvalo celé století, potom můj maltézský rytíř otevřel dvířka. Přikročila jsem k Rollsu a naklonila se, abych ho uviděla. Pomyslela jsem si přitom, že musím vypadat jako kurva, která se zavěšuje na zákazníka.
„Nastupte". Opíral se o sklo dvířek s nedbalou elegancí někoho, koho nemůže nic překvapit. Vklouzla jsem do vozu, kde mne zaplavila směs vybraných vůní, drsná vůně vydělané kůže potahů, oblaka dýmu z jemných cigaret, vůně santalové esence. Temný a stále mlčící profil si pozorně prohlížel mou siluetu, dlouhé štíhlé prsty instinktivně svíraly volant. Srdce mi silně bušilo. Zdálo se mi, že jsem zahlédla pokývnutí hlavou. Pak zařadil rychlost a Rolls tiše vklouzl na vozovku tak, jako vyplouvá loď do noci. Usmál se a jeho zuby se ve stínu zaleskly.
- Krása je příslibem štěstí.
Vykulila jsem oči. Byl to naprosto neočekávaný úvod rozhovoru, nikdy jsem takový nezažila.
- Měl vás znát Shakespeare, Joy.
Nepřišla jsem na nic, co bych na to mohla odpovědět a on několikrát pomalu a s různou intonací opakoval:
- Joy... Joy... Joy...
Když zatáčel na Pátou avenue, vynořil se ze stínu a já jsem ho konečně uviděla. Jemně řídil vůz, aniž mi dále věnoval sebemenší pozornost. Dívala jsem se na něj vážně a v tom tichém pozorování jsem nacházela určitou úlevu. Cekala jsem, že mi bude klást otázky on a neodvažovala jsem se proto sama přerušit ticho. Plně se však soustředil na řízení vozu, který proplouval ulicemi. Položila jsem si hlavu na kožené opěradlo a uklidnila jsem se. Nohy jsem si pohodlně natáhla, věřila jsem, že se i dál bude chovat rezervovaně. Zavřela jsem oči a přála jsem si, aby to dělal jako ostatní, aby na mne mluvil, aby se mne dotýkal. Stále však mlčel a neprojevoval o mne zájem. Každou minutou se to mlčení stávalo tíživější, přitom mne to ticho k němu stále více přitahovalo. Zastavil těsně vedle červené pocákané ohrady a vypnul motor. Obrátila jsem k němu hlavu a on se konečně na mne zpříma podíval. Jeho oči mnou pronikaly jako laser.
- Mé jméno je Bruce. Musíte zapomenout na to, co vás trápí. Já vím všechno, nemusíte mi nic říkat. Pojďte se mnou a mlčte, ať se bude dít cokoliv. Musíte mne poslouchat, zapamatujte si to dobře...
Kráčel přede mnou až ke dveřím temné budovy. Přešli jsme přes nějaký dvůr, pak zazvonil u kovových vrat. Šla jsem za ním a třásla jsem se, nepochybně chladem. Vstoupila jsem do jakéhosi hangáru, osvětleného pochodněmi. Zdálo se, že v tom plápolavém světle se vlní závěsy, pověšené na železných traverzách. Šarlatově červený kovral pokrýval cementové dlaždice. Symetricky rozestavěné nízké lakované stolky byly pokryty kyticemi černých květů. V temných koutech stála vycpaná zvířata, panteřice se zvednutou tlapou, lvice s otevřenou tlamou a další, která jsem si neměla čas prohlédnout. Zachvátila mne náhlá úzkost a zakolísala jsem na svých vysokých podpatcích. Bruce se ohlédl a tvrdě se na mne podíval, jako by vycítil můj strach. Zvedl závěs a strčil mne do salónu, nad kterým se vznášela černá nebesa. Hovořilo tam potichu asi dvacet lidí, muži oblečeni do tmavého, ženy v dlouhých róbách. Cinkání sklenic, ve kterých se v těžkých likérech rozpouštěly kostky ledu, šustot hedvábí, potlačované vzdechy. Bruce mne vedl pevně za ruku k velké černošce, která pokrčila obočí, když mne spatřila. Počaly se mi chvět rty, měla jsem strach, obrátila jsem se, ale Bruce již zmizel. Černá kreatúra mne uchopila za ruku a věnovala mi úsměv, který mne měl uklidnit. Její vlažná dlaň mi svírala ruku a rty zjemněly.
- Černý salón a červený salón. Bruce CHCE, abyste poznala oba. Začnete červeným salónem.
Přistoupila ke stolu s nápoji a podala mi pohár šampaňského.
- Vypijte to.
Pila jsem ledový nápoj a snažila jsem se, aby nebylo vidět, jak se mi třesou ruce. Potom jsem na znamení hostitelky vykročila do katakomb, které vedly do salónu vytapetovaného purpurovým sametem. Rozptýlené světlo se jen tlumeně odráželo od zlacených rámů zrcadel. Tři ženy seděly v krvavě zbarvených křeslech. Jako první jsem uviděla mladou Vietnamku s přílbou hladkých lesklých vlasů. Na její ambrové pokožce se odrážely fialové stíny s lesknoucím se nádechem potu. Opírala nahé tělo o opěradlo křesla a její melancholický pohled dodával fascinující účinnost úsměvu, odhalujícímu perly bílých zubů. Vedle ní byla vysoká blondýna s platinovými vlasy, spadajícími jí až na ramena posetá pihami, na objemné a jako nafouklé prsy, které se natřásaly pod příliš těsnou košilkou, napjatou až k průhlednosti. Spodek těla měla obnažený a nabízela tak nezakrytý pohled na houští dlouhých rezavých chlupů, jejichž kučery jí sahaly až na stehna. O kousek dál se pak skrývala třetí žena s kaštanovými vlasy, s rukou na čele, oči zakryté za

velkými brýlemi.
Nerozhodně jsem se zastavila a hledala jsem svou hostitelku Přemýšlela jsem, kam a proč zmizel Bruce a snažila jsem se přijít na příčinu jeho nepřítomnosti. Světla pomalu klesala od stropu a odhalila ve stěně tři výklenky orámované zlatem, které byly uvnitř osvětleny oslňující namodralou září.
Všechny tři výklenky měly stejné rozměry, byly velké jako veliká rozevřená kniha. Náhle počalo pršet a já jsem se instinktivně otřásla. Brzo jsem si však uvědomila, že sice déšť slyším, ale že na mne nedopadá ani kapka. Šumění dešťových kapek sílilo, až mne zcela ohlušovalo, ale pak se zmírnilo. Sice se dopad kapek stával zřetelnějším, ostřejším, ale současně jako by se déšť vzdaloval. Ty zvuky mi naháněly husí kůži, po těle se mi naježily chloupky, jako kdyby mne smočila studená přeháňka. V tom okamžiku se na dně výklenků pohnuly stíny a objevily se tam tři předměty, které jsem hned nebyla sto rozeznat. Moje krátkozrakost mne přiměla k tomu, abych se přiblížila a prohlédla si výklenky zblízka. V každém z nich se objevilo mužské pohlaví, které se před mýma očima mírně pohupovalo. Břicha vypnutá kupředu se vlnila a chlupatá rouna se leskla v ostrém světle reflektorů. Představila jsem si ty tři muže skryté za výklenky a v očekávání toho, co bude následovat, jsem se až otřásla. Údy trčící kupředu jako tykadla mne zcela fascinovaly.
První povstala Vietnamka a přiblížila se ke střednímu výklenku. Poklekla a já jsem si povšimla, že před každým výklenkem leží tlustý polštář. Opatrně vztáhla ruku a uchopila dlouhý hnědý úd, který se před ní vypínal. Hluk deště znovu zesílil a vše přehlušoval. Mladá Asiatka sevřela úd v ruce a počala jím vášnivě kroutit, ohrnovala lesknoucí se kůži, kryjící jeho vrchol, až zcela obnažila širokou hlavu nalévající se krví. V několika sekundách dosáhl takto stisknutý úd pozoruhodného objemu, v napjaté pokožce na jeho povrchu naběhly uzlovité žíly a kmitající se pohlaví se změnilo v hada připraveného kousnout. Cítila jsem, jak se mne zmocňuje mimořádné vzrušení. Na spáncích mi vyrazil studený pot, břichem mi protékala horká vlna. Mladá Vietnamka se smutnýma očima vztyčila ten dlouhý vypjatý úd a zašpičatělým jazykem jej počala olizovat. S překvapením jsem zaslechla hlasité zasténání, které v sobě nedokázala potlačit blondýna, sedící za mými zády. Zvedla se a zamířila k prvnímu výklenku, kde se nabízel další vztyčený úd. Svezla se na polštář a pohltila se spokojeným zamručením nabízející se pohlaví. Polykala jako hladová a horlivě přitom zmítala hlavou. Břicho skrytého muže vypjalo kupředu, aby úd dosáhl až na dno jejího hrdla.
Třetí výklenek byl obsazen pohlavím stejně červeným, jako byl samet na stěnách, pohybující se v jemném vánku. Přiblížila jsem se, cítila jsem, že se jej musím dotknout, aby ožilo mezi mými prsty, a že jej musím vsáknout do svých vyschlých úst, aby mi je zavlažilo. Nedokázala jsem odolat tomuto volání. Neexistovalo nic, než tyto ohnivé roubíky, které bylo třeba usmířit, uspokojit, protože se hudba deště stávala uhrančivou, protože nás obklopovala noc a oddělovala nás od zbývajícího světa, protože jsem na tento anonymní úd dostala nepřekonatelnou chuť. Má ústa chtěla přilehnout těsně na tuhou masu. Lačnila jsem po zuřivém vybití, abych je mohla vypít do poslední kapičky. Klekla jsem si, uchopila pohlaví, které bylo cítit pižmem a kadidlem, upnula jsem se na ně. Chvělo se, klouzalo mi v ruce a jeho jemnost mne zcela uchvacovala. Zavřela jsem oči a vsunula jsem si je mezi rty, posedlá touhou ukojit je dříve, než se ukojí ostatní, chtěla jsem, aby jako první zemřelo pod laskáním mého jazyka. Vsakovala jsem je ze všech sil a objevila jsem v sobě k tomu sílu, o které jsem dříve sama nevěděla.
Vietnamka zatřásla hlavou a rozdělila tak své vlasy, na víčkách se jí perlily slzy. A pak se prudce stáhla, aby pohlaví, které narostlo do monstrózního objemu, vyskočilo do namodralého světla. Její jazyk přilnul zespodu na zmítající se šíp, který jí na vlasy vystřelil lesklé perly, postříkal roztavenou slonovinou tupý nosík, dlouhé zahnuté řasy a poskvrnil dlouhými cákanci šafránová prsa. Aby uhasila svou žízeň, pomalu hltala našpulenými rty stále ještě tryskající proud semene.
Urychlila jsem své laskání a zaryla nehty do nalité masy, která se pod tím dotekem otřásala. Prudká bystřina mi zaplavila ústa, stékala mi ze rtů a jako nevyčerpatelný pramen mi skapávala na bradu, jako kyselina mi dopadala na srdce. Mé hrdlo tuto záplavu dychtivě přijímalo a nechalo ji protékat do hloubi mého těla. Vypila jsem to husté semeno až do konce a tak jsem dospěla až na dno propasti. Déšť náhle ustal.
Jakési ruce mne jemně uchopily a nesly kolem stínů a světel. Byla jsem pokořena, ne tím, že jsem se podrobila zdejšímu ritu, ale tím, že jsem tak podlehla své touze.
Záhadná černoška mi nabídla studenou sklenici a věnovala mi úsměv, zdálo se mi, že za tím úsměvem se skrývá jak pobavení, tak překvapení. Pečlivě a jemně mne vysvlékla, tuniku mi položila na křeslo. Náhlý závan chladnějšího vzduchu mi podráždil prsa a já jsem instinktivně sevřela své mokré pohlaví mezi stehna.
- A teď pojďte do černého salónu.
Pokývla hlavou, jako by mi chtěla říci: „Je to třeba, rozhodl tak Bruce". Přehodila přes mne černý závoj se stříbrnými výšivkami a odvedla mne do dlouhého sálu, osvětleného jedovatou fialovou září. V salónu byly pohovky potažené černou kůží, přibitou stříbrnými hřebíčky. Konec pohovek se ztrácel v temném výklenku tak, že ten, kdo se na ně položil, měl horní část těla v tomto černém salóně, zatímco pás a nohy byly ponořeny do tajemného stínu. Tušila jsem již, jaké kouzlo bude asi náplní této části ritu a že jeho uskutečnění bude znamenat brutální vyléčení onoho rozmarného píchání a svědění, které trápilo mé lůno. Nabídnu své pohlaví neznámým ústům, skrytým ve stínu. Žena zasvěcovaná do tohoto mystéria se tak stane obětí, na které kat předvede své mučivé umění a spravedlnosti se dostane zadost.
Položila jsem se na mučící pohovku a zasunula jsem spodek svého břicha do fosforeskujícího stínu. Hlavu jsem zvrátila nazad, napjatá očekáváním, že nyní budu muset čelit těm fantastickým hrůzám, které mne vzrušovaly již jako dospívající dívku, když jsem si ráno po horečnaté noci představovala, jak mi jakási ústa pod vyhrnutou sukní pustoší mou mokvající ránu, jak lesknoucí se jazyk přiléhá na krví naběhlý knoflíček jako líná zmije, zakusující se do šťavnaté dužiny trhající se a pukající pod přílivem rozkoše.
Malá Vietnamka vklouzla za mne. Položila svou tvář na moji, v obrácené geometrii, masitým jazykem mi olizovala rty, nozdry a v jejích slinách jsem nalézala příchuť té záplavy rozkoše, kterou před chvílí vypila. Rukou jsem jí hnětla těžký

prs, hrála si s dlouhou bradavkou, hladila její vyčnívající žebra malého hladového zvířátka, přejela po jemném boku a dosáhla až na drsné krajkoví, kterým byly olemovány pysky jejího pohlaví, hořkého a olejnatého jako masožravý květ, pobouřený mým dotekem. Ponořila jsem nehty do mokvajících sliznic a zasekla prst jako háček do hedvábného vnitřku. Malá Vietnamka s ústy zkřivenými rozkoší se rozevírala mé ruce a tlumila vášnivé výkřiky. Se semknutými víčky se zlomila vedví a břicho jí bušilo jako srdce.
Náhle mnou projela elektrická jiskra, vytrhla mne z něžných lichotek Asiatky, která mi olizovala tváře. Na mé pohlaví zaútočil pružný, ohebný a násilný orgán, rozdrtil mi klitoris a nesmlouvavě mne rozevřel. Jako kmitající se lehkovážný motýl, jako kroutící se had do mne vstupoval jazyk. Otřásala jsem se jako pod ranami bičíku, hryzala jsem si zápěstí, abych svým sténáním a výkřiky nenarušila nepřirozené ticho. Zrak jsem upírala na černé perly, blýskající se na samete závěsu a zdálo se mi, že to jsou slzy mé vlastní rozkoše. Ukojení zavířilo kolem vzrušením naběhlých hřebínků mé štěrbiny a pak roztříštilo mé lůno. Explodovala jsem do úst, která mne nenasytně vypíjela.
V elektrizovaném stínu černého salónu mi z očí tekly slzy, mladičká Vietnamka si položila hlavu na mé stále se ještě svíjející břicho, oči jí zářily jako hvězdy a já jsem si připomněla její zadušený výkřik, ta ústa rozevřená rozkoší, na která nikdy nebudu moci zapomenout. Plakala jsem nad tím, že jsem překročila meze svých tužeb. Co mi nyní ještě zůstane, po čem ještě mohu toužit, když jsem již došla na konec . a možná ještě mnohem dále?
Své ukojení jsem nemohla ospravedlnit ani láskou, ani něžností, vášní a dokonce ani touhou. Byla jsem do něj zmanipulována zevnitř, má nervová vlákna byla nabuzena k nejvyšší citlivosti a závratná křeč, která mnou proběhla, mi ukázala jak daleké horizonty, o kterých jsem neměla dosud tušení, tak i obtíže, které mohu očekávat v budoucnosti, kdybych se jich snažila dosáhnout.
Kdo by se vůbec mohl zajímat o nepříjemnosti a zklamání ubohé osamocené dívky v nepřátelském a příliš komplikovaném městě? Kdo by také mohl pochopit mou touhu dojít až na konec této zpovědi, kterou jsem tak přetěžce sepsala? Když i dnes pociťuji tak skličující tíseň, přestože vše to mám již daleko za sebou? Dovedu si představit ty rozsudky bez možnosti odvolání, ty kritiky bez stopy shovívavosti. Tentokrát se odhaluji do nahá, jako exhibicionistka se ještě více předvádím svými slovy, než svým tělem. Předem beru v úvahu netečnost a nedostatek zájmu. Věřím však, že mezi těmi, kdo budou číst tuto knihu, se v ní mnohé poznají, protože moje historie se všemi svými banalitami, prostopášnostmi, hanebnostmi, naivitou, to je historka lásky, jakou mnoho z nich prožilo, těch lásek, se kterými se nikdo nikomu nesvěřuje, které člověk v sobě až do konce ukrývá s hořkostí nezdaru. Tím hůř pro měšťáky, kteří mne budou pomlouvat měšťácky, pro ty potvory, které mne budou odsuzovat. Mne zajímají ty druhé, ty, které mají srdce stejně velká jako já, ty ubohé, které si nemohou s nikým promluvit, protože je nikdo nechce poslouchat, nikdo si na to nenajde čas, nikdo se o nic nezajímá. Amen.
Můj kontrakt s General Artists se blížil ke konci. King mi slíbil, že mi pomůže, budu-li cokoliv potřebovat, ale nenavrhl mi nové angažmá. Otcovsky se na mne usmál:
- Joy, být lépe, když vrátit do Francie.
Přikývla jsem a pěšky jsem šla po Park Avenue, až jsem oklikou došla ke svému bytu, kde jsem se zavřela. Šetřila jsem peníze a když mne nikdo nepozval na večeři, koupila jsem si hamburger a zůstala u televizoru, až jsem usnula. Cucala jsem si palec a nos jsem otírala o roh angorské přikrývky, která byla tak jemná jako pulovr mé matky a podobně voněla.
S Brucem jsem se viděla několik dnů po našem prvním setkání. Zavedl mne na večeři k Palmemu na Druhé avenue. Zhltala jsem tam obrovského humra a opila se kalifornským šampaňským. Byla jsem šťastná a uvolněná, někdo se o mne staral a projevoval mi pozornost, byl ke mně galantní a dvorný. Potom mne vzal za ruku, otevřel mi dvířka Rollsu, viděla jsem ho, jak obchází vůz, kučeravé vlasy rozcuchané větrem, starostlivou vrásku na čele. Měla jsem na něj chuť, tak jak tam stál na špinavé newyorské ulici. Když se pak posadil vedle mne, položila jsem si hlavu na jeho rameno a zašeptala „Bruce". Rolls se kymácel po rozbitém dláždění uprostřed oblaků páry tryskající z mokré vozovky. Bruce se na mne podíval a řekl:
- Ano, chápu, Joy, já také.
Jeli jsme do Reginy, kde byl pro nás rezervovaný stůl a Dom Pérignon jako pozornost vedoucího, těžké ovzduší znásobené pohledem na velmi mladé dívky v náručí příliš starých pánů, kteří se sem přišli rozptýlit a ani jim moc nevadilo, že se nebavili.
- Bruce, půjdeme, jsem moc smutná. Vážně se na mne podíval.
- Zavolám vám taxi.
Cítila jsem se do hloubi duše ponížená a zvedla jsem se právě v okamžiku, kdy nějaký pár procházel kolem nás, ozářený paprsky mdlého světla. Velmi krásná dívka v bordó tunice kučeravé vlasy jí spadaly až na ramena, s úsměvem kouzelnice. Byla to Joelle.
Myslela jsem, že dostanu infarkt, jako by mi do hrudi zarazili železnou tyč, bolest v paži, protože jsem se lekla, že uvidím Marka. Muž, který Joellu doprovázel, však byl blondýn a měl bifokální brýle. Bruce zachytil můj vyděšený pohled a nahnul se ke mně:
- Něco nehraje? zeptal se znepokojeně.
- Nic, nic, Bruce. Jenom vzpomínky. Podíval se na Joellu a potom mi naplnil pohár vínem. Postupovala pomalu, hledali volný stůl a náhle mne spatřila. Okouzlující úsměv., - To je ale fantastické! Joy, jaké štěstí!...
Mám ráda její úsměv, nikdy se mi jej nepodaří napodobit, ani kdybych k ní chodila do učení. Mám ráda její oči. Miluji tuto dívku, která byla příčinou mého neštěstí. Potom jsme spolu hovořili, po celé století, strkaly jsme se nad nudícími se pány, kteří chytali naše slova. Chtěla jsem představit Bruceho, ale zjistila jsem, že mezitím odešel. Šly jsme se posadit ke stolku, který Bruce uvolnil. Vysvětlila mi, že je v New Yorku na čtrnáctidenní pracovní cestě. Naznačila mi výmluvným gestem, že ji otravuje ten nafoukaný gentleman, který ji doprovází. Posadil se k našemu stolku a věnoval mi velmi chladné pokývnutí hlavou, které mělo znamenat „Dobrý večer". Bavily jsme se hezkou chvíli, aniž se nám podařilo

rozehnat nějak jeho nezájem. Zdálo se, že se ta strašná osoba nekonečně nudí.
- Je to majitel mého časopisu ve Spojených státech, svěřila mi Joelle šeptem a zakoulela utrápeně očima. Nevím, jak se ho mám zbavit.
Náš rozhovor se protáhl na celé hodiny, až se to individuum neubránilo zívání. Joelle mu poklepala na ruku, jako by jej chtěla probudit, a řekla:
- Je mi to opravdu líto, že tady mluvíme o věcech, které vás nezajímají... Jste unavený? Uvidíme se zítra?
Osobnost se velice důstojně zvedla. Líbání rukou, dobrou noc v poledne v kanceláři... a ponořil se do temnot, doprovázen dvěma servilními číšníky. Bláznivý smích dívek. Vyprázdnily jsme láhev šampaňského na oslavu našeho osvobození.
Dívala jsem se, jak se směje a baví a srdce se mi dělilo mezi nenávist a něhu. Již jsem věděla vše o jejím životě, milovala cestování a svou sestru, dvojče, kterou nikdy nevídala a která se určitě jednoho dne dobře vdá, chudák! Potřebuje to. Joelle zbožňuje venkov, kam se však nyní jen velmi zřídka dostane, a všeobecně muže, ovšem jenom když v ní vzbudí dobrý dojem. Již jsem se déle nedokázala udržet.
- A Mark?
Její radostná nálada zhasla. Svěsila hlavu, oči sklopila na dno poháru.
- O tom mi nemluv. Telefonuje mi třikrát denně, to je hrozné, když cítíš, že jsi milována příliš mnoho...
Neuvědomovala si, že se mne stahuje kůži zaživa a že musím vynakládat heroické úsilí, abych v sobě zadržela záplavu hořkých slz.
- Je to podivné, ale já mám o lásce jinou představu než on. Mám na něj čas od času chuť, ale když ho vidím moc často, pak ho nesnáším. Je příliš laskavý, dělá vše, co si je možno představit, jen aby mi udělal radost, ale právě to já nesnáším. Pak od něj na několik dnů uteču, je z toho drama, je přemrštěně žárlivý. Víš, Joy, potkala jsem jiného muže, přitahuje mne, vlastně ani sama nevím proč. Podle všeho se za něj provdám, manželství je konec, nemám ráda vášně a s ním nebudu nic riskovat...
- A s Markem již se nebudeš vídat? zeptala jsem se.
- Čas od času, abych... Já si nepotrpím na věrnost. Když mi bylo osmnáct, prožila jsem velkou lásku. Jmenoval se Didier. Musím se stydět, když si na to vzpomenu, ale ráno, když odešel do práce, jsem zavolala jiného muže, aby mi to přišel udělat do ještě teplého lůžka. Přesto však jsem Didiera bláznivě milovala...
- Ale Mark a ty, v této oblasti, ptala jsem se pokrytecky, vám to přece jde docela dobře?
Podívala se na mne s rozpaky:
- Jde nám to velmi dobře, ale on mne miluje přespříliš, chápeš? Udělá mi to dobře, ale příliš ČISTĚ. S jiným je to odlišné. To již nestojím na piedestalu, jsem pro něj jen děvka stejná jako ostatní, jedná se mnou nepěkně, je to pitomé, ale právě to mne vzrušuje...
Je to nekonečný monolog, který se protahuje hluboko do noci, já tomu nerozumím, vše se mi míchá v hlavě, tato děvka, kterou miluje Mark a která jeho nemiluje, ale zato ji miluji já, a proč bych to neřekla, právě tak jako Mark. Dívám se na ni, jak mluví o svém mládí, o Alžírsku, o bombách, o penziónu v Savojsku, o rodině, kterou vlastně nikdy opravdu nepoznala, o všech těch banálnostech, o všech těch pohlednicích. Její rty se chvějí, třesou se jí i prsty, když si zapaluje cigaretu. Zadívala se na mne. Její oči, které se v tom temnu lesknou, mne stále vzrušují.
- Joy, nenechávej mne dnes večer samotnou. Vezmeš mne spát k tobě?
Nadskočila jsem.
- Jistě. Pojď, jdeme.
Vzala jsem ji za ruku a vyšly jsme na Park Avenue do vichřice, přitlačené jedna k druhé. Šly jsme po 59. ulici, potom po Páté avenue, která vede podél Centrálního parku. Zavěsila jsem se do ní, ona mi vyprávěla o své matce, se kterou se nikdy nestýkala, tak vážnými a něžnými slovy, že jsem ji málem políbila, jen tak, hned, před mrakodrapem General Motors, před prostitutkami, které se věšely na turisty. Jsem již zkrátka taková. Když někoho miluji, musím mu to dát najevo. Tím hůř pro Marka. Joelle existuje, miluji ji a jde ke mně.
Když uviděla můj byt, vykřikla obdivem:
- To je ale nádhera! Miluji kovral. A tohle, to jsi udělala ty sama?
Napájela svou existencí věci i klid. Jakmile někam nebo do někoho vstoupila, již nikdy nevyšla. Zeptala se mne, kde je její pokoj. Rozesmála jsem se:
- Ale já mám jen jediný pokoj, a také jenom jediné lůžko! Pobaveně se na mne zadívala a věnovala mi uštěpačný úsměv:
- Ale? Taky dobře.
Šla a zavřela se do koupelny. Zhroutila jsem se do svého křesla, srdce plné vychladlého popelu, smutná jako v den, kdy mne mamka poslala do prázdninové kolonie. Dveře koupelny se otevřely a Joelle se objevila, nahá a vzrušující. Byla krásná, ztepilá, se znamínky krásy po celém těle. Zcela potichu se mne zeptala, zda si může lehnout. Bez odpovědi jsme pohlížela na její dlouhé bledé nohy, na houští jejího klína, které ve srovnání s mým bylo velice tmavé, na prsa jako jablka se vzrušenými vystouplými bradavkami a přikývla jsem.
- Ano, ano. Jistě.
Odešla jsem do koupelny a připravila jsem se tak, jako bych měla jít k mužovi. Prohlížela jsem se v zrcadle s otázkou, zda jsem se snad nezbláznila. Ještě nikdy jsem se dosud nemilovala s ženou, ne snad, že by to ve mně vzbuzovalo nechuť, ale dosud jsem nikdy nepocítila tu potřebu. A pak, nikdy se mi k tomu taky ani nenaskytla příležitost. Uvědomovala jsem si, že se mezi mnou a Joellou odehraje něco vážného, měla jsem strach, že mne nepřijme, že mne zapudí. Necítila jsem se dobře. Poprvé jsem hrála opačnou úlohu, roli soupeře, roli protivníka, roli muže, a pochopila jsem konečně, co pociťují muži první večer s novou dívkou, která si vedle nich lehne. Navoněla jsem se parfémem

Jungle Gardenia a vyšla jsem statečně s vypjatými ňadry a se svým nejkrásnějším úsměvem na rtech. Zhasla jsem všechna světla, blížila jsem se k temnému lůžku s prazvláštním pocitem, že jsem se stala Markem, ano, tak to bylo, a že ji budu milovat tak jako to dělá on. Schoulila se do koutku lůžka, do mého koutku, v kterém pláču nebo se sama laskám, až docela na druhé straně, co možná nejdále ode mne.
Po chvíli otočila hlavu a pohlédla v té polotmě na mé tělo, které se jako světlá skvrna rýsovalo na temném závěsu.
- Víš, že jsi krásná?
Zabalila jsem se do studeného prostěradla a lehla jsem si pomalu, abych ji nevystrašila. Tisíc let jsem tak ležela a neodvážila jsem se ani pohnout, skoro jsem ani nedýchala, můj život jako by se po dobu toho vyčkávání zastavil. Znovu trochu pozvedla hlavu a podívala se na mne. Její úsměv byl již uvolněnější. Z druhého konce lůžka jsem slyšela, jak jí buší srdce. V pokoji bylo modravé přítmí, její tělo se ztrácelo v temnotě, ale s velkým úsilím se mi podařilo rozeznat její oči, které se nořily do mých. Byly to oči jako hvězdy, nebyla jsem si jista, zda to nejsou slzy, které v nich září. Byla bych si tolik přála, aby plakala se mnou, abychom plakaly spolu. S povzdechem jsem se k ní otočila a natáhla jsem paži tak, že se jí má ruka položila na bok. Otřásla se, ale nehýbala se. Kousala jsem si rty. Měla velmi jemnou a velmi teplou pokožku, trochu navlhlou. Pomalu jsem roztáhla prsty a zavadila nehty o břicho, které se pod tím dotekem sevřelo. Ruku jsem sunula dolů, sledovala jsem křivku boku, dosáhla až na stehno a nalezla útočiště v přehybu skrčeného kolena. Potom jsem sunula ruku po vnitřní straně vypjatého stehna opět vzhůru a čím výše ruka stoupala, tím teplejší byla pokožka, až jsem se náhle zastavila na okraji žhnoucích pysků. Cítila jsem, jak se její tělo vzepřelo. Vyhnula jsem se proto doteku jejího pohlaví a přejela na sportovní břicho. Laskání jsem rozšířila i na ňadra. Joelle zašeptala: „Joy!", já jsem však nic neodpověděla, jenom jsem se nadzvedla a políbila ji. Jazykem jsem jí pronikla mezi sevřené rty a políbila jsem ji tak vášnivě, jako jsem za celý život nepolíbila žádného muže. Poprvé jsem cítila, že má pro mne polibek smysl, že je to více než pouhý návyk. Ústa jí voněla jako sluncem rozpálené pole, současně horké i svěží; brala jsem si ji jako muž, byla jsem muž, sevřela jsem jí ramena, ústy jsem jí drtila tváře, uši, líbala jsem ji jemně na víčka, na nos. Tak taková je láska, když se dostaneme na druhou stranu nepřekonatelné bariéry, za zeď, jejíž jedna strana je vždy žhavá. Sténala, když jsem ústy spočinula na jejích prsou s bradavkami tuhými vzrušením, mučila jsem je tak, jak to sama mám ráda, když mi to někdo dělá, hladila jsem jí stehna a ona vyrážela výkřiky, které jen ještě více vydráždily mou vášeň. Rty jsem jí přiložila k pohlaví, které bylo skrýší plnou vzácného koření a jemné vůně; zahryzla se do své pěsti, aby zdusila sténání. Semknutými rty jsem projížděla mezi jejími pootevřenými pysky, jazykem jsem přilnula k perle, která bobtnala a tuhla, sála a hnětla jsem ji, až mi odstrčila hlavu, ale já jsem zabořila svá ústa tak daleko do zmítajícího se kožíšku, jak to jen šlo. Se rty zcela mokrými jsem pak zvedla hlavu a řekla jsem jí:
- Víš, že je to poprvé? Odpověděla mi:
- U mne také je to poprvé.
Olizovala jsem ji jako štěně, umíněně, cítila jsem, jak mi do krku zarývá nehty, celá se třásla a její rozkoš mi vyřinula na jazyk jako šlehnutí bičem. Krátce a přerývaně dýchala s očima zastřenýma mlhou a šťáva z ní proudila jako ze vzácného ovoce. Převalila jsem se nazad, rozevřená až k bolesti, nepřála jsem si však, aby se mne dotýkala. Chtěla jsem se jí zmocňovat, být v ní, řídit její rozkoš pohyby mého lůna. Cítila jsem, jak po mně tápe její ruka a ještě více jsem roztáhla stehna. Rozevřela mi pohlaví a vnořila do mne své prsty. Její nehty mne škrábaly, dlouze a nemilosrdně, se zkříženými pažemi jsem vykřičela svou rozkoš a bolest, překvapena intenzitou toho požitku. V myšlenkách jsem viděla naše těla napuštěná opojně vonícím olejem, naše propletené nohy, naše ňadra drtící se navzájem, mokré vlasy, spletené do pramínků. Mé pohlaví se sevřelo kolem její ruky, zmítání mého těla dosáhlo závratné kadence. Konečně jsem se opět uklidnila, v němém tichu, ve zmíravém sípání, s fosforeskujícími záblesky v modravé noci. Moje duše mne opouštěla. Teprve po tisíci letech jsem se dokázala zvednout, abych uhasila žízeň. Joelle se nehýbala. Dala jsem jí napít, hlavu jsem jí pozvedla, jako kdyby byla raněná a dbala jsem, aby její naběhlé vyschlé rty nepřišly ani o kapičku vzácné tekutiny. Lehla jsem si k ní, ona položila hlavu na mé stehno a hovořila s mým pohlavím, potichounku tak, že jsem nerozuměla slovům pronášeným šeptem. Dlouho mne objímala a pokrývala polibky mé zmučené lůno. Přimknula jsem se k ní.
- Nebudeme si říkat žádné hlouposti, že? Musíme to přijmout tak, jak jsme to udělaly.
Položila mi na rty prst, aby mne přerušila.
- Joy, já bych chtěla ještě.
Zaútočila jsem na její tělo, zprvu jemně, ale pak zcela násilnicky. Její ústa se mne zmocňovala pomalu, pod tím nekonečným laskáním jsem se rozplývala jako dítě, zapomínala jsem na svůj strach, ona pro mne byla Markem, protože mne milovala.
Nevím, jak dlouho to trvalo, den však již zatlačil stíny noci. Ležela vedle mne rozevřená a ukojená.
Pod okny projel policejní vůz, jeho sirény ječely. Smrt se v New Yorku probouzí brzo. Slunce jí hladilo vlasy, spala mi na prsou s pootevřenými ústy, kapka rosy jí stékala z klína, břicho se jí zachvívalo, protože jí bylo trochu chladno. Nazítří bylo vše jinak. Bylo šedivo a pošmourno, jako o Všech svatých. Vyhýbaly jsme se vzájemně tomu abychom na sebe pohlédly a když k tomu nedopatřením došlo nutila se do úsměvu. Já bych ji bývala chtěla políbit, věděla jsem však, že by mne odstrčila se slovy „Ale ne, teď ne." Káva byla hořká jako sedlina mého srdce, ticho bylo nesnesitelné, po tak krásné noci bylo najednou vše ošklivé. Vzbudily jsme se brzo a já jsem v obavách čekala na okamžik, kdy bude odcházet. Náhle bez zřejmého a jasného důvodu v ní její napětí povolilo. Sedla si ke mně a chtěla si zapálit cigaretu. Podala jsem jí svůj zapalovač. Otočila hlavu a koutkem oka se na mne podívala.
- Joy... Mark mi vše vyprávěl, víš? Řekl mi, že ho miluješ a dokonce dodal, že není rozumné milovat takovým způsobem. Řekl mi, že tě měl také rád, ale svým vlastním způsobem. Chápeš, Joy? On je stejný jako všichni ostatní, jakmile se jim pověsíš na krk, utečou.
- Já jsem se nikomu na krk nepověsila, odpověděla jsem suše. Neměla jsem na to čas.

- Jsi příliš upřímná a příliš mnoho mluvíš. Je třeba uchovat kolem sebe trochu tajemství, s takovými muži jako je on. A hlavně, Joy, nesmíš vzbudit dojem, že si tebou mohou být jisti...
Nechtěla jsem jí na to vůbec odpovědět.
- Joy, to co jsi dělala včera večer, to bylo kvůli Markovi, že? To byla odplata, revanš? Bylo to tak?
Vyděsilo mne to. Měla jsem pocit, že jsem prozrazena, obnažena, zneváženа. Mohla jsem jí přiznat, že jsem opravdu měla chuť na ni a že mám i nyní chuť, ale k čemu by to bylo dobré? Pokrčila jsem jenom rameny a nasadila jsem zachmuřenou, svéhlavou tvář. Klekla si přede mne, něžně mne hladila po vlasech, prstem mi hladila rty.
- Joy, tobě nelze odolat. Nechtěla jsem dnes v noci, ale i já jsem na to dostala chuť.
Po chvíli zašeptala:
- Dáváš příliš mnoho, dáváš všechno, jsi příliš křehká, příliš něžná, musíš se zatvrdit, zaútočit jako první...
Bez naděje jsem potřásla hlavou. Nic nechápala.
- Nemohu. Nemohu být jiná, to není moje chyba, jsem již taková, srdce mám z kartonu a ten změkne, když na něj někdo pláče.
V jejích očích se rozsvítily hvězdy.
- Ano, já vím, já vím.
Odešla a již se nevrátila. Ve schránce jsem našla modrý dopis, při jehož čtení jsem se rozechvěla:

JOY, nikdy nezapomenu na to, co se mezi námi odehrálo. Bude to naše tajemství. Život však pokračuje. Ty miluješ Marka, ty věci jsou pro mne příliš komplikované a jistě i pro tebe. Snažně tě prosím, Markovi nic neříkej. Vřele tě líbám.
Joell

Večer toho pohřebního dne mne Bruce pozval na večeři do proslulé restaurace v Čínské čtvrti. Podnik, zastrčený v tmavé uličce, se skládal z dlouhého sálu se zlaceným dřevěným obložením, s desítkou stolů. Mladičké dívenky potichu obsluhovaly nečetné hosty. Přinášely nám výtečná kořeněná jídla a ustrašeně se ukláněly, když je Bruce oslovil.
Protože nedokážu nic udržet v tajnosti, sama jsem mu počala vyprávět o pohádkové noci, kterou jsem strávila s Joellou.
- Věděl jsem to, odpověděl mi a maličko se usmál. Hrozně ráda mu kladu otázky, protože vždy umí na ně odpovědět.
Dlouho jsme si povídali a náš hovor se stále točil kolem cestování.
- Nerada cestuji, přiznala jsem se, narušuje to mou rovnováhu. Ale toho dne, kdy již nebudu nic očekávat, vím, že odjedu daleko. Často jsem si představovala, že jednoho rána najdu v dopisní schránce letenku až na konec světa. Jenom pro jednu cestu, pro let tam. Pro let do neznáma.
- To vypadá velmi lákavě. Jste si ale jista svou odvahou? A skutečně byste se odhodlala odjet?
- Jestliže již nebudu nic mít, ano, nepochybně. Zatím až dosud toto mé odhodlání nebral nikdo vážně. S tímto svým snem jsem se svěřila všem mužům, se kterými jsem se seznámila, žádný z nich však až doposud nepocítil touhu izolovat se se mnou na opuštěném ostrově...
- Muži jsou hlupáci, odpověděl.
Navrhla jsem Bruceovi, aby si šel ke mně nahoru vypít poslední skleničku, protože jsem vůbec neměla chuť zůstat zase zcela sama.
- Nikdy nepiji poslední skleničku, odpověděl s pomalou vážností Bruce.
Rolls zmizel za rohem Centrálního parku a já jsem se rozhodla vrátit se do Paříže. Jako prvního jsem o tom vyrozuměla. Kinga Lorrimera a ten mi řekl: „Chápu, Joy, to je dobře." Nedal najevo žádnou přehnanou lítost. Zavolala jsem mamku do Lausanne, která mne vyslechla a pak mi řekla:
- Škoda, Joy, že nemohu do Paříže přijet za tebou. Musíme však odjet s přáteli do Saint-Moritzu. Ale po návratu, to ti přísahám, strávíme několik dnů spolu.
Ponížení, zklamání, rozčarování, nezdary a ...návrat. Bruce mi chtěl splnit můj sen a den před mým odletem mne zavezl do Disneylandu. Za svítání nás letadlo odneslo do světa víl a magických zvířat. Viděla jsem piráty, králíky a světlovlasé panny tancovat v kruhu, Mickey a Donald tancovali v ulicích kouzelného městečka, byla jsem v jednom divu, bylo mi osm let a na vše to jsem věřila, byla jsem malá a šťastná, jedla jsem jablka namočená v karamelu. Bruce mi šel mezitím koupit plastikové hodiny s Mickeyem, který kýváním hlavy ukazuje, kolik je hodin. Je čas odjezdu, opakoval mi Mickey neustále a já jsem měla chuť si poplakat.
Na Kennedyho letiště jsem přijela pozdě, běžela jsem se svým velkým kufrem a s pomačkanou turistickou letenkou v upocené ruce. Letuška z Air France na mne udělala udivené oči. Jen těžko jsem ještě našla volné křeslo u okénka. Poznala jsem, jaký je rozdíl mezi letem přepychovým Concordem a letem turistickou třídou. Především to trvá déle, potom je to taky méně dobré - brrr, ta jídla! a potom také méně příjemné, méně pohodlné. Tím hůř!
Vysoký pán s brýlemi, který seděl v první třídě, chodil často kolem mne a vždy mi věnoval dlouhý, naléhavý a žádostivý pohled. Když na chvíli odešel cestující, který seděl vedle mne, ten neznámý se hned posadil do opuštěného křesla.
- Promiňte mi, že vás obtěžuji, ale opravdu upřímně bych vás chtěl někdy pozvat na oběd, až budete volná. Dovolte mi, abych vám nabídl svou navštívenku. Jmenuji se Henri a zastihnete mne kdykoliv na tomto čísle. A budete-li mít někdy volný večer, vzpomeňte si na mne. Nebudete toho litovat...
- A čeho bych prosím vás neměla litovat? Neznámý se pobaveně usmál.
- Ale drahá slečno, všechny ženy mají určitou cenu a já jsem připraven zaplatit takovou cenu, kterou bude třeba zapla
Vzácné věci musíme umět ocenit podle jejich skutečné hodnoty. Jaká je vaše cena?
Zrudla jsem, zvedla jsem se a odešla s veškerou důstojnosti směrem k toaletám.
Paříž jsem nepoznala. Ulice byly najednou úzké, budovy nizoučké. Vše se zdálo malé. Bylo to sice smutné, ale

posilovalo to ve mně procit jistoty. Američané vidí dále, proto nutně staví do výšky. Řidič taxi, který mne dovezl až na Avenue de Breteuil, měl na hlavě baskický baret, auto bylo cítit česnekem, zpětným zrcátkem se na mne šibalsky usmíval. Ať žije Francie! Svůj velký kufr jsem postavila ve vchodu do domu a zamířila jsem k lodžii domovnice. Domovnice samozřejmě nebyla přítomna. Hodinu jsem postávala ve vchodu, k smrti unavena, již jsem počínala litovat, že jsem nezůstala v New Yorku, s Kingem a hlavně Brucem. Potřebovala jsem teplou koupel, telefon, abych mohla celému svému světu vykřičet, že jsem se vrátila, Joy se vrátila. Joy je sama, potřebuje hudbu, hluk, aby ze sebe vyobcovala melancholii, která otravuje její dny a mění její noci v peklo.
Konečně se přibelhala domovnice.
- Bože, to je ale překvapení! Tahle slečna se ale vůbec nemění!
Vyprávěla mi, že vyhrála v loterii:
- Sedm tisíc franků, představte si!
Trvala bezpodmínečně na tom, že mi ukáže fotokopii losu, na který vyhrála.
- Dotkněte se jej, jen se jej dotkněte, přinese vám to štěstí! A já jako pitomá jsem se losu dotkla, abych to nějak ukončila.
- Chtěla bych klíče, prosím vás.
Mamka měla pouze jedny klíče, které jsem svěřila domovnici, aby se mohla starat o květiny v bytě.
- Klíče? opakovala s údivem.
- Ano, klíče.
- Tak to tedy nic nevíte?
- Ne, odpověděla jsem jí, únavou na pokraji svých sil. Já o ničem nic nevím. A o čem bych měla vědět?
- Ale vaše matka přece pronajala byt svým švýcarským přátelům. V pondělí se sem nastěhovali a ty klíče si vzali...
Rozplakala jsem se.
- Co mi to vyprávíte, co je to za historku? Byla jsem tam doma, jiný domov nemám, proč tedy matka můj byt pronajímala? Přece jsem s ní včera mluvila a nic mi neřekla - Chudák si asi myslela, že zůstanete v New Yorku. Musíte to pochopit, chudáčku slečno.
Vzala jsem svůj kufr a šla jsem pod platany, které lemovaly ulici. Byla jsem zoufalá, již jsem neměla domov, ani peníze nikdo na mne nikde nečekal. Zastavila jsem se před telefonní budkou. Telefon nefungoval. Vešla jsem do bistra a odložila jsem kufr ke stěně. Objednala jsem si sladký likér a máslové koláčky. Vzala jsem si dvě telefonní známky a sestoupila dolů do těsné zatuchlé telefonní kabiny. Vytočila jsem Alainovo číslo (koho jsem také měla volat?), luštila jsem na stěnách tísnivé nápisy, odkaz to nekonečného smutku hromadného erotismu. Kdy konečně budeme moci číst na těchto otrávených stěnách slova, která nebudou vyvolávat pocit hnusu, nýbrž budou povzbuzovat sny? Zvonek stále vyzváněl v bytě na druhém konci drátu, kde bych bývala ráda nalezla konečně útulek. Přitom jsem beznadějným srdcem vnímala špinící nápisy a nechutné kresby. Alain neodpovídal a mně nakonec nezbylo, než abych zavěsila.
Zavolala jsem Marka, se srdcem na rtech. Zvonek zazněl jednou, dvakrát, třikrát.
- Halo?
- Halo, halo! Marku, to jsem já, Joy. Propadla jsem se do prázdnoty.
- Právě jsem přijela do Paříže.
Dopadla jsem na dno, mrtvá. On stále mlčel. Daleko za ním odpovídala hudba na takt, v němž bušilo mé srdce.
- Přijeď, čekám na tebe.
Usmála jsem se. Kdyby byl mohl vidět můj úsměv, byl by snad roztál.
- Přijedu, odpověděla jsem a dávala jsem si přitom pozor, aby můj hlas nezněl příliš jásavě.
Taxi mne k němu odvezlo cestou, kterou jsem neznala. Představovala jsem si, že přijíždím do Bělehradu nebo do Budapešti, do města, které mi bylo neznámé a nepřátelské, že na mne čeká někdo neznámý v prázdném bytě se stěnami zežloutlými stářím. Položila jsem před dveřmi svůj kufr na červený kokosový koberec a zazvonila jsem. Doširoka rozevřel dveře, tak rychle, jako kdyby za nimi na mne již číhal.
Řekl' „Joy" a přitáhl mne k sobě. Vůně ořechů kešu a sušené levandule. Přiložil mi rty na ústa, obejmul mne, objímal mne dlouho, něžně, melancholicky, myslím, že vážně. Odvedl mne dovnitř.
- Joy, pojď rychle, pojď se mnou.
Vtlačil mne do salónu, svíral mi pás a téměř mne nesl, posadil mne na pohovku, dal mi napít, dívala jsem se na něj přihmouřenýma očima, v krku jsem měla velkou vatovou kouli nesměla jsem udělat žádnou hloupost, můj bože, nevím, kdo z nás se první dopustí nějaké hlouposti, doufala jsem, že to bude on, abych mu to mohla později předhazovat. Přinesl láhev šampaňského, stulila jsem se na pohovce, spánky jsem měla ledové. Tak takové bylo to štěstí. Nečekané, jako prásknutí bičem. Velké zrcadlo říkalo, že jsem krásná, krásnější než kdy jindy. A pak jsem v popelníčku spatřila nedopalky cigaret se stopami růže. Nějaká žena musela kvůli mně právě odejít, žena, která nebyla pro něj tak důležitá jako já, myslela jsem si s pocitem triumfu, zmocnila se mne pyšná povýšenost.
Vyprávěla jsem mu o tom, jak jsem žila v New Yorku, o lidech, o svém bytě, o práci. S hrdostí jsem se pochlubila, že jsem pracovala pro Harpeť s Bazar, Vogue, Playboy.
- Jsi hvězda, šeptal s obdivem. Sevřel mne do náručí a laskal mi ňadra.
- Měla jsi tam mnoho milenců?
Záhadně jsem se pousmála, ale odpověď nedostal. Nakrčil obočí a jeho rozjařenost viditelně ochabla.
- A co ty? zeptala jsem se ho.
- Jsem velmi unaven, mnoho jsem pracoval. Potřebuji dovolenou.
Chvíli jsem mlčela a pak jsem se zeptala:
- A co Joelle?

Sklopil hlavu, gestem naznačil, že je to příliš komplikované. Pochopila jsem, že je nešťastný, byla bych udělala vše, jenom kdyby se usmál, nejraději bych Joellu vytáhla z kapsy a řekla mu: „Podívej se, tady ji máš, přinesla jsem ti ji." Vím, že to nikdo nedokáže pochopit, ale přece jenom jsem se cítila v právu. Když člověk miluje, musí v tom jít až do konce. To je moje lví stránka, jsem lvicí a lvi jdou až do konce, i když by na to měli pojit. Tolik mám zapotřebí, aby mne někdo potřeboval, že když někdo zavolá SOS Joy, přijď rychle, jsem schopna na všechno zapomenout, protože v takovém okamžiku pro mne není nic důležitějšího než projev něž ho neurovnatelného, citová megalomanie, nesmírná pyšná nadutost, masochismus. Nevím sice proč - a je mi to docela jedno, ale když Mark klopí hlavu, protože se necítí být silnější l než já, nemohu ho v tom jen tak nechat. Vzala jsem mu obličej do dlaní, políbila jsem ho na oči a prosila jsem nebesa, aby jednoho dne plakal kvůli mně. Šeptala jsem mu:
- Marku, jsem tady a miluji tě tak, jak tě nikdy nikdo nebude milovat, protože ve srovnání s mou láskou je vše ostatní nepatrné, bezvýznamné.
Rázem jeho pohled ztvrdl. Dopustila jsem se osudové chyby. Zvedl se se studeným úsměvem a zeptal se mě proradně:
- Proč jsi přinesla svůj kufr?
Byla jsem ponížena, pocítila jsem to do hloubky duše. Něco. jsem zablábolila, čemu on neporozuměl. Já ostatně také ne.
- Máš v úmyslu zde zůstat? dodal ještě.
Rozepnul si košili, nalil mi šampaňské, které jsem s chvěním vypila, pak zhasl světla a podíval se na mne s ironickým zábleskem v očích.
- Pojď, řekl. Nech ležet ten kufr a pojď zaplatit nájemné.
Dny a noci míjely, nemyslela jsem si, že by víkend mohl trvat tak dlouho. Spali jsme, jedli, smáli jsme se a pili, zapleteni do pomačkaných prostěradel. Již si nepamatuji, kolikrát mne Mark za tu dobu pomiloval, moje rozkoš nabývala stále na intenzitě a má duše opouštěla tělo, aby mohla přihlížet těm lítým, nemilosrdným soubojům. Mark mne laskal a zahrnoval mne něžnými slůvky.
- Jsi jako hnízdo, jako déšť, jsi jako oblaka, jsi krásná, nikdy se tvé krásy nenasytím, jsi nejkrásnější ze všech žen, které jsem v životě měl.
Často mi roztahoval nohy a dlouho pozoroval mé necudně rozevřené pohlaví, pak je hladil svými rty nebo bradou, až jsem se počala hýbat a vlnit a zvala jej tak, aby již do mne vstoupil. Bral si mne násilnicky, se záměrem donutit mne k bolestivé grimase, které jsem nedokázala zabránit, a pak náhle znehybněl. Cítila jsem, jak mne toto cizí tělo dobývá, jak se zmítá v mém břichu, že se jeho řádění v mých útrobách stává ještě nesmiřitelnější, když pomalu pohybuji bedry a šeptám mu slova, která má rád. Zavíral oči, vždy zavírá oči, když mi to dělá, a já jsem si do paměti vrývala jeho obličej znetvořený a svraštěný přívalem vášně, naběhlé žíly na jeho spáncích, kadeř vlasů, která zakrývala to, co jsem nazývala zárodkem pleše. Zůstával nehybný tak dlouho, pokud to jen dokázal vydržet. Pak mi zasadil prudkým přiražením beder mohutnou ránu, která mne zabolela, protože jsem na ni nebyla připravena, a pak další a ještě prudší a náhle se zastavil. Nechal mne zemdlít, úpěnlivě jsem prosila a křičela slova, která se stávala krásnými, protože on je měl rád. Hladila jsem mu záda, sunula jsem ruku až daleko pod jeho stehna, mé kruté nehty zanechaly na jeho zádech rudé rýhy. Překvapivě jsem mu sevřela zápěstí a zaťala do nich nehty, aby pocítil, jak to bolí. Jako puštěný ze řetězu do mne počal zuřivě bušit, celé jeho tělo se kroutilo a zmítalo, aby se co nejtěsněji na mne přitisklo a přilepilo, aby si vynutil další proniknutí alespoň o několik milimetrů, aby mi zajel až na samotné dno mého těla. Pak ze mne vystoupil a chraptivě na mne naléhal, abych ho hlasitě poprosila o další pokračování. Sténala jsem:
- Marku, prosím tě, snažně tě prosím, vrať se do mne, musím tě tam mít, vždyť se jinak zblázním...
V několika sekundách mne pak dodělal, zpocený, mocný, zničený. Nerad se však dodělával do mého pohlaví a hned, jak jsem se po svém vlastním orgasmu trochu uklidnila, se postavil přede mne a já jsem mu vzala úd do úst, tak jak byl prosycen mou vlastní vůní. Poslušně jsem jej tak dovedla až k vrcholu, snažila jsem se, abych mu zajistila ukojení ještě intenzivnější, než bylo před chvílí to moje, soustředila jsem se na pohyb svých rtů, na jemné přilnutí jazyka, poskytovala jsem mu přístup až do hloubky mého hrdla, až nakonec vybuchl. Bolestivě úpěl ve vyvrcholení, kdy se rozkoš svou intenzitou přibližuje k bolesti. Jak jsem jej vypíjela, jeho rysy se postupně uvolňovaly, vrásky na čele se mu vyhlazovaly, po obličeji se šířil jas, který zastíral stopy, jež mu na něm zanechal život.
Dny ubíhaly pomalu, někdy uběhlo několik hodin, aniž cokoliv řekl. Hodně četl, natažený na pohovce, a když zvedl hlavu, vždy se zdálo, že je překvapen mou nehybností a tím, jak jej pozoruji. Svraštil obočí:
- Proč se na mne díváš? Zalhala jsem mu:
- Já se nedívám na tebe.
Chodili jsme do restaurace, do kina. Uprostřed noci jsme jeho vozem podnikali tajemné vyjížďky, které nás zavedly do Sevřeš a Mendonu. Častokrát jsme jeli kolem domu, ve kterém jsem kdysi bydlela s matkou, když jsem ještě byla malá bázlivá školačka. Zahrada tam byla plná včelího bzukotu, na stole býval ubrus s červenými a bílými čtverečky, který jsem pokapala zavařeninou. Mamka na mne bručela a mně to rvalo srdce, vždyť jsem špatně viděla a ona bručela pro pouhou skvrnu od zavařeniny na ubruse s čtverečky! Dům jsme pak prodaly. Nyní měl novou omítku. Ztratil svůj kouzelný vzhled a proměnil se na předměstskou vilku, podobnou ostatním.
Své zavazadlo jsem nerozbalila. Stálo v předsíni opřené o stěnu. Vysmívalo se mi: Nejsi tu doma, jednoho dne budeš muset odejít... Mark si nepřál, abych hospodařila v kuchyni a vůbec abych uklízela byt. Každé ráno přicházela Španělka, která vedla domácnost a na mne pohlížela jako na nepřítele, vetřelce. Jakmile odešla, vychutnávala jsem šťastné okamžiky, kdy jsem byla sama a vydala jsem se na odhalování Markova tajemného světa.
Otevírala jsem dveře skříní a odkrývala úctyhodné řady obleků seřazených na věšácích, stohy vyrovnaných košil, plné držáky kravat. Nikdy jsem se ničeho ani nedotkla. Jen jsem chtěla vidět věci, které mu patřily. Prohlížela jsem vše do nejmenších detailů. Pozorovala jsem, jak zháší cigaretu, gesta, která pravidelně opakuje večer při návratu domů. Zamířil vždy ke stolku, vyprázdnil kapsy a díval se kolem sebe, jako by tu byl poprvé. Pak přistoupil k zrcadlu a jako ve snu si

prohrábl vlasy, rozepnul košili a rukou se pohladil po hrudi. Ráno jsem mu připravila lázeň a asistovala jsem rituální ceremonii mydlení a oplachování. Držela jsem konečky prstů cigaretu, ze které rozkošnicky nasával kouř. Někdy, jako by si náhle uvědomil mou přítomnost, se zeptal:
- Tak co, jak je?
- Dobře.
Nato přikývl hlavou, jako že je to zcela přirozené. Uprostřed noci se často zvedl a šel se napít studeného mléka. Posadil se v salónu a vybral si videokazetu, kterou vložil do přehrávače. Měl velkou sbírku hororových filmů, kriminálních příběhů, kazet s estrádami a hlavně mnoho erotických filmů, které si často pouštěl. Ve svém úzkostlivém spánku jsem vždy zaslechla, jak vstává, a to mne probudilo. Chvíli jsem počkala a pak jsem se k němu připojila a sedla si vedle něj na pohovku. Vždy se zatvářil, jako bych ho při něčem přistihla:
- Tak přece jsem tě probudil! Promiň mi to, prosím. Lhala jsem:
- Ale ne, já jsem ještě nespala.
Prohlížel si mé nahé tělo, laskal mi klín a usmál se:
- Jak to, že jsi tady tak blond?
Na odpověď však nečekal a zase se zadíval na film odehrávající se němě, protože zvuk hned zpočátku zcela ztlumil, aby mne neprobudil.
Někdy se večer nevrátil. Já jsem na něj dlouho čekala, chroupala nějaké dobroty z chladničky nebo jsem seděla se sušenkami u telefonu. Volával až k půlnoci.
- Je všechno v pořádku? Ano? Tak já jedu domů.
Když přijel, našel mne již v posteli a zimomřivě se ke mně přitiskl. Já jsem se přitiskla hlavou k jeho hrudi a vdechovala těžkou vůni, kterou jsem dobře znala. Byl tak cítit vždy po milování. Předstírala jsem, že spím. Rukou si však pohrával s mým mokrým pohlavím a často si mne vzal, myslel, že spím. Byl přitom tvrdý, svéhlavý, sobecký a neúprosný. Já jsem však v takovém případě pociťovala mimořádnou rozkoš, protože mi tak dával důkaz, že má na mne ještě chuť, i po tom. Někdy v noci, když měl výmluvu, že toho předtím hodně vypil, se při milování odvažoval jistých forem, kterým se jinak vyhýbal. Jednou večer mne přiměl, abych si klekla na koberec.
- Nahni se kupředu.
Cítila jsem na krku jeho dech. Předklonila jsem se, s rukama na šíji. Donutil mne, abych roztáhla nohy a potom se jemně chopil mých hýždí a přitiskl odzadu ústa na ochlupené maso. Otřásla jsem se, když jsem ucítila, jak mi jazykem navlhčuje brázdu mezi hýžděmi. Políbil mne a řekl:
- Nehýbej se!
Opatrně pak do mne odzadu pronikal. Zahryzla jsem se do ruky během tohoto dlouhého a pomalého vnikání, snad příliš Pomalého, neobratného. Měla jsem chuť mu říci, že s tím souhlasím, že ho vzadu očekávám, že toužím po bolesti, která bude nezbytně jeho vstup doprovázet. Pronikal do mne stále dál a dál a já jsem se utápěla v bouřlivých vlnách. Nakonec se zastavil, aby se zase dal na pomalou cestu zpět, vytahoval jej a znovu zarážel, pohyby zrychloval, cítila jsem intenzivní teplo, byla jsem blízko bodu varu. Jeho ruka mi pronikla do pohlaví a třela citlivou přepážku, která mne od něj oddělovala. Dodělal se zcela potichu a hned se spěšně stáhl. Byl to nepříjemný, ošklivý pocit. Utekla jsem do koupelny a pustila na sebe vodopád vlažné vody, abych v sobě utišila pocit studu z takového nezdaru, z toho, že místo rozkoše jsem pocítila ošklivost. Bylo to poprvé, kdy se mi to s ním přihodilo. Toto nesrovnatelně vzrušující pojímání se nám vůbec nevydařilo. Od té doby často začal takto znovu, ale nikdy se mu nepodařilo obdařit mne plnou rozkoší.
Pak přišel večer, kdy ani nepocítil potřebu se napřed napít a oznámil mi hlasem, který asi považoval za zcela klidný a uvolněný:
- Joy, víš, budeš si muset najít byt... Nic jsem mu na to neodpověděla. A co jsem mu také mohla říci? Vím jenom, že jsem silně zrudla, ruce se mi počaly třást. Již mne nechtěl. Konečná stanice. Z rozpaků nad mým mlčením dodal:
- Ona se vrátí.
Chtěla jsem okamžitě odejít, šla jsem ke svému kufru, který stále na mne čekal opřený o stěnu v předsíni. Vrhl se ke mně.
- Ne, Joy, ne hned, tuto noc zde ještě zůstaneš. Rozplakala jsem se a zůstala. Nezvykle něžně se se mnou miloval, hýčkal mne v náručí, abych usnula, s ústy na mých vlasech, skutečně vzorný milenec jako dosud nikdy. Usnula jsem s myšlenkou: zítra na to zapomene a já zde zůstanu. Druhého dne ráno, když odcházel, mi však řekl:
- Přijdu pro tebe v poledne. Zhluboka jsem si povzdechla.
- Kam půjdu?
- Našel jsem přítele, který tě na několik dnů u sebe ubytuje.
Přikývla jsem. Přísahala jsem si, že odjedu tak, aby mne již nikdy nenašel. Zavřela jsem kufr, řekla jsem sbohem tomuto bytu, kde jsem byla tak šťastná, skříním, pokoji s rozestlaným lůžkem, příliš měkké pohovce v salónu a kuchyni s kohoutkem, který neustále kapal. Pečlivě jsem do peněženky složila poslední stofrankovou bankovku, která mi zbyla, a čekala jsem, až pro mne přijde.
Přítel, kterého našel, se jmenoval Holzer a bydlel na bulváru Port-Royal. Byl to starý, truchlivý byt s pokojem až na konci bytu, na stěnách šedé, jemně rýhované papírové tapety. Dřevěná postel stála proti oknu s vyhlídkou na dvůr. Špinavé šedé záclony visely našikmo, chybělo na nich několik kroužků.
- Počkej tady, bude ti tu dobře... Políbil mne.
- Nechám tě, aby sis rozložila věci. Mám teď naléhavou schůzku. Odpoledne ti zatelefonuji a večer strávíme spolu.
Pověsila jsem se na něj v náhlém návalu hrůzy.

- Kdy mne zavoláš? Řekni mi, určité zavoláš? Neopouštěj mne... Dnes večer?
- Jakmile budu moci.
- Marku, kdy? Již dnes večer? Ona...
- Ne dnes večer, Joy. Ona přijde hned teď.

Nechala jsem ho odejít. Otevřela jsem svůj kufr, rozvěsila šaty do skříně, jejíž dveře při každém otevření nepříjemně zaskřípaly. V duchu jsem viděla svůj newyorský byt, který se mi nyní zdal krásnější než palác, a pak - byl tam Bruce, byla tam Joelle. Snažila jsem si vzpomenout na jemnost její pokožky, na přesný odstín její tělesné vůně. Na vše to, co mu Joelle věnuje za několik hodin. Bylo to divné, ale tyto myšlenky mne nijak nepobuřovaly. Byla jsem příliš zaměstnána, než abych pociťovala žárlivost. Měla jsem strach, tento šedý pokoj je hrozivý svou ubohostí a opuštěností, podobal se pokoji penziónu, kde jsem čekala čtyři léta, než pro mne mamka přijela. Stejné tapety, stejná skříň, ne, nebyla jsem smutná, měla jsem strach.

Markův přítel je velmi úslužný hoch, diskrétní a zdrženlivý. Přišel se na mne podívat: ťuk, ťuk, ťuk!

- Nepotřebujete něco? Myslím, že bude vše v pořádku. Tady je koupelna a tady kuchyně. A buďte tu jako doma.

Usmíval se zdvořile, pak si vzpomněl:

- Zapomněl jsem se vám představit. Holzer. Jean-Claude. Mnul si rozpaky ruce.
- Málem bych zapomněl. Je mi to líto, ale telefon nemá dost dlouhý drát, aby dosáhl až do vašeho pokoje. Zastavil se uprostřed chodby.

Rozesmál se a já také. Věděla jsem nyní, že strávím celé hodiny u telefonu, uprostřed chodby. Usnula jsem na své nové posteli a snila jsem o dlážděné nádražní hale vzdáleného velkoměsta, kde mne bude vítat jásající dav, zatímco muž mého života se objeví na konci nástupiště. Slunce se bude oslnivě odrážet v jeho zrcadlových brýlích a já nebudu moci rozeznat, kdo to vlastně je. Vzbudila jsem se s otlačenou pusou, s bušícím srdcem, pila jsem vodu z vodovodu, protože chladnička byla prázdná; zatelefonovala jsem Alainovi, jeho sekretářka mi odpověděla, že je na pracovní cestě. Obrátila jsem se na pánaboha a modlitbou ztracených dívek jsem jej snažně prosila, aby mne co nejrychleji osvobodil z tohoto šedivého vězení a bázlivě jsem mu připomněla, že takový osud jsem si nezasloužila. Prošla jsem celý smutný byt, salón ve stylu Ludvíka XVI., špinavý nábytek a ošuntělé tapety, velmi maloměstské zařízení, pravá to čekárna zubního lékaře, porcelánové květináče s kytkami, podivné obrazy na stěnách, vše, čím ve svém životě opovrhuji, ubíjející izolovanost, nesnesitelná cizota. Nejraději bych se byla schovala v hloubi Markových voňavých skříní, mezi jeho obleky, a zemřela zadušena vzpomínkami. Bolela mne hlava, vytáhla jsem z krabičky dva staré prášky na spaní, zhltla jsem je a zapila vlažnou vodou z vodovodu, lehla jsem si stočená do klubíčka, s palcem v puse a s pokrývkou přetaženou přes uši a čekala jsem na spánek. Přišel na mne ani nevím jak.

Nazítří mne Jean-Claude vzbudil v devět hodin a zeptal se, zda chci kávu. Vyskočila jsem z postele, sprcha, džínsy a pulovr, kávu jsem vypila vřelou a věnovala jsem mu pohled plný vděčnosti a dobré vůle.

- Jste opravdu moc krásná, řekl lichotivě. Krása ženy se posuzuje nejlépe ráno. Tak, jak jste vyskočila z postele, jste nejkrásnější.
- Je pravda, že jsem ráno hezká. Ale ráno mám vždy zpoždění, řekla jsem zasněně.

Odběhla jsem a cestou jsem mu vtiskla na udivené čelo polibek. Prožila jsem dopoledne v horečné činnosti. Sbalila jsem svá zbývající zavazadla v Breteuil a mamce jsem do Lausanne napsala protestující dopis.

Jsem na ulici, již nemám nikde svůj domov, musím žebrat lůžko a to vše mne postihlo tvou vinou, pro tvou lhostejnost. Proč jsi mne alespoň předem neupozornila? Napiš mi, zatelefonuj mi, udělej něco, jsem docela sama, mamko, rozumíš?"

Podle malého zápisníku se sametovými deskami barvy granátu, kam již po celá staletí zapisuji důležitá data, jsem si vypočítala, že mé štěstí trvalo deset dnů. Zcela přesně devět nocí a deset dnů. Zdálo se mi to delší než celý rok. A bylo to takových obyčejných, nanicovatých deset dnů. Smutná bilance Joy-má-lásko, ztracený čas, -nevybraná zatáčka, na srdci mi teď leží šedý pokoj. To byla cesta, abych došla až tam, do ledové osamělosti v cizím pokoji, zatímco tisíce rukou se ke mně vztahovalo, když jsem se objevila na plném slunci! Proč bych měla být vždy jen dobrovolnou poustevnicí? Proč a pro koho?

Alain se vrátil do Paříže a jakmile jsem uslyšela v telefonu jeho hlas, volala jsem ho na pomoc:

- To jsem já, Joy, vrátila jsem se.
- Ale kde jsi? Volal jsem k tobě, ale někdo mi řekl, že tam již nebydlíš. Kde jsi?
- Já ti vše budu vyprávět. Ach, Alaine, prosím tě, pozvi mne dnes na večeři...

Bylo zřejmé, že krátce váhá.

- Souhlasím. Udělám si volno. V kolik hodin se ti to hodí? Rozesmála jsem se.
- Já už nemám hodiny, nemám nic. Chceš-li... Bláznivě jsem se smála a on také.
- Tak dnes večer, Joy-má-lásko...

Pocítila jsem nesmírné ulehčení. Alain mne mohl vyvést z mého vězení, klidně by odletěl třebas dobývat nejvzdálenější planety, kdybych ho o to požádala. Cítila jsem, že u něj mám přede všemi ostatními přednost, jako váleční invalidé a těhotné ženy. Budu mít vždy právo na místo k sezení po jeho pravici. Měla jsem však vůbec právo obracet se na něj jako na přítele nebo na bratra, když jeho city nejsou v souladu s tím, co k němu cítím já? Alain po mně toužil fyzicky, to však nebylo to, co mi u něj překáželo. Jistě, mezi dvěma bytostmi, které se milují, je sexuální výměna nevyhnutelná. To však, že jsem u Alaina musela počítat s tím, že mne po rozkoši, kterou mne obdaří, zahrne výlevy lásky, to bylo pro mne těžko přijatelné.

Opustila jsem telefon uprostřed chodby a vrátila jsem se do své šedivé komnaty, kam nikdy nevstupuje slunce, což si uvědomuji zejména když je venku hezky.

Během jednoho léta, které jsem strávila v Dordogne, se odehrála významná událost. Právě jsem oslavila osmnácté narozeniny, docela sama v tom velkém domě, kde jsem čekala na návrat mamky. Byla v Londýně. Řekla mi, že tam na

týden nebo dva musí odjet, kvůli svým záležitostem. Nikdy jsem se nemohla dovědět, co to jsou ty její záležitosti. Během těch pamětihodných prázdnin jsem panovala nad svým dvorem obdivovatelů, pečujících o to, aby uspokojili všechny mé kapřice a mé vášně. Líbilo se mi, když jsem mohla zraňovat jejich sebelásku, podněcovat jejich ješitnost. Působilo mi rozkoš podrápat jejich srdce, která mi tak ochotně nabízeli, podněcovat jejich žárlivost, rozsévat mezi nimi sváry a rivalitu. Byla jsem protivná, zlá a pitomá, jak je jenom možno být v osmnácti, když si děvče o sobě myslí, že je krásné, a když ještě nic nechápe.
Na konci měsíce srpna, v období četných bouří a posledních bálů, jsem byla pozvána na slavnost, kterou pořádali naši přátelé ze sousedního zámku. Bylo to nádherné sídlo. Pyšný zámek se vypínal na strmé skále, naježený věžičkami a omšelým cimbuřím. Vybrala jsem si ze svého dvora toho, který měl mít tu čest doprovodit mne na slavnost. S pohnutím si na to dodnes vzpomínám. Byl to vysoký chlapec, světlovlasý, štíhlý a urostlý jako mramorová socha. Byl dokonale elegantní, bylo v něm však cosi dvojakého, něco v jeho chůzi nebo v jeho příliš lehkomyslném způsobu mluvy. Erik se vždy držel stranou mých dvojsmyslných šarád, které jsem s oblibou rozehrávala, více než já se červenal při připomínce mých vztahů, kterými jsem se ráda chlubila, nikdy nevyslovoval vulgární slova, která nás vzrušovala a která jsme rádi přehnaně používali. Zdálo se, že ho moje žádost, aby mne doprovodil na zámek, překvapila.
- Nepatřím k těm chlapcům, jaké s oblibou vyhledáváš, Joy! A ty nejsi vůbec ten typ ženy, který bych pro sebe považoval za ideální. Proč bychom tam tedy měli chodit spolu?
Jeho nedostatek nadšení mne hluboce ponížil. Nikdy jsem i až do té doby nedovedla představit, že by se mi mohl někdo tak tvrdohlavě postavit na odpor. Vyhrožovala jsem mu, dupa, Trvala jsem na tom, že mne musí doprovodit právě on, až byl nakonec nucen ustoupit. Tenkrát mi nedokázal nikdo dlouho odporovat.
Strávili jsme báječný večírek uprostřed davu elegantních lidí. Zdálo se, že dívky byly vybrány pro svou jemnost, zářivé oči, blýskající se ve světle nesčetných svíček, rozesetých po rozsáhlých salónech. Někteří hosté přijeli na večírek až z Paříže. Smích a štěbetání stoupaly po mramorových schodištích až ke zlaceným stropům. Oblaka těžkých vůní vystupovala ze zimní zahrady, kde dřímaly tisíce růží a orchidejí. Plápolající světlo svíček ve svícnech a lustrech oživovalo zlato obrazových rámů a čalounů. Šperky se třpytily a vychlazené víno rozohňovalo pohledy. Vše to bylo krásnější než sen.
V nekonečné sladkosti této letní noci vyvolávaly aksamitové oděvy pánů a krajkové róby dam dojem dávno minulých dob. Když jsem se ponořila do víru hudby, tance a smíchu, doufala jsem, že při nejbližší obrátce valčíku spatřím průsvitnou siluetu Vévodkyně, jak podává svou něžnou ručku vznešenému Princi z pohádky.
Erik mne mlčky sledoval, a když jsem se od něj příliš vzdálila, uchopil mne za ruku:
- Prosím tě, neztrať se mi, já tu nikoho neznám.
V jednom salónu, prozářeném fialovými záblesky, obklopovala skupina pozorovatelů šedovlasého muže, sedícího u kulatého stolečku. Přiblížili jsme se k nim. Muž byl skloněný nad rukou, kterou mu podala smějící se bledá dívka. Za ní z pološera vyvstávaly obličeje jako voskové masky a někdo žádal o naprosté ticho.
- Nechtě ho, ať se může soustředit. Nerušte ho!
Dívka, jejíž ruku muž prohlížel, vypukla v nervózní smích. Muž k ní zvedl svůj zrak a suše řekl:
- Nesmějte se. Vidím, jak se nad vámi ženou temné mraky. Oheň již pálí. Nemohu v tom nic udělat...
Se strhaným obličejem se neznámý náhle zvedl a odstrčil nice, které se k němu natahovaly:
- Ne, již nemohu. Je to příliš tvrdé.
Vzdálil se, zatímco mladí lidé obklopili dívku, která si prohlížela ruku v naději, že tam nalezne rozluštění temné předpovědi.
- Muriel, můj bože, doufám, že nemáš strach! Nebudují přece věřit na všechny ty hrůzy...
- Ne, odpověděla Muriel chvějícím se hlasem, nemám strach. Nikdy jsem na takové nesmysly nevěřila.
Hlavou mi prolétl bleskový nápad. Obrátila jsem se na Erika, který nedokázal zakrýt své rozrušení.
- Čekej tady na mne. Přijdu.
Rozběhla jsem se po dlouhé chodbě vedoucí do zahrady. Muž se šedivými vlasy rychle kráčel ke skupině keřů, za kterými byla vysoká mříž.
- Prosím vás, pane!
Muž v černém se otočil. V polotmě jsem spatřila jeho utrápený obličej.
- Co si přejete? Nechtě mne prosím vás odejít, mám již . stejně zpoždění.
Přiblížila jsem se k němu a natáhla jsem ruku.
- Prosím vás, pane, řekněte mi...
Muž se na mne zadíval. Z jeho rysů zmizelo napětí, uchopil mou ruku do své studené. Mluvil velmi pomalu a chraptivě.
- Světlo, které tě vede - protože víš, je to světlo, které každého vede, to světlo je u tebe příznivé. Budeš však muset za svá bohatství a za své dny zaplatit. Ztratíš své síly tím, že budeš hledat jednoho muže, to bude tvůj omyl, protože tebe budou milovat všichni muži. Kráčíš po této zemi jenom proto, abys trpěla a milovala. Milovat budeš jen jedinkrát, a to bude příliš pozdě, vždy je příliš pozdě. Že je příliš pozdě, to je naše prokletí a čím půjdeme rychleji, tím větší bude naše zpoždění.
S hrůzou jsem se na něj dívala. Zdálo se, že má zamlžené oči, plné zmatku. Sevřel mi ruku.
- Stále mi kladou otázky, já však neznám budoucnost, nejsem zasvěcený, mám jen ubohá vidění. Jednoho dne se vydáš na hroznou cestu, bude to cesta za setkáním s neznámem, i A toho dne začne tvůj život... Nech mne jít, znáš nyní to, co je podstatné. Mám zpoždění. Odešel do noci, aniž se obrátil. Vrátila jsem se do zámku, zapadla jsem zase do víru smíchu a hudby, našla jsem Erika, který na mne smutně čekal.
- Chci se něčeho napít.
Pospíšil si, aby našel láhev šampaňského a nalil mi pohár perlícího vína. Vypila jsem jej jedním tahem, pak další pohár a

ještě další. Vyprázdnila jsem celou láhev, aniž jsem uhasila žízeň, která mi spalovala hrdlo. Mezi sochami skřítků a skupinami keřů zaznívala parkem tichounce farandola a dlouhá řada mužů a žen se v tichu pohybovala parkem kolem tisů a ozdobných křovin. Zdálo se, že počáteční jásavá slavnostní nálada opadá, střízlivějící páry jakoby skličovalo nadpřirozené napětí.
- Pojď, řekl mi Erik, musíš se vrátit, jinak se nachladíš. Pak jsem najednou seděla ve voze. Vydali jsme se do noci, aniž jsem měla možnost setkat se s pohádkovým princem. Zavřela jsem oči a nepochybně jsem usnula. Brutálně jsem se probudila jakýmisi výkřiky. Zvedla jsem se na sedadle. Erik zastavil vůz na okraji vozovky. Před vozem jsem viděla vyjevený a rozčilený shluk lidí, kteří pozorovali vůz hořící o kus dál v příkopu. Automaticky jsem vystoupila, věděla jsem předem, co objevím, krajkovou róbu, kterou ohlodávaly plameny na zkrouceném těle. Dříve, než se ho zcela zmocnily, poznala jsem, že je to zakrvácené tělo Muriely, která i ve smrti před sebe natahovala otevřenou ruku. Nikdy jsem pak nezapomněla na utrápený, zamlžený zrak šedovlasého muže a jeho slova mi jako rány kladivem bušila hlavou, nezapomínala jsem na nekonečný zchvacující běh, který mne měl vyčerpat, na hroznou cestu k setkání s neznámem. Můj osud je vytyčen a já se dávám tou určenou cestou, jsem bezmocná, němá a odsouzená jít až na samotný konec... Znovu jsem nyní viděla tyto scény, které časem v mé mysli počaly vybledat, ty nezapomenutelné obrazy, utrápené oči šedovlasého muže a Murielino tělo, hořící v rozbitém voze. A proč právě dnes večer? Teplá a bezpečnost zajišťující Alainova přítomnost mne nechala na tyto přízraky zapomenout. Přitiskl mne ve voze k sobě a říkal mi, že se bál, že mne již nikdy neuvidí:
- Jsi tady, Joy, má lásko, vrátila ses.
Jemně mi hryzal lalůčky uší, až jsem ztrácela pojem, kde to vlastně jsem, nebyla jsem již zvyklá na něžnosti, po celá staletí se mi jich nedostávalo. Vyprávěla jsem mu poslední episody svých příběhů, sklíčeně přikyvoval.
- To přece není možné, jsem přece tady já, ale je třeba, abys ke mně přišla, ale... ale... ale...
Věděla jsem, že svá slova míní vážně, ale za jeho laskavostí se skrývala hrozba vášně. Uhádla jsem jeho pochmurné myšlenky: Joy, to přece není muž pro tebe, kdy to konečně pochopíš? V očích jsem mu spatřila záblesky zlosti, nebo možná i žárlivosti. Navrhl mi, abych šla spát k němu, ale odmítla jsem. Vlastně opravdu nevím proč, vždyť jsem sama cítila potřebu, aby mne někdo pomiloval, nezáleželo na tom kdo, abych se opět dostala nahoru, abych nabyla vrchu. Zatřásla jsem svými blond kudrnami.
- Ne, dnes večer ne. Ihned na to reagoval.
- Tak snad zítra?
- Zítra, chceš-li.
Dovezl mne až na bulvár Port-Royal a když jsem se s ním rozcházela, dala jsem mu dlouhý polibek na ústa. Málem jsem mu nabídla, aby šel nahoru. Počkala jsem, až zadní světla jeho vozu zmizela za rohem bulváru Saint-Michel a pak jsem se po zaprášeném schodišti vydala nahoru. Byt byl temný a nehostinný. Prošla jsem dlouhou chodbou, kde jsem vrazila do stolku s telefonem. Pak jsem spatřila, že pod dveřmi šedého pokoje prosvítá paprsek světla a upozorňuje, že tam někdo je. Pochopila jsem. Na posteli ležel Mark s rozepnutou košilí. Když mne spatřil, vyskočil zuřivě z postele.
- Kdes byla?
Byl zlý. Tvrdý. Nanejvýše pobouřený.
- Jak si vůbec dovoluješ se mne na to ptát? odpověděla jsem mu rozhořčeně.
Potřásl hlavou.
- Má ubohá malá, ty nikdy nic nepochopíš.
Přitáhl mne k sobě, rozepnul mi knoflíčky šatů, vyhrnul mi je nad stehna, stáhl mi kalhotky a postavil mne ke zdi. Vzal si mne tak, ve stoje, trochu ze strany, suchou, uzavřenou, zcela lhostejnou. Dorážel na mne bedry, zuřivě, krutě, aniž mne to vzrušilo.
- Potřebuji tě, chápeš to? Neustále na tebe myslím. A na „to" také.
Prudce se dodělal, docela mi zaplavil břicho. Zůstala jsem při tom zcela necitlivá, plná nepřátelství, přece však jsem pocítila v bedrech závan horka, když do mne vypustil svou rozkoš. Rozehřálo mne to, měla jsem pocit vítězství. Já ubohá, pitomá holka!
Stlačil mi ústa k svému mokrému pohlaví a já jsem je přijala Mé sliny se smíchaly se zbytky jeho semene. Pocítila jsem, jak se mu úd znovu nalévá krví. Zastavila jsem své pohyby a odvážila jsem se mu vzdorovat.
- Nedodělám ti to.
Opřel se o zeď.
- Dodělej mne a mlč!
Byl celý rudý, obličej zapečený a konečně odhalil, jaký vlastně je. První sklopil oči.
- Podojím tě, když jsi přišel jenom proto.
Uchopila jsem mu úd do ruky, velmi pevně sevřela a zoufale jsem mu to dělala, hrubými pohyby, při nichž se mu pohlaví v mé ruce jen zmítalo. Cítila jsem, jak roste, napíná se, na lesknoucí kůži mu vyvstávaly modravé žíly, jako kdyby měly prasknout. Pak mi bělavá záplava zacákala šaty a nahé nohy, byly to kapky jedu, které otrávily mou duši. Odvrátila jsem se od něj, zneuctěná, zhanobená, nemocná. Trvalo dlouho, než si upravil šaty. Pak mne uchopil za rameno:
- Proč jsi tak reagovala? Vždyť ji opouštím, JI, abych se na tebe podíval! Ne, ty opravdu ničemu nerozumíš!
Otevřela jsem ústa, abych mu odpověděla, že to mi nestačí, ale uvědomila jsem si, že bych lhala, protože mi to stačilo. Schoulila jsem se mu do náručí a celá jsem se chvěla při pomyšlení, že jsem ho málem ve chvilce pomatení ztratila.
- Odpusť mi to, můj drahý, ale tady se cítím tak špatně! Vždyť je to tady jako v hodinovém hotelu...
Usmál se a zamumlal:
- Ty jsi moje malá kurvička.

Do očí mi vstoupily slzy, rozplakala jsem se mu na rameni. Když odcházel, sám mi slíbil, že se jí dnes v noci nedotkne.
- To ti slibuji, Joy.
Myslela jsem na to, že to přece není spravedlivé, že ona to také potřebuje. Ona nic nezavinila.
Druhého dne přišel opět. Vzbudil mne hned za svítání a lehl si na mne, aby si mne vzal dříve, než promluvil. Miloval mne pomalu, pohádkově. Vrátil se zase večer, povečeřeli jsme v restauraci na bulváru Port-Royal, vyšli jsme znovu nahoru do šedého pokoje. Lehl si vedle mne a usnul. Až mnohem později jsem ho probudila.
- Marku, je již pozdě, musíš se vrátit. Ona na tebe čeká.
Vážně se na mne podíval a přikývl.
- Ano, máš pravdu. Musím se vrátit.
V příštích dnech mi několikrát telefonoval.
- Vše v pořádku?
- Vše v pořádku. Zvykám si. Přijdeš?
- Ne, dnes večer ne. Mohli bychom ale spolu odjet, mám pracovní cestu do Irska...
Řekla jsem ano a zavěsila jsem. Šeptala jsem něžná slova, určená pro něj. Ráno jsem se probudila na posteli, kterou jsem večer ani nerozesílala. Myslela jsem, že se mi něco zdálo, a nemýlila jsem se. Při procitnutí jsem sem byla přenesena přímo z pláže, bičované divokým vichrem, jaké vanou nad Irskem.
Mamka mne zavolala z Lausanne.
„Halo, Joy, to je hrůza, zapomněla jsem tě předem upozornit, snad se na mne proto nehněváš? Já jsem ale nevěděla, že se vrátíš! A ty jsi teď na ulici? Stydím se, Joy, ale nemohla jsem udělat nic jiného, Albert na mne tolik naléhal. Nemohl to svým přátelům odmítnout, je to velmi důležité pro zdar jeho obchodních záležitostí. Vyprávěj mi, můj ubohý drahoušku, kde jsi teď?"
Vyprávěla jsem jí o šedém pokoji, o skříni, která vrže, ona jen opakovala: „Bože, to je hrůza! A co tvá práce? Joy, musíš se z toho dostat sama, jsi přece již velká."
Odpověděla jsem jí: „Ano, tak je to, máš pravdu" a zavěsila jsem. Jako by mne tato roztržka zbavila pout. Připravila jsem kávu pro Jean-Clauda, namazala stovky sušenek máslem, nalíčila jsem se, učesala, udělala jsem se krásnou, byla jsem nabita aktivitou, plná kuráže. Budu si organizovat způsob, jak přežít, jak podnikat, jak dosáhnout úspěchu.
Po celý týden jsem obléhala kanceláře fotografů, agentů, byla jsem dokonce u Goraguina, který mne přijal velmi chladně. Šla jsem překvapit Margopierru, ještě vyspávala, spala s Němkou se svislými prsy.
- Ale, má drahá, ty ses snad zbláznila, vždyť je ještě noc, řekla mi se širokým zívnutím, když otevřela dveře.
Požádala jsem Alaina, aby mi půjčil dvě nebo tři sta franků na dva nebo na tři dny, že mu je pak vrátím.
- To snad nemyslíš vážně, to s tím vracením? Doširoka jsem otevřela okno ve svém pokoji. Ze dvora stoupaly kuchyňské pachy, ale tam docela nahoře jsem zahlédla kousek modrého nebe, sevřeného mezi střechami a komíny, plazícími se po štítech domů. Srovnala jsem si své věci, své suvenýry na New York, ploché zápalky s adresou Stevovy restaurace, navštívenku cestujícího z letadla, který se jmenoval Henri a který chtěl tak mnoho zaplatit za to, co nemělo žádnou cenu.
Nemohla jsem spát a trávila jsem celé noci tím, že jsem se převalovala na dřevěné posteli, navlékala modlitby i své iluzorní představy na nit nekonečných hodin. Jedné noci jsem vstala, byla jsem na konci svých sil a dostala jsem chuť kráčet po opuštěných ulicích. Dnes vím, že jsem si vyšla hledat něco, čím jsem byla posedlá od oné scény s Markem, která se odehrála v této místnosti připomínající mi anonymní pařížské hodinové hotely. Mé myšlenky se často točily kolem vzpomínek na strýce Gasparda, ale já nikdy nepoznám sladkou nudu těch domů ve venkovských městech.
Pustila jsem se nahoru po bulváru Saint-Michel v očekávání události, která, jak jsem cítila, se musí NEZBYTNĚ odehrát. Mihotavé světlo neonů se odráželo na mokrém dláždění, nárazy větru hnaly proti mně déšť. Nějaký vůz zastavil u chodníku, po kterém jsem šla. Pokračovala jsem v chůzi, nesvá z tísnivého, elektrizujícího pohledu toho, kdo se tak usilovně snažil obrátit k sobě moji pozornost. Nakonec jsem velmi pomalu otočila hlavu. Šedý Citroen. Silueta nahnutá ke staženému okénku.
- Dobrý večer.
Hlas se trochu chvěl. Nepatrně jsem zpomalila své kroky. Říkala jsem si: to ses musela děvenko docela zbláznit, jsi úplně praštěná, ale tím hůře pro tebe.
- Mohu vás někam odvézt?
Znovu jsem se na něj podívala a přistoupila jsem k okraji chodníku. Jel krokem a pohlížel na mne se strojeným úsměvem.
- Nastoupíte si?
Zastavila jsem se a pohlédla jsem mu přímo do očí. Srdce mi bušilo tak silně, že se mi pod jeho údery musela chvět ňadra.
- Co vlastně ode mne chcete? - nasadila jsem drsný, chraptivý tón, který se mi zdál pro takovou situaci přiměřený.
- Kolik?
Zachvěla jsem se.
- Co vlastně chcete? opakovala jsem.
Dušený hřmot silného motoru mne připravil o velkou část jeho odpovědi.
- ...ve voze...
Odměnila jsem jeho nabídku pohrdavým pohledem.
- Sto franků, to ti stačí?
Neodpověděla jsem, znovu jsem se rozešla. Přitom jsem odmítavě pokrčila rameny.
- Hej! Neodcházej, řekni mi kolik, počkej... Podívala jsem se na něj koutkem oka.

- Dvě stě. Prudce zabrzdil.
- Tak dobře, souhlasím. Nastup!
Otevřel dvířka a já jsem s pocitem hrůzy vklouzla do vozu. Opět jsem jednou měla strach, že nebudu mít dost odvahy k tomu, abych šla až do konce.
Uklidněný a s vědomím vítězství začal se mnou zákazník jednat familiárně.
- Řekni, baví tě to? Konečně, dvě stě franků... Doufám, že za tu cenu půjdeš až do konce?
Chvějícími prsty jsem si zapálila cigaretu.
- Mlč a pospěš si. Nemám čas na rozprávky... Naznačila jsem mu, kudy má jet. Nechala jsem ho zastavit přímo pod okny bytu, ve kterém do mne Mark nalil tolik jedu. Muž sklopil své sedadlo a sáhl si k opasku.
- Napřed peníze.
Horečně vytáhl tlustou peněženku a podal mi dvě stofrankové bankovky.
- Řekni, mohu si pohrát s tvými prsy?
- To je sto franků navíc. Nervózně mi podal další bankovku.
- Teď mi je ale ukaž.
Rozepnula jsem si košili, vypnula se tak, aby má velká prsa vytryskla před jeho oči. Položil na ně ruku, byla to smutná a studená ruka, ruka bez lásky, neschopná snu, ubohá neohrabaná ruka trpící pocitem provinění. Zřejmě se mu to však líbilo, vzdychal.
- Sakra, ty máš krásná prsa, krásné cecíky! Rozepnul se a namířil ke mně svůj namodralý úd.
_ Tu máš, vezmi si ho!
Horlivě jsem mu ho začala laskat a slídila jsem přitom v hloubi svého těla po pocitech, které by to ve mně mělo vzbudit. Úd se křečovitě pod klouzajícím pohybem mé ruky vzpínal, aniž jsem já sama pocítila sebemenší vzrušení.
- Teď! - zasténal.
Naklonila jsem se'a uchopila jeho tvrdé a hrdé pohlaví do úst. Připadalo mi sterilní, postrádalo jakýkoliv náznak chlípnosti a hříchu, jako kdyby znalo pouze hrabivé prsty a prchající ústa. Jak nejlépe jsem to dokázala, snažila jsem se předstírat vášeň. Muž se vypjal, ruce se mu křečovitě zmítaly, sténal.
- Ty děvko, ty to máš ráda, že? Děvko, ty bereš všechno, co se ti nabízí, všechny jste stejné... děvky... děvky...
Zrychlila jsem tempo klouzání rtů, pak mi náhle pohlaví vytáhl z úst, aby se ho sám zuřivě chopil. Oči obracel v sloup, na rtech se mu objevily sliny.
- Jen se dívej, děvko, jen se dívej na chlapa, jak se dodělává!
Odvrátila jsem znechuceně hlavu. Aniž bych je viděla, cítila jsem, jak mi vlažné kapky vystřikují na zápěstí.
Za chvíli, když mu úd ochabl a když si upravil zmuchlaný oděv, podíval se na mne s rozpaky.
- Vy nejste jako ty ostatní, že? Jste krásná i po tom. Utekla jsem, aniž jsem mu na rozloučení řekla jediné slovo.
Jenom jsem pokynula rukou a ponořila jsem se do noční tmy. Do paměti se mi však vtiskl jeho patetický, naléhavý, raněný pohled, který za mnou vyslal v naději, že mne ještě zadrží. Když již jsem byla daleko, křičel za mnou:
- Přijdete sem zase?
Hořce jsem vzlykala a celá jsem se chvěla. Styděla jsem se sama před sebou a bylo mi ho líto, proklínala jsem své rozčilení, které mi docela zmařilo tuto hroznou zkoušku. Nedokázala jsem jít až na konec!
Vrátila jsem se do šedého pokoje v okamžiku, kdy mezi komíny vystupovalo slunce. Prosila jsem snažně nebesa, aby mi prominula. Měla jsem však pocit, že mne ohrožuje nějaké nebezpečí. Trhla jsem sebou, když zazvonil telefon. A pochopila jsem, že to nebezpečí mi hrozí právě z něj.
- Tak jak je?
Mark. Z jeho hlasu jsem vycítila určité znepokojení.
- Ale jde to. Život je krásný. Hlas jsem měla zastřený i obavami. Mám plno nápadů a plánů. Chybíš mi, víš?
- Jsem rád, že tě slyším mluvit tak klidně a odhodlaně, Joy. Myslím, že jsi vše pochopila. Že je to tak?
- Co že jsem pochopila? zeptala jsem se zmíravě.
- Mezi námi to bude vždy něco jiného, ale bude to nádherné...
- Marku, ty přede mnou něco zamlčuješ!
- Nechtěl jsem ti to říci po telefonu, ale bude to tak asi lepší. Joy, budu se ženit.
V historii každé lásky je nejdůležitější její konec. Jedna hodina navíc, o jeden den méně a vše je naruby. Zbytek je jen výplň, škvára, pozůstatek vášně podle rytmu života, zrození, zrání, stárnutí a zánik, rozpad citů, které přitahují, sbližují nebo od sebe oddalují dvě bytosti. K oznámení toho jeho strašného rozhodnutí jsem kupodivu zůstala zcela necitlivá. Od té doby, co znám Marka, jsem se v podvědomí obávala dramatu, které mi nyní bylo oznámeno zkrouceným drátem telefonu, osaměle stojícího na stolku uprostřed chodby. Pocítila jsem ulehčení, tak jako hlídka, která slídí v noci po nepříteli, se hrozí toho, že jej spatří, jak se vynořuje ze tmy a která ho konečně zpozoruje. Představuji si, jak taková hlídka s pocitem úlevy nabíjí svou zbraň, když nepřítele odhalí a stojí mu tváří v tvář. Strach byl odvanut vůlí přežít. Ocelové lano, které mne špehovalo s Markem, bylo příliš napjaté, zařezávalo se mi příliš hluboko do masa, než abych mohla dlouho snášet ten bolestivý pocit.
Miluji Marka a budu jej milovat až do konce mého rozumu, mé paměti, do konce svých sil. Vše, co bude existovat po něm, bude mít jen druhotný, provizorní ráz. Ať mi nikdy nikdo neříká, že je má láska neoprávněná, nepřiměřená, zbytečná. Má láska je přiměřená mým citovým potřebám, Mark je živoucí. Je mou obětí, protože to já jsem souhlasila s tím, aby mi zpřevracel život. Nikdo se nikdy nepodrobuje svému osudu pasivně.
Potom jsem se po celé hodiny mazlila sama se sebou v šedém pokoji, schoulená do klubka na své posteli bez peřiny, se svými vzpomínkami. Probírala jsem si je jako zažloutlé fotografie, zrozené v mé hlavě: setkání na hřbitově, pak když jsme se poprvé milovali a naše poslední milování. Postavila jsem se před zrcadlo, abych viděla, zda pláču, ale neplakala jsem.

Opakovala jsem si jako pitomá, že to není konečný rozchod, že ho budu dále vídat, tolikrát, kolikrát budu chtít, ponořovala jsem se do dlouhého období bloudění a melancholického tápání. Rozsévala jsem kolem sebe atmosféru ochromujícího ustrnutí, vertikálních pádů a nečekaných explozí. Osvojila jsem si ošklivé návyky, okusovala jsem si nehty, pobuřovala jsem svým nevypočitatelným chováním, zvykla jsem si na pokoutní pohled ušlápnuté prostopášnice. Seznámila jsem se s četnými obchodníky, vinaři a handlíři. Cigarety a whisky. Ženský alkoholismus jako důsledek srdečního trápení a provozování nezřízených hloupostí, což je často totéž, počíná často pivem. Jedno pivo v kavárně nebo u kamarádů, to nic neznamená, říkají: „Podívej se, ona má ráda pivo". Pivo se spojuje s obezitou, nikoliv s alkoholismem. Vrhla jsem se na pivo, potom na koňak, a pak na obojí. Kocovina, to je ještě méně příjemné než lásky bol. Když přišla noc, vracela jsem se do šedého pokoje s kartonem se třemi lahvemi mnichovského piva v ruce, vycucala jsem si ty své tri lahvinky vlažného piva, schroupala jablko a snědla jogurty v dobrém přesvědčení, že dodržuji dietu. Jednou týdně jsem večeřela s Alainem, který byl galantní a nostalgický, diskrétně svíral mou teplou ruku ve své mužné tlapě. Smířil se s tím, podařilo se mi to. Již mi nenavrhoval, abych šla spát k němu, byl však ochoten splnit mé sebemenší přání s povzdechem, kterým mi naznačoval: „Ach Joy, kdybys jenom chtěla!"
Ve skutečnosti bych byla ráda chtěla. Vždyť jsem na něj měla jenom takové vzpomínky, které mne hřály, odstrašovaly mne však možné komplikace. Naše vztahy se takto docela dobře uspořádaly, naše malé cudné večeře mi byly příliš cenné svou upřímností, než abych tuto rovnováhu uvedla vniveč pro několik hodin úplného oddání se. Nebyla jsem schopna vysvětlit a ospravedlnit, co mne vede k tomu, abych dělala určité věci a abych nezačínala každý den znovu. Bylo to těžké, delikátní a nad mé síly. Byla jsem nerozhodná a nervózní, pociťovala jsem často, že po něm nevysvětlitelně toužím, ale byla jsem líná, ochablá a ze strachu z komplikací jsem mlčela a tvářila jsem se, že si nevšímám jeho žhavých pohledů, kterými mne stíhal, jakmile jen jsem odvrátila hlavu. Přitom bych bývala ustoupila, kdyby se ujal iniciativy a netrpělivě mi vy hrnul šaty se slovy: „Tak dost těch hloupostí, Joy-má-lásko mám chuť se s tebou vyspat, tak se nadzvedni, abych tě mohl svléknout..." Bože, to je hrůza! Alain to bohužel nikdy takto neudělá. Nanejvýše by zašeptal: „Joy-má-lásko, zapomeň na všechny své chmury, na svůj světabol, polož si hlavu na mé rameno, zavři oči a buď šťastná!" Jeho velká ostýchavá ruka by mi tápala po krku, potom po prsou, po břichu, já bych nic neříkala, líbilo by se mi to. Kolik ničivých vášní, nevídaných rozkoší a možných legendárních lásek tak bylo zadušeno v zárodku bázní a ostýchavostí!
Mark mne volal každý den ve stejnou hodinu, kolem šesté večer. Je to hodina, o které mamka říkávala, že se v ní setkává pes s vlkem - a já jsem tomu jako dítě věřila.
- Tak jak to jde? To byla vždy jeho první slova.
Vyprávěla jsem mu, co jsem přes den dělala, říkal mi, že toto je dobré, tamto že není dobré, podle toho, zda jsem pracovala nebo pospávala v šedivém pokoji. Často také opakoval stejnou větu: „Nemohu mluvit". A dodával: „V osm hodin, souhlasíš?" Potom zavěsil se slovem „Přijdu". Ihned jsem se počala připravovat, chtěla jsem být krásná, až by se mu z toho zastavovalo srdce. Božské oči, ústa k zbláznění, potažená průsvitnou perletí na jemné, vábné pokožce. Prožila jsem období jemných atlasových kalhotek, sezónu podvazkových pásů, návrat černých punčochových kalhot a na jaře pak periodu, kdy jsem vespod nenosila vůbec nic. Vidíte aspoň, kolik času tehdy uplynulo. Boj vždy znovu začínal, jakmile jsme se ocitli tváří v tvář. Mark se beznadějně pokoušel, abych zapomněla na Joellu. V té době již bydleli spolu a protože jsem ji znala, věděla jsem, jak dokáže jenom pro sebe zabrat všechny bytosti a všechny věci, které se jí dostanou na dosah. Mark mi předstíral, že již nemá na nic čas, že pracuje ve dne v noci a že se mu stává, že mu pro něj samotného nezbývá ani pět volných minut. Ten chudák musel prožívat pravé peklo, bohudík měl však oázu, kousek ráje, Walhally - a to jsem byla já. Zbytek večera proběhl v očekávání toho, co se odehraje, v napětí s příměsí nespokojenosti a také nedočkavosti. Věděl, že až se vrátíme do mého šedivého pokoje, ho pomalu vysvléknu, pečlivě si ho přitom budu prohlížet, abych si ho dobře vštípila do paměti. Budu přitom mít skvělý pocit pomsty, že ho alespoň na chvíli ovládám. Při milování vyčerpal pro mne již všechny zdroje své představivosti, snažil se rozšířit co nejdále známé mu hranice rozkoše, já jsem však byla stále náročnější, bdělá, připravená na to, že ihned budu vymáhat ty nejněžnější formy, jakmile se jen trochu vzdálí od dokonalosti. V šedivém pokoji často vládla nahořklá atmosféra, přičítala jsem ji tureckému tabáku, který jsem si zvykla kouřit po milování. Odcházíval za svítání. Světlo by jej bylo proměnilo v popel, v přízrak mých smyslů, zaslíbených věčnému prokletí noci, nebo snad ve směšnou Popelku - nikdy jsem přesně nevěděla v co.
Přišel Nový rok se svým jmelím pro štěstí. Byl to dobrý rok. Po smutných, skličujících vánocích a silvestrovském večeru, stráveném o samotě uprostřed potoků slz a mraků úzkosti, se nebe vyjasnilo a nechalo slunce, aby se opět zaskvělo. Lakonická telexová zpráva připomněla Alexandru Goraguinovi mou existenci. Můj americký film ze série B překonal všechny rekordy návštěvnosti a příjmů. Vyvolal horečný zájem o můj opálený zadek, o new erotic french style (nový erotický francouzský styl). Přinášel dolary po tisícovkách, uváděl na druhém konci světa ve vytržení ctihodné gentlemany, vzrušené mým agresivním obrazem, tisíckrát zvětšeným jako přízrak na promítacích plátnech.
Zastavený kolotoč se se skřípáním znovu roztočil. Osoby, které ve mně živily úzkost a iluze, se znovu vynořily. Na mou telefonní linku znovu podnikalo útoky množství milosrdných samaritánů, oportunistických a žárlivých na můj úspěch. Zmnohonásobil se počet mých přátel. Já jsem však zůstávala chladná a uchovávala jsem si od nich odstup.
Jako malá bláznivá holka jsem se bavila narůstající Markovou žárlivostí. Těžce nesl zájem, který jsem náhle vyvolávala. Chápala jsem, že má strach, že mu uniknu: ta malá jasnozřivá holka totiž dobře chápala, že její ochota být vždy k dispozici, její nepomíjející souhlas, její vášeň vyzkoušená časem i její absolutní sebeobětování jí pro něj činí jedinečnou a nenahraditelnou. Mužský nasycený a přehlcený rozkoší nerad viděl, že se otevírají dveře temné klece, do které jsem se nechala zavřít. Jeho náhlá skleslost se projevovala v zanedbávání záležitostí, které měl v úmyslu uskutečnit. Mark ztratil svou pyšnou představu, že je všemocným, neodolatelným dobyvatelem, kterému se vše daří. Sklíčeně za sebou vlekl své ztracené iluze a upjal se s mučivou skleslostí na naše dosavadní spolubytí.

Vynasnažila jsem se, abych jeho pocit nejistoty jen dále vystupňovala. Chovala jsem se k němu mateřsky, plna soustrasti. Bylo to období jednoduchých večeří, ukuchtěných v Jean-Claudově kuchyňce, plápolajících svíček na křivonohém stolku šedivého pokoje. Připravovala jsem mu malá překvapení, dárečky v hedvábném papíře s mašličkou, zahrnovala jsem ho něžnůstkami a uklidňovala jsem ho:
- Jsem zde, Marku, klidně zavři oči.
Mezi jeho přimhouřenými víčky jsem však vždy viděla probleskovat ohyzdný plamen nedůvěry. Pochybnosti jej oslepovaly a rozežíraly jeho odpočinek. Nikdy však jsem mu nedala najevo takový soucit, jakého se tolik obával. Tím, že byl nepřízní osudu ponížen na úroveň ostatních mužů, stal se právě tak jako ostatní banálním, omezeným, zbabělým, ale dostupným, a právě proto jsem ho takto milovala možná ještě více než v dobách, kdy jsem o něm jenom mohla snít jako o svém idolu.
Jednoho dne jsem si srovnala své kufry, zabalila do nich naruby složené šaty, uspořádala fotografie, napsala několik slov na červený poznámkový blok Jean-Clauda u telefonu v chodbě a naposled ve svém životě jsem zaklapla dveře šedivého pokoje. Sbohem!
Ze svých peněz jsem si pronajala velkou garsoniéru, bílou, v posledním poschodí moderní budovy. Slunce mi zde svítilo celý den, otáčelo se kolem dokola bytu. Byla jsem tak zaplavena světlem a na svém kousku terasy jsem mohla vdechovat vítr, vanoucí zdaleka. Bílé stěny mne oslňovaly, čichala jsem vůni novoty tak, jako pes očichává svou novou boudu. Měla jsem pouze jedno lůžko, pár prostěradel, přikrývku, rendlík, pánvičku a jednu osušku do koupelny, ale byla jsem svobodná a bohatá. Mark ke mně chodil každý den, nebyl zde však ve své kůži.
- Nemám rád bulvár Exelmans.
- Má lásko, až budeme žít spolu, pak se přestěhujeme.
- Nemám rád betonové budovy.
- Postavím ti žulový zámek až na konci Bretaňska a tam s skryjeme. Ale až později.
Byl by rád přiznal, že lituje šedivého pokoje, mé úzkosti a strachu, které mne k němu připoutávaly. Moje nezávislost mu přinesla zklamání, mé úspěchy ho zbavovaly pocitu jistoty.
Chápala jsem jeho duševní stavy, jeho nejistotu, jeho výlevy lásky bez naděje a bez hořkosti. Mark se sice obával, že mne ztratí, ale nic by jej nedokázalo přimět k tomu, aby změnil svůj život tak, aby si mne pro sebe uchoval. Naše setkání dostávala monotónní ráz, nasládlý návyk někdy zbavoval rozkoš jejího vyvrcholení, ale řetězy, které nás navzájem k sobě připoutávaly, se nám zařezávaly stále hlouběji do masa. Snažila jsem se prodloužit období duševní cudnosti, kterým jsem procházela od počátku mého pobytu v šedivém pokoji. Uchovávala jsem se pro manželskou lásku, odháněla jsem své vilné sny a nevídané fantastické představy, které se vynořovaly v mé osamocenosti. Odolávala jsem touze, abych se sama ukojila laskáním, masturbací. Znovu jsem se stávala pannou.
Angažovala mne bavorská filmová společnost pro němou roli, nenáročnou na pohyb. Jednalo se o televizní fejeton, šestihodinový, na pokračování, nekonečný a nestravitelný. Tiskový mluvčí společnosti, který byl plavovlasý a ostýchavý, ke mně choval platonickou vášeň. Dělal to tak, že mne představoval jako skutečnou hvězdu toho fejetonu, hrající hlavní roli. To se zřejmě nezamlouvalo německým hercům. Na oslavu ukončení natáčení byla uspořádána večeře v mondénní pařížské restauraci. Byli jsme rozjařená skupina deseti lidí a když jsme přišli do toho vznešeného lokálu, kde na nás čekal bohatě vyzdobený dlouhý stůl, ihned jsem si všimla, že u vedlejšího stolu sedí Mark s Joellou. Toho večera byla tak krásná, že jsem byla více vzrušena nostalgickými vzpomínkami na New York než zachvácena žárlivostí. Zdálo se, že se Joelle necítí dobře, zcela na rozdíl od večera, kdy jsem je spolu viděla poprvé, ve velmi podobném lokále, také v Paříži a v tutéž hodinu. Joelle se na mne zdálky usmála a velmi dlouze se na mne zadívala, vážně a také s něhou. Pak povstala a přišla mne políbit. Její ústa se lehce dotkla mé tváře, vdechla jsem divokou vůni, byla to vůně, kterou jsem dobře znala a na kterou jsem nezapomněla. Stiskly jsme si ruce a já jsem pocítila, jak se v mých očích hromadí slzy. Pak se Joelle vrátila k němu a po celou dobu večeře na mne pohlíželi, každý zvlášť, až přišla hlučná rodina, usadila se mezi nás a zakryla mi je. Když pak konečně rušitelé odešli, o celé století později, byl vedlejší stůl prázdný, ležela na něm prázdná krabička od cigaret a ubrousek s otisky krvavých rtů.
Mark ke mně přišel velmi pozdě, s utrápeným obličejem. Dal si záležet na tom, aby naše milování bylo co nejhezčí, a pak jako obvykle opět odešel. Je pět hodin, Paříž se probouzí...
K narozeninám mi nabídl náramek Cartier - je to náramek, který se přišroubuje a pak nosí až do smrti bez sundání. Toho dne jsme si nikam nevyšli. O půlnoci mi telefonovala mamka:
- Joy, má lásko, ty máš dnes narozeniny, a tak tě celou líbám. Koupila jsem ti něco nádherného, dám ti to, až se na tebe přijedu podívat do Paříže...
Odpověděla jsem „ano, ano", jí se to však nezdálo dost radostné.
- Joy, copak ti je? Poslyš, viděla jsem tvé poslední fotografie, jsi skutečně nádherná... Jsem na tebe hrdá, všem říkám, že ty jsi moje dcera, halo, Joy, Albert tě také líbá, halo, Joy, já tě neslyším...
Pózovala jsem nahá pro časopis Lui. Možná, že jsem pocítila potřebu ukázat se všem, líbit se všem, ve všech vzbudit chuť, ještě jednou, naposled. Představovala jsem si osamělého muže, jakou touhu a chuť v něm vyvolá má nahota, mé příliš pevné prsy, zlaté rouno mého pohlaví. To nikdo nikdy nemůže pochopit. Potřeba předvádět se je patetická, zejména když je děvče mladé a krásné, nebo když mu to někdo stále říká. V důsledku uveřejnění mé fotografie v tomto časopise si velké množství neznámých opatřilo mé telefonní číslo a ve dne v noci mne volali a ptali se, jaká je moje taxa a kdy bych byla k mání. Umírala jsem úzkostí, byla jsem nemocná z toho, že nedokáži dovést svou výzvu až do konce.
Mark se jednoho dne vrátil z cesty v šest hodin, právě v okamžiku, kdy jsem se telefonicky vybavovala s Margopierrou. Dvakrát zazvonil, jednou dlouze a jednou krátce, tak jak to bylo jeho zvykem, a já jsem mu otevřela. Časopis Lui držel v ruce. Hodil jej na postel a dal mi políček. Nebolelo mne to, nestyděla jsem se, nepocítila jsem hněv, jenom jsem byla překvapena. V jeho očích jsem četla, že toho gesta již lituje. Byl si vědom, jaké se dopustil chyby.

Roztržitě jsem ho políbila, položila jsem si ruku na pálící tvář a zeptala jsem se ho:
- Tak jak to jde?
Není správné myslet si, že je možno vracet se po své vlastní stopě. Jakmile se konvoj dá do pohybu, nic jej nemůže zastavit a ten, kdo se ohlédne dozadu, bude proměněn v solný sloup. Nelituji ničeho. Má historka je banální. Chtěla jsem ji vyprávět jenom proto, že je věčná. Chtěla jsem vzdát poctu lásce, která mne inspirovala. Vystoupila jsem na vysoký pahorek nespoutané volnosti, odkud jsem mohla pozorovat všechny cesty vášně. Zvolila jsem nejkrásnější cestu, ta mne však zavedla do nicoty. Dny, které nyní poplynou, mi již nebudou moci nabídnout žádná překvapení. Jsem připravena na vše, přesto však se pasivně nepodrobím ničemu, protože záleží jen na mně, zda to přijmu nebo odmítnu. Přijímám to nejlepší i to nejhorší, dobro i zlo. Pravdu i nepravdu. Štěstí i sklíčenost. Lásku i touhu. Tvoří celek, je marná snaha je oddělit. Když máme jedno, nutně se dotýkáme i toho druhého. Mám tu nadlidskou sílu, kterou poskytuje krása. Své mládí destiluji tak, abych si hlavu naplnila báječnými vzpomínkami, které mne budou doprovázet až do konce.
Měla jsem s Markem smluvenou schůzku na osmou hodinu. Zatelefonoval mi odpoledne, oznámil mi, že je volný a že se rozhodl podívat se za mnou.
- Jestli jsi měla něco smluveného, stačí přece, když to zrušíš.
Tak jsem vše odvolala. Biji se vlastními zbraněmi. Jsou to ochota být vždy k dispozici a přeludy, které jedině já mám dar vytvářet si ve své fantazii. Stahuji jej do naší záhuby. Nelze jít zpět. Cesta končí na horizontě, jen já vím kde. Zazvonil u mých dveří. Jednou dlouze, jednou krátce. Klíče od své garsoniéry jsem mu nedala, nikdy se také neodvážil o ně požádat. Byl elegantní ve své bezové šále a modré košili. Řekla jsem mu:
- Líbíš se mi a já tě miluji.
Pověsila jsem se mu na krk a opíjela se vůní, která z něj vyvěrala v uhrančivých vlnách. Když již jsme byli na odchodu, střetly se naše pohledy. Předvedla jsem mu svou róbu z černé krajkoviny, ve které se pěkně rýsovaly mé prsy. Váhal. Znala jsem nyní slova, na která bezpečně reagoval:
- Z čeho máš strach?
Ve výtahu mi zvedl šaty až po pás, aby si mohl prohlédnout mé nahé břicho a rouno, které jsem si vyholila do tvaru srdce.
- Otoč se.
Otočila jsem se a on mi pohladil plavé chmýří, které jako šíp vystupovalo mezi mými hýžděmi až k pasu. Vím o tom, protože si to s otočenou hlavou často prohlížím v zrcadle.
Vklouzla jsem do vozu, který měl postavený u chodníku. Kůže sedadla byla studená, nechtěně jsem se zachvěla. Rezervoval stůl v solidní restauraci. Vybral jídla, aniž si vyžádal můj souhlas a objednal víno s jistotou někoho, kdo se nikdy nemýlí.
- Byl bych rád, kdyby sis mne odvedla do tvého domu, šeptal mi, když jsme dojedli.
Představila jsem si ho v sadu u řeky Dordogne, s bílou košilí rozepnutou až do pasu, se světlými kalhotami, umazanými na kolenou od trávy.
- Ten dům by ti již nedovolil odjet, řekla jsem mu nevlídně. Bílé víno vyprovokovalo můj jazyk a zamlžilo mé myšlenky.
Vklouzla jsem rukou pod ubrus a pohladila jsem ho po stehně. Podíval se na mne s údivem.
- Snad ne teď!
Tedy později. Taky dobře. Vůz klouzal po opuštěném bulváru, tok - tok říkaly monotónně stěrače, proudy deště na skle rozkládaly světla. V krvavé záři červeného signálního světla jsem zahlédla, jak rozepíná pás svých kalhot. Naklonila jsem se nad jeho talisman, který se pod doteky mých rtů zachvíval. Nadzvedával se v bedrech, aby pronikl dál do mého hrdla, až jsem se tím přeplňováním v pocitu nekonečného blaha dusila.
- Počkej s tím!
Pomalu jsem se zvedla, ústa se mi leskla, on zatím udělal myšku mezi dvěma taxíky.
- Kam to vlastně jedeš? zeptala jsem se s náhlým znepokojením.
Pohladil mi stehna a ta se mi samovolně rozevřela, aniž jsem chtěla.
Zahnul doleva na bulvár Lannes a zastavil ve stínu u křoví, které těsně lemovalo malé prašné náměstíčko. Sklopil své sedadlo, zhasl poziční světla a pootevřel větrací okénko.
- Tak a teď pokračuj!
Hrdě jsem se na něj podívala a znovu jsem se nad ním sehnula. Nepřála jsem si nic jiného, než abych vyvolala jeho rozkoš. Bylo třeba, aby rozkoš byla násilná, prudká, bolestivá.
Zavřela jsem oči. Ráda dělám, to, co jsem právě dělala. A pro mne bylo podstatné, že to mám ráda. Řádila jsem na něm jako samice v říji. Náhle zamručel:
- A je to tady.
Otevřela jsem oči a zpozorovala jsem, že stropní světlo svítí. Pomalu jsem jeho pohlaví vytáhla z úst - a jako by mnou projela elektrická jiskra. Na okénka vozu se kolem dokola tiskly temné siluety. Oči jsem měla zamžené slzami, které mi vytryskly, když jsem se dusila hlubokým pronikáním údu do hrdla, přesto jsem viděla, že se všechny tyto siluety pohybují ve stejném rytmu, v nápadné pravidelnosti. Tito mužové bez obličeje při pohledu na mne masturbovali. Když spatřili můj udivený obličej, přitlačili se ještě těsněji na karoserii a automobil se začal pohupovat, kymácet v rytmu pohybu těchto přihlížečů, jak do něj strkali, když se otírali o skla oken. Mark zvrátil hlavu nazad a ve světle přístrojové desky vypínal svůj úd.
- Pokračuj, sténal. Dodělej mne.
Viděla jsem jeho zapocené čelo, třesoucí se ústa, měla jsem chuť říkat mu slova plná lásky, neodvážila jsem se však a znovu jsem pomalu ponořila jeho úd do hrdla, mučena anonymními pohledy, které sledovaly pohyb mé šíje. Světelné

paprsky dopadly na mé rty. Přihlížeči byli vybaveni elektrickými svítilnami, jejichž reflektory ucpali tak, aby z nich vycházel jen úzký paprsek, přesný jako skalpel, který mohli v temnotě zamířit přesně na ten bod, který v nich probouzel jejich chmurnou vášeň. Neviditelní diváci osvětlovali tak má ústa, deformovaná pohlcovaným údem. Někteří škrábali na dveře jako strašidelná zvířata.
Urychlila jsem svůj pohyb. Mark se ještě více vypjal.
- Ano, Joy, tak, ano...
Stiskl knoflík ovládající spouštění okna. Studený vzduch mi ovanul tvář. S hrůzou jsem pochopila, že sklo okénka bylo úplně spuštěné. Třesoucí se ruce pronikly oknem na má prsa právě v okamžiku, kdy Mark vystříkl do mých rozpálených úst. Překvapena mohutným proudem, který mne zaplavil, uhnula jsem směrem ke stínům, zmítajícím se za čelním sklem. Vlahé husté kapky mi dopadly na šaty. Ruka, která do vozu pronikla zvenčí, mi hnětla stehno. Chtěla jsem ji odstrčit, ale byla jsem uchopena a tažena tak, až jsem se dotýkala neviditelných a nevídaně pozoruhodných pyjů, které svou rozkoš vytryskly na mé prsty. Mark mi brutálně vyhrnul šaty a vykřikl:
- Tak se na ní podívejte, podívejte se na nejkrásnější děvku na světě...
Stíny se tiskly na dvířka, jako kdyby chtěly rozdrtit vůz. Elektrické svítilny ozařovaly mé pocákané šaty, má lesknoucí se nahá stehna. Jednomu z přihlížečů se podařilo nalepit se na dvířka tak, že na mne mohl namířit svůj vypjatý úd. Mark mi přitlačil na šíji a chraptivě mi poručil:
- Tak si ho vezmi do úst, udělej to pro mne!
S hrůzou jsem se mu vytrhla a začala jsem ječet strachem. Můj křik polekal stíny, které se okamžitě rozletěly a zmizely. Zůstal tam jediný muž, vysoký a sehnutý, kterému se podařilo klidně dospět k vyvrcholení. Dodělal se třením o dvířka a až na předním skle se objevily jeho mléčné stříkance.
Mark nastartoval vůz, vyrazil kupředu, až zaječely pneumatiky. Srdce mi bušilo v hrudi jako zvon, byla jsem opilá a nemocná, vyděšená z toho pralesa pyjů, vynořivších se z noci. Mezi námi vládlo napjaté ticho, čekali jsme oba, až promluví ten druhý. Byla bych si přála, aby ospravedlnil své chování a on nepochybně očekával totéž ode mně. A z toho ticha vyrůstala pomalu zeď tajností a vzpomínek, ta nás definitivně oddělovala od těch, kteří nikdy nepochopí, jaká energie živila naše vášně a naše fantazie. A ta zeď nakonec oddělí od sebe i nás dva, až dosáhneme bodu, ze kterého neexistuje možnost návratu. Pokaždé jsem tak měla strach, že dosáhneme až na samotný kraj našich možností a že aniž si to uvědomíme, proběhneme ty poslední metry, které nás oddělují od střemhlavého pádu.
Vzala jsem ho za ruku a něžně jsem mu ji políbila.
- Je třeba jít až na samotný konec, že?
Kdysi, jednou večer, jsem žádala od prvního milence, který ve mně dokázal vyvolat orgasmus, aby mne naučil všechno, že jsem ochotna ke všemu. „Udělejte se mnou Benoite všechno, abych nevycházela z údivu!"
- Na to nebudeme mít dost času, odpověděl mi. Druzí dokončí to, co jsem já započal.
Byl perverzní, hrozný, ale měl pravdu. Ať mne dovedl sebe-dále a sebehlouběji, urazili jsme spolu sotva čtvrtinu té cesty, kterou jsem měla před sebou. Srdce se unaví rychleji, než hlava.
Ledový vzduch vířil vozem, pádícím černou nocí. Zalykala jsem se větrem, který mi zcela rozcuchal vlasy.
- Kam mne vezeš? zeptala jsem se.
Neodpověděl mi a já jsem snila o tom, že mne odváží až na konec světa, daleko od jeho i mého domova, zkrátka někam jinam. Zastavil na okraji silnice ve Ville ď Avray u Versailles, před zavřeným autoservisem. Konec světa tedy není tak daleko, jak jsem předpokládala. Otevřely se dveře a z osvětlené chodby za nimi vyšel muž, který přikývl na pozdrav hlavou.
- Dobrý večer, madam, dobrý večer pane Marku. Vstoupili jsme do baru, ponořeného do kouře a do opilé hudby. U barového pultu se bavili muži a ženy, vládlo zde uvolněné ovzduší provinční kavárničky, zaznívaly přitlumený smích a diskrétně cinkaly skleničky při přípitku. Mark mne postrčil dozadu do sálu, ze stínu se vynořily obličeje, aby si mne zvědavě prohlédly. Tlumený hlas za mnou prohlásil: „Ta je nová, ještě jsem ji tady neviděl." Ruce se otíraly o má prsa, o mé nohy. Mark objednal něco k pití, barman mu podal láhev koňaku a přitom vyjádřil svůj obdiv mrknutím. Na lahvi byla nalepena etiketa „Monsieur Mark". Napila jsem se chlazené tekutiny, abych osvěžila své ztrápené hrdlo.
- Tady to je svatyně žen, muži jsou sem připuštěni jen proto, aby uspokojili jejich fantazii. Můžeš zde dělat, na co máš chuť. Využij toho.
Kolem nás přešla vysoká Brazilčanka a věnovala mi provokující úsměv. Byla oblečena do dlouhé bílé blůzy s rukávy, bílého podvazkového pásu, který odhaloval černý chumáč klína. Za ní ze stínu vyšli dva muži a sledovali ji do zadní části sálu. Mnoho dalších hostů se dalo stejným směrem.
- Pojď, zašeptal Mark a táhl mne za sebou.
Prošli jsme malou spojovací místností, ze které byl průchod do tmavého sálu. Brazilčanka se pomalu natáhla na stůl uprostřed sálu. Kolem ní bylo asi dvacet diváků, většinou mužů, ale také několik žlutých žen, které se zdály být krásné. Brazilčanka mluvila s bělovlasým mužem. Hladil jí černé kučeravé vlasy a pomáhal jí, aby si lehla co nejpohodlněji. Když pak již klidně ležela, políbil ji na ústa a jemně jí roztáhl dlouhé hnědé nohy. Z okolního šera se na ležící tělo ihned vrhly anonymní ruce, uchopily ji za kyprá ňadra, jejichž hnědé hroty se hned vztyčily. Jeden z mužů si rozepnul sako a odhalil tak své pohlaví, které mu vyčnívalo z kalhot. Pak se postavil před její nabízející se ženskost. Pomocí svých dlouhých prstů si Brazilčanka úplně rozevřela pohlaví. Upřeně se dívala na bělovlasého muže. Ten jí jemně hladil tvář, aby ji uklidnil. Muž do ní prudce pronikl. Zasténala. V přihlížejícím hloučku to zašumělo a viděla jsem další muže, kteří vytáhli své pohlaví a otírali je o vypjaté tělo. Ten, který si ji bral, byl vysoký, nehezký, jeho pohyby byly pravidelné, mechanické, jeho hrubost dobře vypočítaná. Metodicky a bez vášně plnil ritus zmocňování se. Soustřeďoval se zřejmě na jediné: aby v ní vyvolal co nejdokonalejší orgasmus. Brazilčanka zmítala hlavou, zavírala oči. Chtěla si rukou sáhnout na vysušená ústa, narazila však na pyj namířený na ni. Uchopila jej a vášnivě jej počala masturbovat. Otevřela

oči a nepřítomným pohledem přeběhla mlčící shromáždění, které upřeně pozorovalo její postupně rostoucí vzrušení. Jeden muž se předklonil a podařilo se mu ponořit jí své pohlaví do úst. Vášnivě po něm chňapnula a já jsem viděla, jak se jí tváře sáním prohlubují. Oběma rukama mu sevřela kořen pyje, který se zbarvil do tmavočervena. Ten, který si ji bral, zpomalil neznatelně rytmus. Muž s bílými vlasy se roztržitě sám laskal pod sakem. Nervózní ruce třely hroty jejích prsů. Se zachroptěním jí jeden z mužů postříkal hnědé nohy. Ten, který okupoval její ústa, se stáhl zpět. Ze rtů jí vytékalo semeno, které jí vychrlil do úst.
Celá ceremonie se odehrávala v úděsném tichu, rušeném pouze přiškrceným dýcháním, šustotem oděvů a mlaskavými zvuky mokrého laskání. Siluety seskupené kolem stolu neměly tváře. Veškeré dění probíhalo na úrovni pohlaví. Šaty byly pootevřené, po ležícím těle se pohybovaly bílé skvrny rukou, bledě prosvítala stehna žen. Zamlžené obličeje nebyly k rozeznání. Ošklivost nebo krása pozbyly významu. Ten, který si bral Brazilčanku, jí pronikal až na dno a téměř ji nadzvedával, aby do ní vydechl svou rozkoš. Zvedla hlavu, aby viděla, jak se útočník stahuje zpět a na jeho místo ihned nastupuje další s tlustším údem. Mark stál za mnou a v tomto okamžiku mi vklouzl rukou pod šaty, aby překontroloval stupeň mého vzrušení. Když do mne pronikla jeho ruka, pomalu jsem se přikrčila, aby se dostal co nejdále. Klouzavě vytáhl prsty a ty na mých stehnech zanechaly mokrou stopu.
- Ještě počkej, řekl mi.
Spánky jsem měla jako sevřené v kleštích, oči mi planuly, opíjela jsem se těžkou vůní propletených těl. Pocítila jsem nepřekonatelnou touhu, aby se mne někdo dotýkal, byla to prapůvodní dětská touha. Věděla jsem, že Mark mne odmítne uspokojit, aby mne donutil jít až na samotný konec a znovu jsem se ocitla ve věčném boji, který mne ničí.
Na mýtickém stole vykřikla Brazilčanka při každém přiražení beder, které ji postrkovalo kupředu. Rukama odháněla siluety, které se nad ní nakláněly. Ženy si hryzaly prsty, záviděly jí strhující rozkoš, kterou prožívala. Mladá bledá plavovláska mi šeptala do ucha:
- Určitě bude hotova ještě jednou... Prudce jsem se obrátila k Markovi:
- To stačí, chci hned odejít. Již to dále nevydržím. Mark na mne nevraživě pohlédl.
- Zůstaneš zde. Chci vidět, jak se budeš milovat s těmito chlapy, rozumíš?
Bez jakékoliv něžnosti jsem se mu vytrhla z rukou a šla jsem k východu. Vyhýbala jsem se rukám, které se po mně lačně natahovaly. Narážela jsem na objímající se propletené stíny, otírala jsem se o nahá těla, která záblesk zapalovače stačil ozářit jenom na sekundu. Dostala jsem se až před nízké pódium obklopené fascinovanými diváky. Plavovlasá dívka zde byla rukama zavěšena na jakési římse, přečnívající ze stropu. Pohybovala se, prohýbala hubené tělo a odhalovala postroj z černé kůže, zdobený lesklými cvočky. Krk měla sevřený obojkem, který byl stříbrným řetězem spojen se širokým opas¬kem. S tohoto opasku visely řetízky, které byly připnuty lesk¬lými knoflíky k naběhlým pyskům jejího pohlaví. Stříbrné špendlíky jí protínaly bradavky prsů. Za ní stál přikrčený muž, který jí pomalu sodomizoval, prznil její zadní otvor. Dívčina hlava se zmítala zprava doleva, dívka sténala. Pod očima měla fialové kruhy, čelo pokryté potem. Obličej měla zakřivený vášnivou grimasou. Náhle jí z hrdla unikl výkřik, při kterém se přihlížející zachvěli. Křik prozrazoval nevýslovnou a nesnesitelnou slast, probíhající nahým tělem. Nějaký muž pokročil kupředu, stoupl si na židli, uchopil ji za vlasy a donutil ji, aby mu nabídla svá ústa. Ponořil sejí hluboko do hrdla, po tvářích spoutané dívky stékaly slzy. Její křik byl nyní zdušen tvrdým masem, které jí deformovalo rty. Vedle ní stál muž, který ji, hlídal, aby ji nikdo neporanil. S přívětivým úsměvem upozorňoval;
- Dávejte pozor, opatrné, prosím vás, vidíte, že má v prsou špendlíky. Netahejte ji za vlasy, může se poranit... Netahejte za řetízky, vidíte že je přišpendlená...
Muž, který ji sodomizoval, se z ní stáhl a přemístil zmučené tělo tak, aby přihlížející mohli dobře vidět necudně zející otvor, kterým do ní pronikal. Byla jsem tím nesmírně vzrušena, nikdy jsem si nedovedla představit, že ukájení může probíhat tak pateticky. Nevšímala jsem si rukou, které mi vyhrnovaly šaty, které mi hladily klín. Pohled na tuto zmučenou a přitom triumfující dívku mne zcela zbavil vlastní vůle. Nikdy jsem nebyla postavena tváří v tvář tak ostentativnímu hanobení. Myslela jsem si, že vše znám a že jsem vše prodělala, ale zatím jsem neprošla ani polovinu cesty, která vede k absolutnu. Byla jsem dítě, chlubivá, ješitná měšťačka, bez představivosti, Alice v říši perverze. S hrůzou jsem odhalovala hlubokou motivaci neřesti, která je ve skutečnosti odrazem nesrovnatelné krásy. Byla bych se chtěla přiblížit k dívce spoutané řetězy, políbit její vyschlé rty, laskat jí tělo plné podlitin, chtěla bych jí říci „Závidím ti".
Díky jí jsem právě pochopila ROZKOŠ, která dosáhne vznešenosti pouze tehdy, je-li očištěna od všech citových atributů, všech estetických omezení, od jakéhokoliv projevu vůle, studu, morálky. A chápala jsem nyní, že já takovou rozkoš nikdy nepoznám, protože já dříve, než si mne muž vezme, jej musím sevřít do náručí, protože miluji něžná slova a uklidňující laskání, přísahy, které se nedodržují, lživá slova napsaná modrým inkoustem na pomačkaném bílém papíře. Má sexuální svoboda je podmíněná, hlídaná, pokrytecká, neustále vystavovaná v pochybnost. Jsem jako ostatní. Mám v sobě srdce.
Mark mi rozepnul šaty a ty se svezly jakou rubáš na zem. Stíny se na mne vrhly, žhavé ruce mi klouzaly po pokožce. Mark mne donutil, abych se předklonila. Klekla jsem si. Byla jsem obklopena rojem tvrdých napjatých údů. Ztratila jsem vědomí. Tlustá chvějící se hmyzí těla se mi otírala o obličej, nacházela má ústa, zaplétala se mi do vlasů, útočila na spánky, vklouzávala mi do krku. Byla jsem zaplavena jejich zlověstným pachem, byla jsem bičována těmito pružnými pruty, kterými švihaly šílící ruce. Před očima mi tančilo světlo rudého reflektoru. Mark mne táhl za vlasy jako se tahá za hřívu hříbě, aby zvedlo hlavu. Všichni na mně stříkali svou šťávu, kterou jsem postupně byla celá pokryta jako pískem v písečné bouři. Oněměla jsem, byla jsem zaplavená, vlny příboje mnou zmítaly. Stíny úprkem zmizely a nechaly mne samotnou, na kolenou, uprostřed opuštěného sálu.
- Joy, nic ti není? Je ti dobře, že?
Zavedl mne do bílé místnosti, kde mi houbou setřel stopy mých ran. Poznala jsem peklo, nebo ráj? To se nikdy nedovím.

Během této dlouhé noci, plné šílenství, kdy mne nechal nahlédnout do závratných propastí, převrátil Mark přesýpací hodiny. Běh času se v tom pochmurném venkovském lokále přerušil, jako se prudce a bez výstrahy zastaví obraz filmu, končícího bez titulku KONEC.
Šok, který ve mně způsobila tato konfrontace s prostopášností, rozvrátil relativní rovnováhu, kterou jsem si kolem sebe vytvořila. Byla to dualita, která se neúprosně prosazovala a vnášela zmatek do mého života. A tak sama v sobě jsem se obracela sem a tam, byla jsem posedlá hedonistickou morálkou, stavící rozkoš nade vše, kterou jsem přece nikdy nevzývala. Protikladné síly mne pudily k tomu, abych si čím dál tím silněji kolem krku utahovala koženou oprátku a abych s nadějí vztahovala ruku k Markovi. Jakmile však jsem vstoupila do pasivní fáze mého melancholického šílenství, odháněla jsem rozhořčeně tento nevyhnutelný důsledek mého kolísání. Byla jsem si vědoma toho, že ztrácím Marka tím, jak se mu bezvýhradně dávám k dispozici, a že bych jej naopak jednou provždy získala, kdybych se dokázala rozhodnout pro útěk. Skličovalo mne zdrcující přesvědčení, že jsem v té osudné noci dosáhla nejvyššího vrcholu rozkoše a současně nenávratného přelomu ztracené lásky.
Stavíce tak výzvu proti výzvě, překročili jsme konečný hraniční bod a Mark mne vědomě opřel zády o zeď, která přehrazovala slepou uličku. Nechtěla jsem se vystavit úpadku, hnilobě, pomalé číhající smrti, která jen odpočítává svůj čas. I když jsem po tom znovu pociťovala touhu, obávala jsem se, že opět upadnu do narudlé hlubiny tohoto pekla, bála jsem se, aby se mi toto peklo nepočalo zdát méně nadpřirozené, než vzpomínka na ně, usazená v mém mozku.
Od té poslední noci jsem žila dvojí souběžnou existencí. Kráčela jsem po svém vlastním boku, bylo to nesnesitelné, deprimující rozdvojení. Utíkala jsem se do kající samoty, hledajíc odčinění své viny. Mark o sobě již nedával vědět. Byl si vědom toho, že mne ztratil tím, že mi dokázal, že je má láska pouhým útočištěm, do kterého jsem se choulila, abych unikla fantasmagorickým halucinacím.
Nemohla jsem již dále přehlížet závěr, který z toho vyplýval. Dřívě, než jsem zmizela, podnikla jsem mystickou pouť na místa svého dětství. Noční vlak mne zanesl až k domu, který se tyčí nad zákrutem řeky Dordogne. Park byl udržován tak, jako kdybych byla odjela teprve včera. Mé kroky zněly po dlaždicích, opět jsem se shledala s knihami, které jsem četla v koutku u krbu; byly zde složené noviny, staré pět let, karty smíchané s lístky zažloutlého papíru, na kterých byly zapsány body z poslední hry. V položeru mého pokoje se lesklo kožené lehátko a když jsem rozevřela okenice, až narazily na stěnu domu, uvědomila jsem si, že věci právě tak jako bytosti žijí dál, i když nejsme přítomni. Stárnutí je neúprosné, mění vnitřek a odráží se na vnějším vzhledu.
Představovala jsem si, že Mark bude mít s Joellou dítě a že tak vytáhne poslední třísku, zaraženou do mého srdce. Já si pak v tajnosti uchovám ty nádherné dary, kterými mne obdařil, aniž sám o tom věděl. Ty mi již nikdy nikdo nebude moci vzít. Kino, kde jsem usnula na jeho rameni. Krám, ve kterém mi koupil pozlacené srdce. Přístřešek nad vchodem do domu, kde jsme našli úkryt před deštěm. Prodejna tabáku, kde mi kupoval cigarety. Pekařství, kam jsem chodívala kupovat teplé rohlíky k snídani. Všechna ta místa, která nás viděla pospolu, mi nyní patří. Již se nikdy na ně nebudu moci podívat, aniž bych myslela na něj. O to vše jsem byla bohatší. Místa mají svou paměť a já si uchovávám předtuchu, že se tam jednou znovu shledáme, budeme mít o něco více vrásek, první bílé vlasy na spáncích, ale jinak budeme pořád stejní.
Můj život se sám nově zorganizoval. Byl rozdělen mezi práci, která mne nezajímala a bytosti, které mi byly lhostejné. Několikrát jsem si zašla k Alainovi, aby se se mnou tím svým obvyklým způsobem pomiloval, mohutně a nelítostně. Margopierra jen rušila mé samotářské bloudění. Zdálo se, že se o mne zajímají cizinci a rádi by se se mnou seznámili. Jednoho dne jsem se dověděla, že Mark definitivně opustil Paříž. Doufala jsem, že dostanu dopis, že za svítání jednoho šedého dne zazvoní telefon. O několik měsíců později mi Alain oznámil, že odjíždí zařizovat síť obchodů kolem celého světa. Několikrát mne z New Yorku zavolal Bruce. Jeho něžný hlas mne rozrušil. Uvědomila jsem si, že se mne nikdy ani nedotknul, ani mne nepolíbil. Nepotřebuji bezvýznamné lidi.
Pocítila jsem potřebu dát si do pořádku své věci. Vzpomněla jsem si na babičku, kterou jsem jen málo poznala a která stále přerovnávala tajuplný obsah malého odřeného kufříku z hovězí kůže. Byly tam podivné balíčky obalené hedvábným papírem, zelená safiánová taška na písemnosti, náhrdelník z mušlí, malá krabička z tepané mědi, odkud se vyřinula, když jsem ji jednou otevřela, zatuchlá vůně květů pomerančovníku. Ráda jsem babičku překvapovala v jejím pokoji, kde zůstávaly rolety polospuštěné ve dne i v noci, v létě i v zimě. Zdálo se, že se slunce obává, že by pod jeho paprsky ještě více vybledla stará dáma se shrbenými zády, která se ve svém křesle pudrovala labutěnkou z prachového peří. Dívala se na mne přes své brejličky, z modrých očí jí probleskoval zlomyslný plamínek a se zvednutým ukazovákem mi tajemně říkala:
- Je třeba vždy si udržovat v pořádku své vzpomínky, Joy. Vzpomínej na mou radu...
Jednoho dne v červenci jsem jí přinesla kytici vlčích máků, které jsem za svítání natrhala na velkém poli, jež se táhlo k vesnici. Našla jsem ji, jak sedí ve svém křesle se zavřenýma očima nad tím svým drahocenným zavazadlem. Dlouho jsem se dívala, jak spí. Pak jsem si uvědomila, že to není spánek. Věděla jsem, že odešla usmířena. Ve svém posledním okamžiku mohla svírat v ruce zelenou safiánovou tašku.
Od té doby jsem si vždy pořádala své vzpomínky. Jestliže jsem napsala tuto knihu, bylo to trochu v naději, že se pro mne jednou stane stejně významná, jako byla pro babičku magická zelená safiánová taška. Když jsem každého večera sedávala ke kulatému stolku a nechávala klouzat pero po nerovném povrchu našedlého papíru, dělala jsem si pořádek. Když nyní znovu pročítám tyto stránky, uvědomuji si, že to, co jsem napsala, má jen zřídka příchuť toho, na co myslím. Často mívám dojem, že se ode mne slova vzdalují jako krajina, na kterou se dívám z vlaku. Nestrannost je prověrkou síly nad prázdnou stránkou. Já jsem švindlovala. Osoby, city, události následují v souvislosti, kterou se pokoušíme osvětlit, chceme vše vysvětlit v jedné knize. S odstupem však je možno analyzovat věci, které jsme tehdy okamžitě nechápali.
Stalo se to jednou večer, kdy jsem to již nečekala. Žlutá obálka v mé dopisní schránce. Poselství, na které jsem již po

celá staletí čekala, konečná zkouška, konfrontace s osudem. Stejně jako jednoho dne smrt, i tato obálka byla nevyhnutelná. Dívala jsem se na ni vážně, s mystickou úzkostí na dně srdce. Narodím se znovu. Mé zmizení nikoho neznepokojí. Budu rychle nahrazena a ti, co mne mají rádi, budou tušit, že jsem odpověděla na zavolání. Obálka obsahovala pouze letenku. Papírový obdélník, který mi tancoval před očima. Cesta pouze tam. Odlet z letiště Orly - jih. 8. 20. Cíl letu: Wellington. Přílet: nečitelný.
Padla jsem na kolena a přitiskla letenku k srdci. Díky, můj Bože, na kterého tak často zapomínám, věděla jsem, že se to jednoho dne stane. Bylo to psáno.
Vrhla jsem se na svůj naučný slovník. Wellington. Warwick, Washington, Weimar, Wellington. Wellington. Hlavní město Nového Zélandu, na severním ostrově, bože, je to ostrov, 143 000 obyvatel, ale to je docela malé město! Přístav ležící na Cookově úžině. Textilní a strojírenský průmysl...
Představila jsem si přístav zaplavený sluncem s palmami, kymácejícími se ve větru oceánu, děti v cárech, natahující ruce k elegantním cestujícím vystupujícím z transoceánského letadla. Horečně jsem převracela stránky slovníku, který mi dosud nikdy tolik neposloužil. Zama, Zénobie, ne, to je dál vpředu. Zéland... tak, a zde je odkaz na Nový Zéland, Nový Zéland, skupina dvou velkých ostrovů v Oceánii. Severní ostrov... vulkány... gejzíry... S povzdechem jsem slovník zavřela.
Tak odjedu tedy na vulkán! Nevraživě jsem se podívala na letenku, v srdci úzkost. Ať se to zdá jakkoliv nepravděpodobné, zatím jsem si nepoložila otázku, kdo mi letenku poslal. Obracela jsem ji, prohlížela ze všech stran a hledala jsem sebemenší náznak. Byla to jen prostá letenka na Nový Zéland, podobná všem letenkám na světě. Existovaly jen tři osoby, které věděly, že bych byla schopna odjet do neznáma. Mark. Alain. Bruce. Byly jen tři osoby, které mne mohly pozvat na vulkán. Alain, Bruce, Mark. Byli jen tři muži, pro které jsem byla ochotna obletět zeměkouli. Bruce. Mark. Alain.
Myslela jsem, že na to tajemství vyzraji, když se zeptám telefonicky. Zavolala jsem do Alainovy kanceláře. Jeho sekretářka nebyla přítomna a nevěděli, kde by jej mohli najít. Zdvořile mi dali pocítit, že Alain zanechal instrukce, jak mají odpovídat. Telefonovala jsem do Markova bytu. Určitě tam bude někdo, kdo bude vědět, kde bych ho mohla nalézt. Odpověď byla monotónní: „Na čísle které voláte neexistuje žádný účastník."
Zavolala jsem New York. Bruce byl mimo USA a nevrátí se dřív než za měsíc. Šílená svou bezmocností jsem lomila rukama. Přece nemohu odjet z Francie, své země, opustit dosavadní život jen proto, abych odjela na setkání s někým neznámým na druhý konec světa, na ostrov plný vulkánů? Přece se nevydám na cestu kolem poloviny světa, aniž budu vědět, s kým se tam mám setkat? Tak bláznivá přece nejsem. Přece jsem nebyla tak na dně. Nebyla jsem nešťastná. Nebyla jsem sama. A rozhodla jsem se i tentokrát, že neustoupím.
Zavřela jsem poslední kufr a posadila jsem se na něj. Byl přeplněn nepotřebnými tajnostmi a vzpomínkami. Telefon pláče, Margopierra na mne křičí:
- Ty ses zbláznila, Joy-má-lásko, děláš velkou hloupost. Nikdo ti nikdy neodpustí tvůj útěk, přece nemůžeš jen tak všechno zpřetrhat.
Odpovídám jí, že musím odjet, že je to psáno, že s tím nemohu nic dělat, že nechci bojovat proti svému osudu, klikklak přerušeného spojení mne nepodmínečně odsuzuje. Uschovám svůj lístek na vulkán na dno kabelky, do malé kapsičky vedle klíče od strýčka Gasparda. Jakou radu by mi asi dal on, zlatý strýčínek? Odpovědi jsem se nedočkala. Píši dopis maminc, mám strach, že kdybych slyšela její hlas po telefonu, mohlo by to zviklat mé rozhodnutí. Vím, že příliš pospíchám, že se hazardně vrhám na krk někomu, aniž bych se snažila dovědět, jakou hlavu má. Tím hůře, chci vidět vulkány, palmy a moře, které se tříští o hráz jako v mořských lázničkách Crotoy, kam mne odvážela mamka, abych si nabra¬la na tváře růžovou barvu na zimu. Vyžaduji tolerantnost a právo na chyby, doufám, jako v ruletě sudá a lichá, červená a černá, manque. Dětská polévka a večery v koutečku u krbu pro mne možná existují jen ve Wellingtonu na Novém Zélandě. Až do posledního okamžiku číhám na telefon, na zvonek u dveří, na poštovního holuba, na slovo, které by mi poskytlo jistotu a dalo mi klíč k hádance.
Hodina odbila. Zaklapávám dveře, zamykám byt. V dýchavičném výtahu si přísahám, že se vrátím. Projdu před schránkou na dopisy, ucpanou obálkami, které již nikdy neotevřu. Mark mi možná napsal „Joy-má-lásko", ale tím hůř pro něj, je příliš pozdě. Já si již nepatřím. Fialové taxi rozstříkává špinavou vodu po opuštěných ulicích, všechny signály se staví na zelenou, nic a nikdo mne nechce zadržet. Žádná dopravní zácpa, žádná nehoda na dálnici, žádný policista, který by zastavil taxi a vyžádal si mé papíry. Musím odjet. Letiště Orly. Tísnivé svítání. Řidič mi odnáší zavazadla až na chodník a ptá se s přízvukem toulouského žargonu:
- Copak jste tam všechno nacpala, že je to tak těžké?
Já se na něj dívám, zaráží mne jeho akcent, popotahuji nosem a fňukám:
- Všechno. Všechno jsem tam nacpala.
Hosteska v modrém mne vede šedivou mlhou letištní budovy. Brýle jsem si zapomněla na dně kufru, jsem bezbranná, nic nevidím. Mám strach. Před vchodem do nástupního prostoru couvnu, obrátím se zády k vulkánům a vzdaluji se.
- Slečno, prosím vás!
Břitký hlas se zřejmě obrací na mne.
- Vaše zavazadla jsou zaregistrována. Zde máte svůj palubní lístek.
S poslední nadějí se obracím na úřednici za okénkem:
- Já již nechci odletět.
Podívá se na mne s neskrývaným despektem, jaký pociťujeme vůči starým a sklerotickým lidem, když zdržují čekající frontu.
- Jak prosím?
- Já nechci letět, to je omyl, já chci letět jinam. Hosteska se na mne zadívá s nedůvěrou, upřeně si prohlíží můj obličej a

zakroutí hlavou:
- Lituji, ale je příliš pozdě. Vaše zavazadla jsou již v letadle...
Přidusím vzlykání rukávem a ponořím se do temnot běžících schodů. Buďte vítána na palubě. Muž v uniformě mne zavede na mé místo a usadí do křesla. Posadím se. Již nechci odletět, možná že jsem blázen, ale chci zůstat v Paříži.
- Musím vystoupit, mumlala jsem stevardovi, aniž jsem tomu sama věřila. Něco jsem zapomněla...
Stevard se naklonil a pohladil mne po čele.
- Je příliš pozdě, slečno. Právě startujeme... Joy-má-lásko, nelze bojovat proti vulkánům. Odcházíš tam a zemřeš, ale vždy jsi věděla, že se to tak stane. Bylo to psáno.
Kupuji si cigarety a žvýkačku, malé zlacené lžičky, pěnu na holení. Již mi nezbývají žádné peníze, ani drobné, a jsem tak totálně vydána na milost a nemilost toho, kdo na mne čeká. Letuška trvá na tom, že mi vrátí deset franků. Odmítám, ona na. tom trvá a tak si namátkou vyberu koženou Eiffelovku, zase další vzpomínku na Paříž.
Každých deset minut prohrabávám kabelku, tu hlubokou propast, kde jsou nakupeny mé nejintimnější poklady. Polaroidová fotografie Marka, obálka s plochými zápalkami z New Yorku, oko z langusty, to prý přináší štěstí, rukopis mé knihy, který není moc tlustý, ale který váží nejméně tunu. Napíši do něj ještě poslední slovo, jediné slovo, které v něm chybí, tam pod vulkány, a pak pošlu rukopis poštou vydavateli na náměstí svatého Sulpice, Paříž, Francie, kde jsem si zvykla čekávat na Marka, který měl svou kancelář v Bonapartově ulici. Tiskla jsem tam nos na výkladní skříň plnou knih s poutavými tituly. Vidím tam již tu svou, s obálkou v tmavomodré barvě s nápisem Joy.
Slunce nepřestává vycházet. Proletěla jsem různá podnebí, Přeletěla oceány, zanechala za sebou celé kontinenty. Vlétám do nové mléčné dráhy. Vzdušné díry, halo, halo, připoutejte se, prolétáváme pásmem atmosférických poruch..!
Ale co když již nikdy nespatřím Paříž, Dordogne, Meudon, Margopierru, Marka. Alaina, Bruceho, Goraguina, svou garsoniéru, svůj atelier, autobus, Crotoy, dům strýce Gasparda? Co když zemřu v posledním vzdušném víru? A co když na mne ve Wellingtonu nikdo nečeká?
Hlas v amplionech huhlá slova, kterým nerozumím. Rozsvěcují se malá světélka. Letadlo sklání nos. Chci se vrátit do Paříže. Letadlo roluje po nekonečné přistávací dráze. Tisknu nos na okénko. Přede mnou defiluje beton, šedé hangáry, chci se vrátit do Paříže. Vytáhnu kapesník a pláču do něj, kdybych bývala měla otce, nikdy bych sem nebyla letěla. Letadlo se pomalu vyprazdňuje, cestující polouvaření horkem se s účastí dívají na ubohého sirotka, který pláče do kapesníku, na malou prodavačku zápalek, ztracenou na Novém Zélandě. Třesu se, je mi špatně, letuška mne laskavě postrkuje k můstku. Utřu si oči a čelo, tak do toho, Joy, my vyhrajeme, a vystoupím do horkého větru plného kořeněných vůní.
Od paty můstku se donekonečna táhne opuštěná betonová dráha. Žádné vulkány, žádné palmy, jen šedý beton, pošmourné nebe, pach benzínu. Pomalu kráčím k letištní budově, nakloněna proti větru, statečně dýchám letištní pachy. Upřeně se dívám na dveře ze žlábkovaného skla, objeví se v nich silueta, nemám brýle, jsem jak hloupý slepý krtek, nevidím nic, ale dovím se to. Jestliže je to Mark, zemřu pýchou. Je-li to Alain, zemřu rozkoší. A je-li to Bruce, pak zemřu štěstím. Ale v každém případě musím zemřít, že?
Jdu rychleji. Stín se přibližuje, bílý, nehybný, uklidňující. Mohla bych. Měla bych.
Vidím ho! Bruce.